
shrIrAmatApinIyopaniShadAnandanidhiTIkA by Anandavana

——
आनन्दवनविरचिता श्रीरामतापिनीयोपनिषदानन्दनिधिटीका

——
Document Information



Text title : Ramatapini Upanishad with AnandanidhiTIkA by Anandavana

File name : rAmatApinITIkA.itx

Category : upanishhat, raama, upaniShat, rAma, atharvaveda, vyAkhyA

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic tradition

Transliterated by : Mrityunjay Pandey

Proofread by : Mrityunjay Pandey

Description-comments : 55 / 108; Atharva Veda - Vaishnava upanishad

Latest update : October 27, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 30, 2025

sanskritdocuments.org



आनन्दवनविरचिता श्रीरामतापिनीयोपनिषदानन्दनिधिटीका



॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीरामाय नमः ॥

श्रीरामपूर्वतापिनी ।

आनन्दवनकुतया रामकाशिकाप्यया व्याप्यया सङ्गिता ।

सत्यं सत्यतया छि यस्य निम्बिलं रज्जुं यथा कुण्डली

यस्यानन्दतया प्रपञ्चरचना सानन्दयुर्भ्राजते ।

यच्छिद्रूपतया सिद्धात्मकमिवाऽऽत्माति प्रपञ्चादिकं

सत्यानन्दसिद्धात्मकं श्रुतिवयोगीतं भजे राघवम् ॥

अेकेनैव करेण शिष्यशिरसि व्यापारितेन क्षणा-

दाविच्छेदमनुच्छप्रस्यति तमःसङ्घातमात्यन्तरम् ।

तस्यैतस्य गुरोरपूर्वदिवसाधीशस्य पादाम्बुज-

द्वन्द्वधिभ्रवाणीः परागङ्गिका भक्त्या नतामस्तमाम् ॥

आसीद्वासिष्ठवंश्यो नृडरिरिति पुरा केशवाह्वस्य सूनुस्तस्मात्कृष्णाह्वयोऽभूद्धरशिसुरवरः पत्तने कुण्डिनाप्ये ।

तस्मात्सूनुर्गुणाब्धिः समजनि कमलाम्बः प्रभुत्वाद्यतीनामानन्दाद्यः स रामोपनिषदि विदधे साधु टीकां वनाप्यः ॥

श्रीरामोपनिषद्भूतिं विधास्ये रामकाशिकाम् ।

रामभक्त्या प्रयुक्तोऽहं रामावास्यै तदर्थिनाम् ॥

अथ प्रथमोपनिषत् ।

छन्दोऽस्य सुभद्रुःअलाभालाभयोरन्यतरस्य पुरुषार्थत्वावगमात्तेवलनिम्बिलदुःखजलमायाऽपारसंसारपारावारपर्यटनपरिश्रान-

सुमनसामुभयविधस्यापि पुरुषार्थस्याऽनुपलम्भादर्शपूर्वमासादि- वेदविहितकर्मनिर्माणां निर्माथ

प्रवृत्तानां स्वर्गसुभलाभेऽपि तस्य क्षयित्वसातिशयत्वादितोषोभेष- उपितत्वेन पुरुषार्थत्वाऽनुपपत्तेः

स्वर्गादावध्यनभिरतिमासेदुषां प्रयुतरतर्दुःखपटलविपरिलोपनित्यनिरति- शयानन्दप्रतिलम्बलक्षणापुरुषार्थमपेक्षमाणां

दुःखमयस्य संसारस्याविधाविद्यमानत्वाद्दविधाविच्छेदमन्तरेणाच्छेदाऽसम्भवाद्दविधायाश्च ब्रह्मात्मैकत्वसाक्षात्कारुपविद्यै-

श्रीरामाभ्यां ब्रह्मविधां रमणीयतरामुपजनयितुं श्रीरामतापिनीयोपनिषत्पूर्वोत्तरसगुणानिर्गुणोपासनभेदेनाऽधिकारितारतम्

। तत्र योपनिपूर्वात्सदेर्निष्पन्नस्य द्विबन्तस्योपनिषत्पदस्य मुष्यतः श्रीरामचन्द्रब्रह्मविधापरत्वेऽपि

“द्रासुपर्णो”त्यादिश्रुत्योपचारावृत्त्या पक्षित्वस्याऽभिधानात् । मडावेर्ज्ज्वात्मनः करुणामृतं स्नुतं प्रस्नुतं येन स मडाविषणुः । ननु स्नुशब्दे अत्र मडाविषणुपदेऽस्ति न स्नुतशब्दः, तत् कथमेवं व्याख्या । स्नुतशब्दे तकारलोपस्य छान्दसत्वेनाऽनुप- पत्त्यभावात् ।

यो मडान् पूजितो व्यापी मडावेः करुणामृतम् ।

स्नुतं येन जटायोश्च मडाविषणुं नमाभ्युत्तम् ॥

एति उनुमद्भयनात् । अयं य विषणुशब्दे उग्रादिपदानामप्युपलक्षणम् । नयाऽस्य तैः सऽ सम्बन्धाभावात्तदुपलक्षणत्वमनुपपन्नमिति वाच्यम्, अस्य तेषां य श्रीनृसिंहमन्त्रराजे समवेतत्वात् । अत्र य श्रीनृसिंहश्रीरामचन्द्रोरोरभेदोऽभिहितो भवति । नरविग्रहसाम्येऽपि सिंहास्यत्वं कार्यानुरोधेन । षट्शेऽस्मिन् जाते- जन्मभाषि सति । ननु जात इत्ययुक्तम्, परस्य ब्रह्मणो जन्माऽभावात् । “न जातो न जनिष्यत” इति श्रुतेः, “न जायते भ्रियते वे”ति स्मृतेश्च, “आत्मा न जायते विभुत्वादाकाशव”दित्यनुमानाभ्येति चेत् । सत्यम्, वस्तुतो जन्माऽभावेऽपि लोकाऽनुग्रहकाम्यया प्रातिभासिकजन्मस्वीकारात् । यद्वा जाते आविर्भूते इति व्याख्येयम् । ननु जातशब्दस्य जन्मवाचिन आविर्भावार्थत्वमयुक्तमिति चेत् । न, लक्षणया तत्त्वोपपत्तेः । अस्तु वा मुष्यत अत्र, जातशब्दे आविर्भावार्थो भविष्यति । “जनीप्रादुर्भाव” इति स्मरणात् । ननु स्वयम्प्राकाश-स्वात्मन आविर्भावो न घटते । आविर्भावो हि नाम-प्रागप्रकाशस्य पश्चात्प्रकाशः । नय नित्यस्य स्वप्रभवस्य प्रागप्रकाशः पश्चात्प्रकाश इति सम्भवति । उच्यते- नित्यप्रकाशमपि ब्रह्म अनानिर्वाख्याऽविद्ययाऽघटमान-घटनपटीयस्या अप्रकाशमिव सम्पाद्यते । विद्यया तु तस्यामपनोदितयामाविर्भूतमिव भवति । ततो नानुपपत्तिः ।

भक्तानुजिघृक्षया भगवता जन्म स्वीकृतमित्युक्तं, तदयुक्तम् । विकृत्यसङ्घत्वात् । तथाहि-प्रागसतः सत्तासमवायः, कारणसमवायो वा जन्म? नाद्यः, नित्यसतः प्रागसत् इत्थंशभावेन तद्विशिष्ट- जन्मानुपपत्तेः । नात्यः, निष्कारणस्य कारणसमवायायोगात् । किञ्च कारणसमवायः- कारणमात्रसमवायो वा, समवायिकारणसमवायो वा? नाद्यः, घटादीनां जन्माभावप्रसङ्गात् । नहि तेषां निमित्तकारणे कुलावाद्यौ असमवायिकारणोऽवयवसंयोगे य दृष्ट इष्टो वा समवायः । न द्वितीयः, कारणमात्रविरहितः समवायिकारणसमवायवाच्योयुक्तेरेवकाशाभावात् । प्रध्वंसजन्मन्यव्याप्तेश्च । उच्यते- देहसम्बन्ध अत्र जन्म । भगवतश्च लोकाऽनुजिघृक्षया देहसम्बन्धः श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासप्रसिद्धः । ननु तद्व्यङ्गुरादीनां देहसम्बन्धविरहितेषां अजन्मैव प्रसज्येत । स्यादेवं, यदि जन्ममात्रस्यैतल्लक्षणं स्यात् । नत्वेवं, किन्तु-त्मजन्मन्येव । आत्मनो घटादिवत्स्वरूपतो जन्मरहितस्यापि देहसङ्गतिलक्षणजन्माङ्गीकारेऽप्यनुप-पत्त्यभावात् । तदुक्तं अक्षयरणोपपत्तिविभिः- “उत्पत्तिर्देहसङ्गतिरिति ।

नवयोनिजव्यतिरिक्तदेहसङ्गतेरेवेयं जनकापेक्षा । तस्माज्जनको वक्तव्य इत्यतस्तमाह-दशरथे इति । “दशरथे रथैरेक अत्र युध्यतीति” दशरथस्तस्मिन् । ननु रामस्य कौशल्यादशरथोत्पत्त्यजन्मत्वे सति देवदशरथ-जन्यत्वाभिधाने युवनाश्रयस्य मान्धातृजन्माभिधानवत्कारणं न पश्यामः । मात्रापेक्षया पितुः प्राधान्यमेव कारणमिति चेत्, “अभ्यो माता गरीयसीति” पित्रादिभ्यो मातुरेव प्राधान्यस्मरणात् । सत्यम्, तथापि मात्रवयवापेक्षया भूयसामेव पितृवयवानां पुत्रे सङ्कमादिह पितृमात्रसङ्कीर्तनम् । तदाह परमर्षिः-

“पुमान् पुंसोऽधिडे शुके स्त्री भवत्यधिके स्त्रियः”

एति । डिञ्च श्रुतिरपि पितुः प्राधान्यमाह- “आत्मा वै पुत्रनामासीति” । नयायमात्मशब्दे मातापित्रो-
रुभयोरपि स्वरूपस्य पुत्रनामकत्वं दर्शयतीति वाच्यम्, श्रुतिव्याख्यानरूपः या स्मृत्याऽपि पितृरूपस्यैव
पुत्रनामकत्वप्रतिपादनात् ।

“पितैव पुत्ररूपेण जायते श्रुतिवाग्यतः”

एति छि स्मृतिः । अथमेवार्थः पात्रेऽपि दृश्यते-

द्वौ गुणपुरुषस्येऽपि पिता माता च धर्मतः ।

तयोरपि पिता श्रेयान् बीजप्राधान्यदर्शनात् ॥

एति । ननु तर्हि “अेभ्यो माता गरीयसी” इत्येतदनवकाशं स्यात् । न स्यात्, मातुर्गर्भधारणार्हादिक्वेशादि-
सङ्घिषुत्वाभिप्रायेण प्राधान्यव्यपदेशोपपत्तिरिति । मनुष्यान्तरवदेव मनुष्यावतारस्य श्रीरामचन्द्रस्यापि
प्रसक्तं परमार्तिपराकर्तृत्वाभावं वारयति-उराविति । “परमार्ति उरतीति” उरिस्तस्मिन् । “भिद्यत”
इत्यादिश्रुतिरस्मिन्नर्थेऽनुसन्धेया ।

तथाय श्रीमद्भागवतेऽपि-

लोकत्रयस्य मउतीमउरध आर्ति

स्वायम्भुवेन मनुना उरिरित्यनूक्तः ।

एति । वस्तुतोऽपितृकस्य पितरमिव परमार्थतः कुलरहितस्यापि कुलं निर्दिशति- रधोः कुल एति । अवं
जन्मकुलरहितस्यापि कुलजन्मनी आविधेके अनया श्रुत्याऽभिहिते ।

स्मृतिरप्याह-

त्रैत्रमासे नवम्यां तु शुक्लपक्षे रघूत्तमः ।

प्रादुरासीत् पुरा ब्रह्मन्! परं ब्रह्मैव डेवलम् ॥

एति । “रधोः कुले दशरथे चिन्मयेऽस्मिन् मडाविष्णौ उरौ जाते सति विद्मद्भिः आत्मतत्त्वज्ञैर्लोकेषु स राम एति
प्रकटीकृतः” एति योजना । यो- उरि राति- ददाति अभीष्टमनभीष्टं च स्वकर्मानुसारेण, मडीस्थितः सन् राजते
मडीस्थः सन्निति वा । अतेन रामनाम्नो द्वे निरुक्ती ज्ञातव्ये । अेका- रातीत्यत्रत्ये राक्षरे, मडीस्थित इत्यत्रत्ये
मकारे य योजिते सति रामो भवतीति । अपरा-राजतेर्धातो राक्षरे मडीशब्दगतमकारे य योजिते सति भवतीति
। पदद्वयगतैकाक्षरग्रहणेन पदद्वयप्रतिपाद्योऽर्थः कथं प्रतिपत्तव्य एति येत्, “अध्यक्षर- सामान्यान्निर्भूया” इति
यास्कवचनादिति ब्रूमः । यद्वा मडीपदगतमकारासंस्पर्शेन रातीति राम इत्येव निर्वक्तव्यम् । तर्हि राम इत्यत्रत्यो
मकारो व्यर्थः स्यादिति चेत्, मकाराभावे कर्तृत्वस्य लाभाभावात् । कर्तरि ङ्यौष्णादिको मकारप्रत्ययो विहितोऽस्ति
। अथवा “रा दीमौ” एति धातोः क्विपि “रा” इत्येव निष्पद्यते । मः शिवः चन्द्रो वेधाः । “मः शिवश्चन्द्रमा वेधा”
इत्यभिधानात् । राश्चासौ मश्चेति रामः । शिवाधात्मकत्वं च सर्वात्मकत्वाद्दशोपपद्यते ।

विधान्तरेण रामनाम निर्वक्ति-राक्षसाएति । “येन उेतुना राक्षसाः स्वोद्रेकतो मरणं यान्ति स राम” इत्यन्वयः
। राक्षसा-रावणादयःस्वोद्रेकतः- स्वस्य शकाद्यतिक्रमहेतुभूतादुद्रेकत आधिक्यात् । नहि भगवानुद्रेकमात्रात्तान्
मारितवान्, अपितु शकाद्यतिक्रमकरात्तस्मात् । “रा” इत्यनेन राक्षसा लक्ष्यन्ते, “म” इत्यनेन य मरणं यान्तीति ।

એકદેશેન સમુદાયલક્ષણયા બહુલમુપલમ્બાત્ । અથવા સ્વશબ્દેન ભગવન્તં પરામૃશ્ય તસ્યોદ્દેકતઃ સર્વાતિશયત્વેન
રાક્ષસા મ્રિયન્તે ઇતિ વ્યાખ્યેયમ્ । નચ ભગવત ઉદ્દેકોડપ્રામાણિકઃ । “અત્યતિષ્ઠદ્દશાઙ્ગુલ’મિતિ શ્રુતેસ્તત્ર
પ્રમાણત્વાત્ ॥ ૧-૨ ॥

નિરુક્ત્યન્તરમાહ-રામનામેતિ ।

રામનામ ભુવિ ખ્યાતમભિરામેણ વા પુનઃ ॥

રાક્ષસાન્ મર્ત્યરૂપેણ રાહુર્મનસિજં યથા ॥ ૩ ॥

પ્રભાડીનાંસ્તથા કૃત્વા રાજ્યાહાંશાં મહીભૃતામ્ ॥

ધર્મમાર્ગ ચરિત્રેણ જ્ઞાનમાર્ગ ચ નામતઃ ॥ ૪ ॥

તસ્ય ધ્યાનેન વૈરાગ્યમૈશ્વર્યં ચસ્ય પૂજનાત્ ॥

તથા રામસ્ય રામાખ્યા ભુવિ સ્યાદથ તત્વતઃ ॥ ૫ ॥

અભિરામેણ- સુન્દરેણ વપુષા તસ્ય રામનામ ભુવિ- ભૂશબ્દોપલક્ષિતલોકત્રયે ખ્યાતમ્ । અત એવપૂર્વમપ્યુક્તં -
લોકેષ્વિતિ । ઇમમેવાર્થં હૃદિ નિધાય કાલિદાસોડપિ કવિઃ રચયતિ સ્મ-

રામ ઇત્યભિરામેણ વપુષા તસ્ય ચોદિતઃ ।

નામધેયં ગુરુશ્ચકે જગત્પ્રથમમઙ્ગલમ્ ॥

ઇતિ । પ્રકારાન્તરેણ રામાખ્યાં નિર્વક્ત્રિ- “રાક્ષસા’નિત્યાદિના “ભુવિ સ્યા”દિત્યન્તેન । અયમત્ર યોજનાપ્રકારઃ
-રાહુઃ પર્વસન્ધૌ મનસિજં યથા પ્રભાડીનં કરોતિ, તથા રાક્ષસાન્ રાવણાદીન્ મર્ત્યરૂપેણ મનુષ્યાત્મના પ્રભાડીનાન્
કૃત્વા રાજ્યાહાંશાં મહીભૃતાં સૂર્યસોમવંશ્યાનાં રાજ્ઞાં ચરિત્રાદિભિશ્ચતુર્ભિર્ધર્મમાર્ગાદિચતુષ્ટયં રાતિ ભગવાનિતિ
હેતોઃ શ્રીરાઘવસ્ય ભુવિ રામાખ્યા સ્યાદિતિ । મનસિજશ્ચન્દ્રઃ । “ચન્દ્રમા મનસો જાત” ઇતિ શ્રુતેઃ । રાક્ષસૈર્હિ
સૂર્યસોમવંશ્યાનાં રાજ્ઞાં રાજ્યાપહારેણ ધર્મજ્ઞાનવૈરાગ્યૈશ્વર્યહીનતા જાતા । શ્રીરામેણ તુ રાક્ષસાન્ હત-વતા રાજ્ઞાં
સ્વસ્વરાજ્યે ચ સ્થિતિં સમ્પાદિતવતા સ્વચરિત્રાદિના ધર્માદિકં સમ્પાદિતમ્ । તદાહ વાલ્મીકિઃ-

“રાજવંશાન્ શતગુણાન્ સ્થાપયિષ્યતિ રાઘવઃ”

ઇતિ । પારમેશ્વરેણ ચરિત્રાદિના કથં રાજ્ઞાં ધર્માદિસિદ્ધિરિતિ ચેદુચ્યતે- ચરિત્રં નામ સદાચારઃ, સ
ચ ધર્મહેતુઃ । તથાચ રાજાનોડપિ શ્રીરામસ્ય ચરિત્રમાકલયન્તસ્તત્કૃપયૈવ તાદૃશચરિત્રભાજોડભવન્ ।
પરમાત્મપરરામનામ્નોડનવરતમર્થતોડનુસન્ધ્યાનેન જ્ઞાનભાજો (જ્ઞાન?)ધ્યાનેન નિદિધ્યાસનાડપરપર્યાયેણ
પરમાનન્દમનુભવન્તો વૈરાગ્ય- સ્રક્ત્યન્દનસુન્દરીપ્રભૃતિવિષયપરિષદભિલાષવિરહં ચ ભજન્તઃ પૂજનાત્-
ગુર્વાદિનમસ્કારપુરઃસરથા વિસ- જ્ઞાનન્તયા વૈષ્ણવાગમોક્તયા સપર્યયા ઐશ્વર્યં ચાડભજન્ । અત્ર ચ
રામનામ્નસ્તિસ્રો નિરુક્તયોડનુસન્ધેયાઃ । એકા-“રાહુર્મનસિજં યથે”તિ દૃષ્ટાન્તવાક્યસ્થપદદ્વયાદિભૂતસ્ય “રા”
ઇત્યસ્ય “મ” ઇત્યસ્ય ચાક્ષરદ્વયસ્ય સંયોજનેન । અપરા તુ “રાક્ષસાન્ મર્ત્યરૂપેણ”તિ દાષ્ટાન્તિકવાક્યગતયો
“રામ” ઇત્યક્ષરયોઃ । તૃતીયા તુ- “રાજ્યાહાંશાં મહીભૃતા’મિતિ વાક્યગતયોઃ ।

નનુ “પ્રભાડીનાન્ કૃત્વેતિ ક્ત્વાપ્રત્યયો નોપપદ્યતે, ક્રિયાન્તરાનુપાદાનાત્ । નહિ ક્રિયાન્તરમનુપાદાય ક્ત્વા
શક્યપ્રયોગઃ । તથા સતિ વ્રજતીત્યનુપાદાય ભુક્તેત્યસ્ય કેવલસ્યૈવ પ્રયોગાપત્તેઃ । મૈવમ્, રાતીત્યસ્ય
ક્રિયાન્તરસ્યોપાદાનાત્ । નનુ તર્હિ “કૃત્વા રાતી”તિ વાક્યં પર્યવસ્યતિ । એવમપ્યનુપપત્તિઃ, પ્રભાડીનાન્

कृत्वा रातीति “रा”धात्वर्थदानक्रियाया अनिवर्तमानत्वात् । स हि सेतुबन्धादिना रावणादीन् प्रभाडीनान् कृत्वा प्राणैर्व्यथोजयत्, नतु राज्ञां धर्मादिकं समपाद्यत् । सत्यम्, तथापि न क्तवानुपपत्तिः । नञ्यानन्तरार्थे क्त्वा विहितः, किं तर्हि पौर्वापर्येण । नय पौर्वापर्यं क्रिययोरव्यवधानेनैव भवति, अपितु व्यवधानेन य । अत एव पौर्वापर्यमात्रेणाग्निः क्त्वाप्रत्ययं सस्मार - “समानकर्तृकयोः पूर्वकाले क्त्वे”ति ।

धर्ममार्गं ज्ञानमार्गमित्यत्र मार्गशब्द उपायपरः । उभयत्रापि कर्मधारयः । धर्मश्चासौ मार्गश्च, ज्ञानं यासौ मार्गश्चेति । धर्मेण हि सुभ्रमुपेयते, ज्ञानेन याज्ञाननिवृत्तिः । तदाहुः श्रीशङ्करभगवत्पूज्यपादाः - “यतो ज्ञानमज्ञानस्य निवर्तकमिति । धर्मस्य मार्गं ज्ञानस्य मार्गमिति न षष्ठीसमासो युक्तः । अतस्समानकक्षतयोपन्यस्तयोर्वैराग्यैश्वर्ययोरप्युपायोपदिदिक्रिया मार्गशब्दप्रयोगापत्तेः । तथेति तद्गत्योक्तेश्च । यथाऽपि लं राति तथा धर्मादिकमपीति द्वितीय “तथा” शब्दार्थः ।

विधान्तरेणापि निर्वृत्ति-अथ तत्त्वत इति । तस्य भावस्तत्त्वम्, तस्माद्रामत्वादित्यर्थः । “रश्चासौ अश्चासौ मश्चे”ति रामः । र-धत्वग्निः, अ-धति विष्णुः, म- धति शिव अेतत्त्रयरूपत्वाद्गामः । अनेन रेङाऽकारमकार-देवतात्मकत्वमस्यैवोक्तं स्यात् । नहि सर्वात्मकस्य आत्मकत्वमयुक्तम् । अथवा उक्ता निरुक्तीरुपसंलरति-अथ तत्त्वत इति । यस्मादेवम्, अथ तत्त्वतो रामाभ्या स्यात् । अव्ययानामनेकार्थत्वाद्यशब्दोऽत्र उेत्यर्थः । अयमाशयः-रेङ्कः स्वप्रकाशं ब्रह्म वक्ति, “रादीमा”वित्यस्य धातोरश्रयणत्वात् । मकारो माया । तथाय मायावच्छिन्नस्वप्रकाशं ब्रह्म रामपदार्थः । तदेव जगत्कारणम् । अनवच्छिन्नस्य कारणत्वानुपपत्तेः । जगत्कारणत्वादेव य जगदात्मकं ब्रह्म, कार्यकारणयोर्भेदाभावात् । अत एव “सर्वं भत्विदं ब्रह्मे”ति श्रुतिः । ननु सर्वं ब्रह्मेति सर्वमनूद्य ब्रह्मात्मताविधिः, अथवा ब्रह्माऽनूद्य सर्वात्मताविधिः? नाधः, मिथ्यात्वेनाऽस्मिन्तस्य सर्वस्य ब्रह्मात्मतायामभिध्यात्वापत्तेः । नहि ब्रह्म मिथ्या । न द्वितीयः, ब्रह्मणो मिथ्यात्वापत्तेः । नहि मिथ्याभूतात्सर्वस्मादभिन्नमभिध्या भवितुमर्हति ।

अत्रोच्यते- सर्वमनूद्य तस्य ब्रह्मात्मता विधीयते । नय ब्रह्मात्मतायां सर्वस्य सत्यत्वापत्तिर्दोषाय । सर्वस्यापि ब्रह्मात्मना सत्यत्वस्येष्टत्वात् । तर्हि “प्रपञ्चो मिथ्ये”ति वाचोयुक्तिरयुक्ता स्यादिति चेन्न, स्वरूपतो मिथ्यात्वस्य ब्रह्मरूपेण सत्यभूतत्वस्याऽध्यप्रत्यूलत्वात् । नहि स्वरूपेण मिथ्याभूतमपि रजतं शुक्तिरूपेणपि मिथ्या भवति । ननु तर्हि “सुवर्णं कुण्डलं”मित्यत्रापि डेनचिद्रूपेण सत्यत्वं डेनचिद्रूपेण मिथ्यात्वमापद्येतेति येनैवम्, वैषम्यात् । तत्र हि सुवर्णकुण्डलांशोरन्यतरस्यापि बाधाभावाद्भिन्नैव बाधं सामानाधिकरण्यप्रयोगात् । सर्वं ब्रह्मेत्यत्र य सर्वस्य स्वरूपतो बाध्यतया बाधे सामानाधिकरण्य- प्रयोगानुपपत्तिः । यारः स्थाणुरिति वत् । यद्वा “अथ तत्त्वत” इति “रमन्त” इत्यग्निमनामनिरुक्त्या सम्बध्यते ॥ ३-५ ॥

पूर्वं सगुणपरतया रामनाम निरुच्य सगुणोपासनोपेयानिगुणब्रह्मपरतया निर्वृत्ति-रमन्त इत्यादिना । अथवा शब्दार्थो द्विविधः, वाच्यो लक्ष्यश्चेति । तत्र वाच्यपरत्वेन रामनाम निरुच्य लक्ष्यपरत्वेनापि निर्वृत्ति -रमन्त इत्यादिना ।

रमन्ते योगिनोऽनन्ते नित्यानन्दबिदात्मनि ॥

इति रामपदेनासौ परं ब्रह्माऽभिधीयते ॥ ६ ॥

इति- अनेन प्रकाशेण यन्निरुक्तं रामपदं, तेनाऽसौ-दाशरथिः परं ब्रह्म- परमात्मैवाभिधीयते । इतिशब्दपरामृष्टं

નિરુક્તિપ્રકારે દર્શયતિ-રમન્ત ઇતિ । યોગઃ-ચિત્તવૃત્તેર્બાહ્યવિષયેભ્યો નિરોધઃ । “યોગશ્ચિત્તવૃત્તિનિરોધ” ઇતિ સૂત્રયામાસ ભગવાન્ પતન્જલિઃ । સ એષામસ્તી’તિ યોગિનઃ રમન્તે-ક્રીડન્તિ, તત્પરાઃ સન્તો હૃષ્યન્તીત્યર્થઃ । રતિ નામ ઇષાર્થસંયોગજા ક્રીડેત્યાહુરાચાર્યાઃ । કુન્ન, અનન્તે-અન્તઃ પરિચ્છેદસ્તદ્રહિતે । નહ્યસ્ય દેશતો દીપપ્રભાયા ઇવ પરિચ્છેદઃ, સર્વત્ર સત્વાત્ । નાપિ કાલતઃ, વિદ્યુત ઇવ સદા સત્વાત્ । નાપિ વસ્તુતઃ, સ્થલે જલે વા તદતિરેકેણ કસ્યચિદપ્યભાવાદિત્યવોચામ । અથ મતમ્, સર્વસ્યાપિ તદતિરેકેણાસત્વે યોગિનોડપિ કથં સ્યુઃ । નહિ તે સર્વસ્માદતિરિક્તાઃ । અતિરેકે વા સિદ્ધં નઃ સમીહિતમ્ । અસ્માભિર્હિ રમણક્રિયાયાં કર્તૃવિરહં પ્રતિપાદયિતુમનન્તપદાર્થપર્યાલોચનાતો યોગિવિરહ ઉપન્યસ્યતે । સ ય અસત્સર્વાન્તર્ગતત્વહેતુકઃ । અથ યોગિવિરહાભાવાય અસત્સર્વાન્તર્ગતત્વં યદિ નેષ્યતે, તહ્યન્તર્ગતત્વં બ્રહ્મત્વે વા પર્યવસ્યેતુચ્છત્વે વા । પ્રથમે- બ્રહ્માત્મનાં યોગિનાં બ્રહ્મણિ રમણાનુપપત્તિઃ । નહિ સ્વયમેવ સ્વસ્મિન્ રમતે, રમકરમણીયભાવસ્ય ભેદગર્ભત્વાત્ । યરમે-રમણં કિમાશ્રયં સ્યાદિતિ ।

અત્રાડભિદધ્મહે- કિં સર્વસ્યાપિ તદતિરેકેણાસત્ત્વં પારમાર્થિકમભિપ્રેત્યાડયમાક્ષેપઃ ક્રિયતે વ્યાવહારિકં વા? આદ્યમડ્ગીકુર્મઃ । નચાડ્ગીકારે પરમતમનિરસ્તં સ્યાદિતિ વાચ્યમ્ । સિદ્ધસાધનત્વેન નિરાસાત્, તસ્ય ચાડસિદ્ધૌ પર્યવસાનાત્ । યદાહુઃ અક્ષયરણોપજીવિનઃ-

“આશ્રયાસિદ્ધતા હેતોઃ સિદ્ધધર્મસ્ય સાધને”

ઇતિ । ન દ્વિતીયઃ, વ્યાવહારિકસ્ય નિરાસાડયોગાત્ । નહિ પ્રપન્ચો વસ્તુતોડસત્રપિ વ્યવહારતોડયસન્નિતિ વક્તું શક્યતે । નનુ બ્રહ્મણ ઉક્તમનન્તત્વમયુક્તમ્, દૃશ્યત્વેન બ્રહ્મણો વિનાશાનુમાનાદિત્યત આહ-નિત્યેતિ । નચ નિત્યત્વમપ્રમાણિકમ્ । “સર્વગતશ્ચ નિત્ય” ઇતિ શ્રુતેઃ । અત એવ દૃશ્યત્વાનુમાનમતીતકાલમસિદ્ધં ચ । દૃગ્વિષયં હિ દૃશ્યત્વમ્ । નચ બ્રહ્મણો દૃગ્વિષયતા, સ્વપ્રકાશસ્ય તદનુપપત્તેઃ । નચ સ્વયમ્પ્રકાશત્વમસિદ્ધમ્, “અત્રાયં પુરુષઃ સ્વયન્જ્યોતિ’રિતિ શ્રુતેઃ ।

નનુ ન બ્રહ્મણિ રમણં પુરુષાર્થઃ, સુખામિરૂપત્વસ્ય દુઃખનિવૃત્તિરૂપત્વસ્ય ચાભાવાત્ । નહિ બ્રહ્મ સુખરૂપમ્, સુખસ્ય ગુણત્વાદ્બ્રહ્મણશ્ચ દ્રવ્યત્વાત્ । નચ દ્રવ્યગુણયોરભેદઃ સમ્ભવતિ, વિરુદ્ધધર્માક્રાન્તત્વાત્ । અન્યથા મિહિરતિમિરયોરપ્યભેદાપત્તિઃ । નાપિ દુઃખનિવૃત્તિરૂપમ્, ભાવરૂપસ્ય બ્રહ્મણોડભાવરૂપ- ત્વાડનુપપત્તેઃ । અન્યથા ભાવોડભાવશ્ચેતિ પદાર્થદ્વૈવિધ્યોપન્યાસસ્યોન્મત્તપ્રલપિતત્વાપત્તેરિત્યત આહ-આનન્દેતિ । અચમાશયઃ-બ્રહ્મણ આનન્દત્વેન તસ્મિન્ રમણામાનન્દાવામિરૂપતયા પુરુષાર્થ એવ । સ્યાદેતદેવમ્, યદિ બ્રહ્મણ આનન્દરૂપતા સ્યાત્ । નચ બ્રહ્મણ આનન્દાત્મકતાડસ્તિ પ્રમાણાભાવાત્ । મૈવમ્, “આનન્દં બ્રહ્મણો રૂપ’મિતિ શ્રુતેરેવ પ્રમાણત્વાત્ । નનુ આનન્દોડસ્તીત્યાનન્દઃ । “અર્શ- આદિભ્યો’ડજિતિ મત્વર્થાયાડચ્ચત્યાન્તો હ્યયમાનન્દશબ્દઃ । અન્યથા નિયતપુંલ્લિઃડગસ્યાડડનન્દશબ્દસ્ય “આનન્દ’મિતિ નપુંસકત્વેન પ્રયોગાનુપપત્તેઃ । તઠ્ઠથમાનન્દરૂપં બ્રહ્મોચ્યતે । નનુ બહુલગ્રહણાલ્લિઃડગવ્યત્યયેન “આનન્દ’મિતિ નપુંસકતોપપત્સ્યતે । મૈવમ્, સત્યાં ગત્યામીદૃશપરિહારોપન્યાસાનવકાશાત્ ।

અત્રોચ્યતે-’આનન્દો બ્રહ્મો’ત્યાદિ શ્રૂયમાણબહુતરશ્રુત્યનુરોધેનાડડનન્દમિતિ નપુંસકતાયાં છાન્દસત્વેનૈવોપપાદનીયત્વાવશ્યમ્ । “આત્મા આનન્દરૂપઃ પરપ્રેમાસ્યદત્વા’દિત્યનુમાનાચ્ચ । નતુ યથા જ્ઞાનમાત્મગુણસ્તથાડડનન્દોડપિ સ્યાત્, અન્યથા જ્ઞાનમપિ નાત્મગુણઃ સ્યાદિત્યત આહ-ચિદિતિ । નહિ ચિદપરપર્યાયં જ્ઞાનમપ્યસ્માભિરાત્મગુણત્વેનેષ્યતે,

येनैव दृष्टान्तावष्टम्भेनाऽऽनन्दस्याप्यात्मगुणत्वमायष्टे भवान् । तथाऽऽयक्षाणश्च “असिद्धमसिद्धेन साधयतो मलानैयाधिकत्व”मिति वचनस्यविषयत्वात्प्रतिनिरवर्तते । नच ज्ञानस्यात्मरूपतायां मानाभावाः, “सत्यं ज्ञानं”मिति श्रुतेर्भान्त्वत्वात् । नयेयमुपचरितार्थां श्रुतिः, मुभ्यर्थे बाधाभावात् । अज्ञानात्मकत्वे वा आत्मनो जाड्यं प्रसज्येत । तथाय जगदान्धमसङ्गो ष्ट्युक्तमेव । नहि जडेनात्मना जडः प्रपञ्चः शक्यप्रकाशनः । तथा सति पटो जडं घटं प्रकाशयेत् । अत आत्मनो जडस्वाभावाय ज्ञानात्मकत्वमकामेनाऽप्येषितव्यम् । आत्मपदमन्ते श्रूयमाणं नित्यादिपदैः प्रत्येकमेभिः सम्बध्यते- नित्यात्मनि आनन्दात्मनीति । अत्रास्मशब्दः स्वरूपवचनः ।

ननु “नित्यमानन्दश्चिद्ब्रह्म”ति सामानाधिकरण्यप्रयोगेणैव नित्यादीनां ब्रह्मस्वरूपत्वोपपत्तावात्मशब्दो व्यर्थ इति चेन्न व्यर्थः । यद्वि हि वैयर्थ्यमभिधेयराहित्यम्, तन्न । स्वरूपार्थताया एदानीमेव निवेदितत्वात् । अहो! मलतीयं भवतो विस्मरणाशीलता, यद्विदानीमेव निवेदितमभ्यर्थं नास्मार्थीत् । अर्थं प्रयोजनराहित्यम्, अेतदपि न । सामानाधिकरण्यप्राप्तस्यैव स्पष्टीकरणार्थत्वात् । अथवा ज्ञवब्रह्मणोः स्पष्ट अेव भेदः । संसारित्वाऽसंसारित्वादिद्विरुद्धधर्माङ्कान्तत्वादित्यत आह- आत्मनीति । आत्मभूते नतु ज्ञवाव्यतिरिक्ते । व्यतिरेके “तत्त्वमस्या”दिवचननिययव्याकोपापत्तेः नच तस्यान्यपरत्वम्, उपकमोपसंख्यैकदृष्ट्यादिषड्विधतात्पर्यलिङ्गत्वात् । विरुद्धधर्मसंसर्गलक्षणो डेतुस्नैकान्तिकः । भिम्भप्रतिभिम्भयोरस्य सत्त्वेऽपि भेदलक्षणस्य साध्यस्याभावात् । ननु तयोरपि भेदो दृश्यते । दृश्यताम् । तर्हि अनैकान्तिकत्वोद्भावन- मुम्भत्प्रलपितं स्यात् । न स्यात्, पारमार्थिकभेदाभावाभिप्रायेण तदुद्भावनात् । अथ विरुद्धधर्मसंसर्गो ज्ञवब्रह्मणोरपारमार्थिक अेव भेदः सिषाधयिषितस्तत्तथं सव्यभिचारतेति । मैवम्, सिद्धसाध्यतापत्तेः । अङ्गीकुर्म अेवं हि वयमपि । तयोरपारमार्थिकभेदमेवमङ्गीकुर्वता पारमार्थिकभेदस्य स्वसिद्धान्तस्य परित्यजनात् । क्वचित् “सत्यानन्दे”त्यपि पाठः । तत्र “सत्यमबाध्यं बाध्यं मिथ्ये”ति आचार्यैः सत्यशब्दार्थोपपादनादिति ।

नन्वेते सत्यादयः शब्दा अेकमर्थमभिदधत्यनेकं वा? न प्रथमः, अेतेषां पर्यायतापत्तेः । अेकार्थाभिधायकतैव हि पर्यायता । पर्यायित्वे सङ्गप्रयोगोऽनुपपन्नः स्यात् । यदाहुः-

पर्यायाणां प्रयोगो हि यौगपद्यं तु नेष्यते”

इति । एतं च सङ्गप्रयोगः स्फुटमेव दृश्यते-“नित्यानन्दचिदात्मनी”ति । नतु क्वेऽसङ्गप्रयोगः, नित्यादिपदानां कमेणैवोच्यारणात् । मैवम्, नहि युगपदुच्यारणं सङ्गप्रयोगः । अपितु तर्हि अेकस्यैवार्थस्य प्रतिपत्त्यर्थं तद्वाचकानेकशब्दप्रयोगः । स यानुपपन्नः, अेकनैव कृतत्वादितरानर्थक्यादिति । न द्वितीयः, विकल्पासङ्गत्वात् । किं परस्परमसम्बद्धाननेकार्थानभिदध्नुः सम्बद्धान् वा? नाद्यः, दशदाडिमादिपदानामिव वाक्यत्वेनाऽनुपादयेत्वापत्तेः । नान्त्यः, सम्बद्धा अनेकेऽर्था अेकमेव विशिष्ट- मनेकं वा? नाद्यः नित्यादिपदवेदनीयब्रह्मणो वैशिष्ट्यापत्तेः । नच तस्य तद्विष्यते, अण्णैकैकरसत्वात् । न द्वितीयः, वाक्यभेदापत्तेः । अर्थैकत्वेन ल्येकवाक्यता भवति । तदुक्तं परमर्षिणा- “अथैकत्वादेकं वाक्य”मिति ।

अत्र ब्रूमः-सत्यादिपदानामनेकार्थत्वं यन्निराकार्षीः, तदस्मदभिमतमेवाऽकार्षीः । यन्त्वेकार्थत्वपक्षं प्रत्याक्षेपस्तत्र सङ्गमले । पर्यायत्वापत्तेरिति चेन्न । किमेकार्थत्वमात्रेण पर्यायत्वमापादयसि, अभिधेयार्थैक्येन वा? नाद्यः, “प्रकृष्टप्रकाशशब्द” इत्यत्र प्रकृष्टप्रकाशपदयोः प्रकर्षप्रकाशत्वलक्ष्यवाच्यार्थद्वारा

लक्ष्यभूतयन्त्रप्रतिपदिकरूपैकार्थपरयोरपि पर्यायत्वानुपलम्भात् । न द्वितीयः, अभिधेयानामर्थानामैक्यं यत्भवतोऽपसिद्धन्तः । तयोरपारमार्थिक- भेदभिन्नत्वात् । तर्ज्यनेकार्थत्वपक्षोक्तदोषापत्तिरिति चेन्न, अभिधेयान्दनेकार्थद्वारैकाग्र्यैकैरसञ्जमपरत्वे तदनुपपत्तेः । ननु किमिदमर्थस्याप्युपपत्त्यम्? निरवयवत्वमिति चेत्तर्हि “शब्दगुणविशिष्टमाकाश” मित्यादेरपि वाक्यस्याप्युपपत्त्यर्थत्वप्रसङ्गः । नित्यत्वमिति चेत्तर्हि “परमाणवः सत्यात्मानः सन्ती” त्याधानामपि वाक्यानां तत्त्वप्रसङ्गः । निर्विभागार्थत्वमिति चेत्, किमिदं विभागो गुणविशेषो भेदो वा? नाधः, “रूपरसगन्धस्पर्शा गुणः” इत्यादेरपि वाक्यस्य निर्विभागार्थत्वेनाप्युपपत्त्यर्थत्वापत्तेः । नहि रूपादीनां विभागोऽस्ति, विभागस्य गुणत्वेन द्रव्यमात्रनिष्ठस्य गुणाधिकरणरूपगुणेषु समवायायोगात् । नापि द्वितीयः, “पदार्थानां भेदोऽस्ती”त्यादेरपि वाक्यस्याप्युपपत्त्यर्थत्वापत्तेः । नहि भेदस्य भेदोऽस्ति, अनवस्थानात् । नापि अविशिष्टार्थत्वं ब्रह्मणः सत्त्वादिविशिष्टस्याऽविशिष्टत्वानुपपत्तेः । तस्मात् सत्त्वाद्विपदानां ब्रह्मणि प्रयुज्यमानानामप्युपपत्त्यर्थत्वमिति वयो रिक्तमेवेति ।

अत्राऽभिधीयते- अपर्यायानेकशब्दप्रकाशितमविशिष्टमित्यप्युपलक्षणमभिमतमस्माकम् । तस्य ब्रह्मणि वर्तते । तद्धि अपर्यायैरेव सत्त्वाद्विपदेः प्रकाशयते । नच विशिष्यते केनचिद्धर्मैण, तस्य निर्धर्मकत्वात् । अत एवाहुः- अविशिष्टमपर्यायानेकशब्दप्रकाशितम् ।

अेकं वेदान्तनिष्णाता अभाएऽं प्रतिपेदिरे ॥

“एति । “तत्त्वमस्याः” इत्यप्युपपत्त्यर्थत्वमिति चेत्, उपाधिभेदभिन्नस्यार्थस्यैकत्वप्रतिपादकत्वादिति ब्रूमः । अेतदध्यभिहितमाचार्यैः-

उपाधिभेदभिन्नोऽर्थो येनैकः प्रतिपाद्यते ।

तदपि स्यादभाएऽर्था मडत्वं कुम्भकं यथा ॥

एति । ननुनित्यत्वाद्विधर्मविशिष्टनित्यादिरूपधर्मिप्रवर्तमानतानित्याद्विपदार्थः, तत्कथं नित्याद्विपदानामप्युपपत्त्यर्थत्वमिति । मैवम्, अन्यत्र धर्माविशिष्टे धर्मिणि प्रवर्तमानानां पदानामप्युपपत्त्याभावेऽपि ब्रह्मणि प्रवर्तमानानां ब्रह्मण्यप्युपपत्त्याभ्युपगमस्यावश्यकत्वात् । तत्कस्य हेतोः, ब्रह्मणो निर्धर्मकत्वात् । अथ सधर्मकमेव ब्रह्म किं न स्यात्, अद्वैतमङ्गप्रसङ्गादिति ब्रूमः । नहि धर्मो धर्मा चेति द्वैते जाग्रति अद्वैतमुल्लसितुं शक्नोति । नयाऽद्वैतानुल्लासे किं नश्छिन्नमिति वाच्यम्, तत्प्रतिपादकश्रुतीनां प्रामाण्यस्य छिन्नत्वात् । नन्वेवमिष्टमेव नश्छित्तं स्यात् । नहि वयम- द्वैतश्रुतीनां प्रामाण्यसम्बुपगच्छमामः । कथं हि द्वैतवादिनस्तासां प्रामाण्यमभ्युपगच्छेयुरिति । सत्यमेवम् । स्वाङ्गीकृतद्वैतानुरोधेव किमद्वैतश्रुतीनां प्रामाण्यं भवता नाभ्युपेयम्? आडोस्विदभूषामद्वैते तात्पर्याभावात्? नाधः, कायाद्विदोषरूपितलोचनेनापि स्वप्रतीतरजतभुजगाधनुरोधेन “नेदं रजतं नायं भुजगः” इत्यादिप्रत्ययानामपि प्रामाण्यानभ्युपगमापातात् । तत्किमिदानीं द्वैतप्रतीती रजताद्विप्रतीति- वद्विभ्रमः? इः सन्देहः । बाधविधुराया द्वैतप्रतीतेः कथं विभ्रमत्वमिति चेन्मैवम्, बाधविधुरत्वरहेतोरसिद्धत्वात् । सन्ति हि भेदप्रतीतेरपरोक्षत्वाद्विदोषोक्तिः कथाधाः, तेथेऽहं विस्तरभिया नोपन्यस्यन्ते । नापि द्वितीयः, अद्वैते तात्पर्याभावात्स्याऽसिद्धत्वात् । नहि तात्पर्यविद्गेषु सत्त्वपि तात्पर्यविरहः शक्याभिधानः । नच तात्पर्यविद्गानि न सन्ति, उपकम्पोसंज्ञाद्वैतरूपादीनां षण्णामपि तेषां श्रुतिशिष्यवचननियेषूप- लम्भात् । अपिच ब्रह्मण्यभ्युपगम्यमाना धर्मास्ततो भिन्ना

अत्रोच्यते- उपासकशब्देनेऽ न निर्गुणनिष्ठा अभिधीयते, किं तर्हि सगुणनिष्ठा । “ब्रह्मणो रूपकल्पना”
 इत्युक्तेः । नञ्युपासनाय कल्पितरूपोपासना निर्गुणनिष्ठा भवितुमर्हति । नच सगुणोपासनायाः
 कृत्वाभावः, सगुणप्राप्तेः कृत्वत्वात् । ननु सगुणमपारमार्थिकं अपारमार्थिकं च न कृतं भवितुमर्हतीत्युक्तम्
 । सत्यम्, तथापि तस्य व्यावहारिकपारमार्थिकत्वाङ्गीकारेण कृत्वत्वमुपपद्यत एव । नहि व्यवहारतः
 सत्यं स्वर्गादिकं न दर्शपूर्णमासादेः कृत्वम् । ननु सांसारिकाणामनित्यमपि स्वर्गादिकमस्तु, मुमुक्षुणां
 नित्यनिरतिशयकृत्वादिनां कथमीदृशसगुणप्राप्तिः कृत्वमिति । भवेदेवम्, यद्वि सगुणप्राप्तिः परमं कृत्वमिति
 ब्रूमः । किं तर्हि अवान्तरकृत्वमिति वदामः । किं तर्हि परमकृत्वम्? नित्यनिरतिशयानन्दनिर्गुणावाप्तिः । नत्वस्याः
 सगुणोपासना-साध्यत्वमनुपपन्नम् । अन्तःकरणशुद्धिद्वारा तदुपपत्तेः । श्रूयते “हि- “तमेतं वेदानुवचनेन”
 इति । ननु तर्हि अन्तःकरणशुद्धिद्वाराऽन्यत्र विनियुक्तायाः सगुणोपासनाया निर्गुणप्राप्त्युपायता नोपपद्यते ।
 नञ्यन्यत्र विनियुक्तमन्यत्र शक्यविनियोगम् ।

मैवम्, संयोगपृथक्त्वेन तदुपपत्तेः । तथायाऽऽऽ परमर्षिः- “अेकस्य तूभयत्वे संयोगपृथक्त्व” मिति । ननु
 अभिलषितकृतं नित्यं रूपकल्पना याऽनित्या, तथा तदवामिः कथं कृत्वम् । नहि गन्धर्वनगरराज्याभिषिक्तेन
 सुतेन मुष्मत्तिर्वन्ध्यायाः । न, ब्रह्मव्यतिरिक्तसत्यत्वाङ्गीकारे द्वैतापत्तिः । ननु द्वैतभीत्या
 प्रमात्रादिसत्यत्वमनङ्गीकुर्वतः शास्त्रानर्थक्यं दुर्वारमिति चेन्न, युक्तिभिरस्य योद्यस्य परिहरणीयत्वात् ।
 तथाहि-प्रमातर्यसति प्राप्तव्यस्य प्राप्तिः सति वा? नाथः, प्राप्तुरभावे प्राप्तिः कियथाया अवनुपपत्तेः । नहि छेतुरभावे
 छिदिकिया सत्यपि छेतव्ये वृक्षादौ दृष्टयरी । अतः सति प्रमातरि प्राप्तव्यस्य प्राप्तिरिति वक्तव्यम् । तदा
 श्रुत्याचार्यादिरूपकल्पनाया अस्त्येव सत्यत्वम् । तत्तु प्रातीतिकं, व्यावहारिकं, पारमार्थिकं चेति त्रिविधम् । तत्र
 पारमार्थिकं नाम - सत्यसति वा प्रमातरि सर्वथा बाधरहितत्वम्, तद्ब्रह्मण एव । सति प्रमातर्यबाध्यत्वं
 व्यावहारिकम्, यथाऽऽकाशादेः । सति प्रमातरि बाध्यत्वं प्रातीतिकम्, यथा प्रतिबिम्बादौ । तदस्त्येव
 रूपकल्पनायाः । तस्यां चार्थकियाकारित्वमपि युक्तम् । भास्करप्रतिबिम्ब, तस्करपदान्वेषण, स्वप्रकामिन्यादीनां
 भास्करतस्करोपस्करादिप्राप्तिहेतुत्वात् ।

यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति ।
 समृद्धिं तत्र जानीयात्स्मिन् स्वप्ननिदर्शने ॥
 इति श्रुतेः । अन्यासुतादेस्तुच्छत्वात् दृष्टान्तता ।
 तथाथोक्तं वार्तिककृद्भिः-

अक्षमा भवतः केयं साधकत्वप्रकल्पने ।
 किं न पश्यसि संसारं तत्रैवाऽज्ञानकल्पितम् ॥

इति । तस्माद्रूपकल्पनयोपासकस्य श्रीरामाभ्यस्य परब्रह्मणोऽवाप्तिः सुलभेत्यलमतिकृतं कर्ण ॥ ७ ॥

सामान्येनोक्त्याया रूपकल्पनाया विशेषमन्तरेणापर्यवसानाद्विशेषे पर्यवसानमाह-रूपस्थानामिति ।

रूपस्थानां देवतानां पुंस्त्र्यङ्गास्त्रादिकल्पना ॥

द्वियत्वारिषडष्टाऽऽसां दश द्वादश षोडश ॥ ८ ॥

अष्टादशाऽमी कथिता उस्ताः शङ्खादिभिर्भुताः ॥

सहस्रान्तास्तथा तासां वर्णवालनकल्पना ॥ ८ ॥

शक्तिसेनाकल्पना य ब्रह्माण्येवं हि पञ्चधा ॥

कल्पितस्य शरीरस्य तस्य सेनादिकल्पना ॥ १० ॥

रूपमिदं सगुणं छिरण्यगर्भादिशब्दतम् । “ब्रह्माणो रूपकल्पने”ति कल्पनाविषयत्वेनोक्तस्य रूपस्य निर्गुणत्वानुपपत्तेः । अतो रूपकल्पनेत्युक्तम् । तस्यैव रूपस्य प्रत्यभिज्ञानात्सान्निध्याच्च “रूपस्थानामि”त्यत्रापि ग्राहणमुच्यते । रूपे तिष्ठन्तीति रूपस्यास्तासां देवतानां यथारुचि विषण्वादीनां पुंस्त्र्यङ्गास्त्रादिकल्पना-पुमान् “विष्णुः शिवो ब्रह्मे”त्यादिरूपेण स्त्री “वक्ष्मीर्गौरी सरस्वती”त्यादिरूपेण अङ्गानि वृथाधात्मना अस्त्राणि सुदर्शनाधात्मना आदिपदगृहीताऽऽवृत्तित्वात्तन्मात्रं य कल्पना स्यात् । किञ्च द्रव्यादिसहस्रान्ता उस्ताः शङ्खादिभिरायुर्धैर्युता अमी आसां-कल्पितदेवतानां कथिता-उक्ताः श्रुत्यनुरोधेन कल्पविद्भिः । अत्र य “रूपस्थाना”मित्यादि “सहस्रान्ता” इत्यन्तैका कल्पना, तथा- तेनैव प्रकारेण शुक्लादिवर्णकल्पना द्वितीया, गरुडादिवालनकल्पना तृतीया, यत्तुर्था विष्वक्सेनादिसेनाकल्पना, विमलादिशक्तिकल्पना पञ्चमी । अयं पञ्चविशिष्टं सङ्ख्यां वायकशब्देनोपसंहरति- ब्रह्मणि- श्रीरामे अवेम- उक्तेन प्रकारेण । छिशाब्दः प्रसिद्धिद्योतकः । पञ्चधा- पञ्चभिः प्रकारैः कल्पना भवतीत्यर्थः ।

अनेन विष्णुशिवादिसाधारणदेवताकल्पना दर्शिता । एतानां प्रकृत्य श्रीरामाभ्यस्यैव परस्य ब्रह्मण उपोसन्नोपयोगिनी कल्पनामनुसन्धत्ते-’कल्पितस्य शरीरस्य तस्य सेनादिकल्पने’त्यर्थेन । तस्य शरीरस्येति व्यधिकरणे षष्ठ्यौ । तस्य- श्रीरामस्य यत् शरीरं कल्पितं वक्ष्यमाणयत्तुर्भुजादिरूपेण, तस्य सेनादिकल्पना भवति । वर्णादिरादिशब्दार्थः । नयेयं कल्पना- निरर्थिका, उपोसन्नार्थत्वादिति ब्रूमः ॥ ८-१० ॥

ननूपासनमिदं न रूपकल्पनामात्रेण सिध्यति, किन्तु मन्त्रानुष्ठानेन । अतो वक्ष्यमाणं राममन्त्रानुष्ठानं कर्तव्यं येतर्हि ब्रह्मादित्वात्तन्मन्त्रानुष्ठानमवज्ञातं स्यादत आह-ब्रह्मादीनामिति ।

ब्रह्मादीनां वायकोऽयं मन्त्रोऽन्वर्थादिसंज्ञकः ॥

जमव्यो मन्त्रिणा नैनं विना देवः प्रसीदति ॥ ११ ॥

अयमित्यनेन वक्ष्यमाणषडक्षरो मन्त्रराजः प्रतिसन्धीयते । ब्रह्मादीनां देवतानां श्रीरामादृतेदाभावेन श्रीराममन्त्रो ब्रह्मादिवायक अवे । अतो राममन्त्रानुष्ठानेन ब्रह्मादिमन्त्रानुष्ठानमपि भवति, एति न भवति ब्रह्मादिमन्त्रानुष्ठानावज्ञेति भावः । मन्त्रराजस्य सर्वेभ्यो मन्त्रेभ्य उल्लर्षादि दर्शयिष्यन् विशिनष्टि अन्वर्थादिसंज्ञक एति । सर्वान् अर्थान्-आकाशादीन् वाय्यात्वायकत्वेनाऽनुगतवती आदिः - श्रेष्ठा संज्ञा रामानामरूपा यस्मिन् स तथा । “शेषाद्विभाषे”ति बहुव्रीहौ उपत्ययः । अनेन ब्रह्मादिमात्रविषयत्वेन प्रापितमस्य मन्त्रस्य वायकत्वसङ्गोयं सर्वार्थवायकत्वोपन्यासेन वारयति । नन्वेवमस्तु मन्त्रराजो ब्रह्मादिवायकः सर्वत्रस्तुवायको वा, तथापि प्रवृत्तिनिवृत्त्यन्तरानुपदेशाद्वायकत्वप्रतिपादकवचनस्य न शास्त्रत्वं स्यात् । यदाहुः- प्रवृत्तिर्वा निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा ।

पुंसां येनोपदिश्येत तच्छास्त्रमभिधीयते ॥

एति । तत्राह- जमव्य एति । लिङ्गोदृतव्यप्रत्यया हि विधायकाः । अतो “जमव्य” इत्ययं तव्यप्रत्ययान्तो विधियेव । अत अवे तद्विधिप्रतिपिपादयिष्यैवोपन्यस्तं वायकत्वप्रतिपादकं वचनं

પુરુષપ્રવૃત્તિપર્યવસાયિતયા શાસ્ત્રં ભવતીતિ ભાવઃ । નનુ “જમવ્ય” ઇતિ ન વિધિઃ, વિધિત્વે પ્રમાણભાવાત્ । તત્ત્વ- પ્રત્યય એવ પ્રમાણમિતિ ચેન્ન, તસ્ય વ્યભિચારાત્ । કથમિતિ ચેત્, “વિષ્ણુરુપાંશુ યષ્ટવ્ય” ઇત્યાદીનાં વિધિત્વે પ્રામાણ્યનાભ્યુપગમાત્ । કુતો ન પ્રામાણ્યમભ્યુપગમ્યતે ઇતિ ચેત્, વિષ્ણ્વાદિયાગવિધીનામભ્યુપગમે વાક્યભેદાપત્તેઃ । વાક્યૈક્યાસમ્ભવે વાક્યભેદો ન દોષાયેતિ ચેત્- ભવેદેવમ્, યદિ વાક્યૈક્યાસમ્ભવઃ સ્યાત્ । નચેદ વાક્યૈક્યાસમ્ભવઃ, વાક્યૈક્યસ્યાવશ્યકત્વાત્ । કુતોઽસ્યાવશ્યકત્વમિતિચેત્, ઉપક્રમોપસંહારૈકરૂપ્યતાત્પર્યલિડુગ્નેકવાક્યત્વમતીતેર્દુર્બાધત્વાત્ । “જામિ વા એતદ્દેહસ્યે”ત્યત્ર હિ જામિતાદોષેણોપક્રમઃ અજામિત્વાયેતિ પ્રતિસમાધીયમાનો જામિતાદિદોષેણૈવોપસંહારઃ । નન્વેવં “યષ્ટવ્ય” ઇત્યાદૌ વિધિવિરહશ્ચેત્તત્પ્રત્યયસ્ય કા ગતિઃ? વિધિસ્વરૂપત્વમિતિ બ્રૂમઃ । નન્વેવં “જમવ્ય” ઇત્યત્રાપિ વિધિવિરહે વિધિસ્વરૂપત્વમસ્તુ । મૈવમ્, વિધિત્વે બાધાભાવાદ્વિધિવિરહવાચોયુક્તેરનુપપત્તેઃ । તસ્માત્ શ્રોતવ્ય ઇતિવત્ જમવ્ય ઇત્યપિ વિધિરેવ । નત્વનાગતોત્યાદ્યભાવનાવિષયો વિધિઃ । સ ચ ન વિષયભૂતભાવનાભ્યુપગમે શક્યાભ્યુપગમઃ । વિષયાભાવે વિષયિણાત્મભાભાસમ્ભવાત્ । અતો વિષયભૂતા ભાવના અવશ્યાભ્યુપગન્તવ્યા । સા ચ “કિં કેન કથમ્” ઇત્યંશત્રયવતી । તત્ર કિં ભાવયેદિત્યાકાક્ષ્ણ્યાં મોક્ષં ભાવયેત્ । કેન કથં બ્રહ્મચર્યાદિભિરુપકૃત્ય ।

નતુ ભાવના ભવનપ્રયોજકો વ્યપારઃ, સ ચ પ્રયત્નઃ પરિસ્પન્દો વા । અત્ર જપવિધૌ ન તાવત્પુરુષપ્રયત્નો ભાવના । ભવિતુમર્હતિ, ભાવ્યાભાવાત્ । નનુ “મોક્ષો ભાવ્ય” ઇત્યુક્તમ્, સત્યમુક્તમ્ । નિત્યસ્ય તસ્ય ભાવ્યત્વં ન સમ્ભવતીતિ બ્રૂમઃ । નહિ મોક્ષસ્ય નિત્યત્વે કસ્યાપિ વિપ્રતિપત્તિરસ્તિ । અત એવ ન પરિસ્પન્દો ભાવનેત્યપિ સુવચમ્ । માનસજપાવ્યામેશ્વ । નહિ માનસેન જપેન મોક્ષે ભાવ્યે શરીરપરિસ્પન્દોઽપેક્ષ્યતે । તસ્માદ્ભાવનાયા અસમ્ભવાત્તદ્વિષયકો વિધિરિહ ન સમ્ભવતીતિ ।

અત્રોચ્યતે- કિં મોક્ષસ્ય ઘટાદિરિવ પારમાર્થિકં ભાવ્યત્વં ન સમ્ભવતીત્યભિધન્તે? કિં વાઽનાદ્યનિર્વાચ્યાવિદ્યાતિરોહિતસ્ય મોક્ષસ્ય શ્રીરામસાક્ષાત્કારાવાન્તરવ્યાપારવતા જપેનાભિવ્યક્તિલક્ષણમપિ ભાવ્યત્વં ન સમ્ભવતીતિ । આદ્યે-સમ્પ્રતિપત્તિરેવોત્તરમ્ । નહિ વયં ન મોક્ષસ્ય નિત્યત્વમભ્યુપગચ્છામઃ । દ્વિતીયં તુ ન સહામહે । નહિ મોક્ષસ્યાભિવ્યક્તિલક્ષણભાવ્યત્વાડુગીકારે નિત્યત્વવ્યાઘાતઃ । તસ્માદ્ભાવ્યસદ્ભાવેન ભાવનાસદ્ભાવાત્તદ્વિષયો વિધિરવશ્યાભ્યુપગન્તવ્ય ઇતિ સિદ્ધમ્ । પ્રયોગશ્ચ “જમવ્ય ઇત્યયં વિધિઃ અંશત્રયવત્વાત્ દર્શપૂર્ણમાસાભ્યાં યજેતે”તિવત્ । નચ ત્રિતન્તુકપટેનાઽનૈકાન્તિકતા શડ્ક્યા, અંશશબ્દનેહ “કિંકુનકથમા”મેવાત્ર વિવક્ષિતત્વાત્ । નચ પટસ્ય ભાવનાયા ઇવ “કિંકુનકથ” મંશવત્તા સમ્ભાવિની । નચ કિમાકાક્ષોપશમકભાવ્યાંશાભાવાદસિદ્ધો હેતુરિતિવાચ્યમ્, સમ્પ્રત્યેવ ભાવ્યસ્ય પ્રતિપાદિતત્વાદિતિ ।

નનુ કોઽયં વિધિરિત્યસ્ય વિધિરેવેત્યુત્તરમ્, કો ઘટ ઇત્યસ્યઘટ એવેત્યુત્તરમનુસરતીતિ ચેત્-અથ કથમિદમુત્તરમ્, યદુદાહરણોપન્યાસેન વિધિપ્રશ્નોત્તરસ્યાભાવસત્ત્વમાપાદયતિ । જિજ્ઞાસિતાર્થવિષયાનવબોધાઽનવધૂનનાદિતિ બ્રૂમઃ । નહિ જિજ્ઞાસિતસ્ય ઘટસ્થાનવબોધો ઘટ ઇત્યભિધાનમાત્રેણ શક્યાવધૂનનઃ ।

અત્ર બ્રૂમઃ - પ્રશ્નવાક્યગતો વિધિશબ્દો વિધિમાહ, ઉત્તરવાક્યગતસ્તુ તદ્વિશેષમ્ । અપૂર્વત્વેન વિશેષિતો હિ વિધિરુત્તરવાક્યગતવિધિપદાર્થઃ અતો વિધિરેવેત્યુત્તરં નાનુપપન્નમિતિ । મૈવમ્, જમવ્ય ઇતિ વિધેરપૂર્વવિધિત્વસ્યાશક્યાભિધાનત્વાત્ । અત્યન્તાપ્રાપ્તપ્રાપણં ડ્યપૂર્વવિધિઃ । નચ જમવ્ય ઇત્યનેનાત્યન્તમપ્રાપ્તં

जपस्य मोक्षसाधनत्वं प्राप्यते । “जप्येनैव तु संसिद्धिः”रित्यादिना प्राप्तत्वात् । नय प्राप्ते वाऽपूर्वविधिरिति वक्तुं शक्यते, “विधिरत्यन्तमप्राप्ते” इति तल्लक्षणविधानात् । अथ नियमविधिरस्तु । मैवम्, नियमो हि पक्षे प्राप्तस्याप्राप्तपक्षान्तरप्रापणमिच्छते । नय जप्तव्यं इत्यत्रैतल्लक्षणमिति, येनायं नियमविधिः स्यात् । मोक्षस्य हि न जपव्यतिरेकोपायसाध्यतापक्षोऽस्ति, येन तं परित्यज्य मोक्षो जपोपा-यसाध्यत्वपक्षेऽवस्थाप्यते । यथा हि भोजनस्य दिगन्तरावच्छेदं यदृच्छया प्राप्तं परिहृत्वाऽप्राप्तपूर्वदिगवच्छेदपक्षे प्राप्यते तत् “प्राङ्मुभोऽन्नाभिमुञ्जते”ति, न तथेडेति वैषम्यम् । “नियमः पाक्षिके सती”ति तल्लक्षणविधानात् । तर्हि परिसङ्घ्यैव भवतु प्रकारान्तराभावादिति चेत्, षडमपि न सुन्दरम् । तल्लक्षणलक्षितस्य हि तत्त्वं वक्तव्यम् । अन्यथा घटस्यापि पटत्वापत्तेः । नय जप्तव्यमित्यत्र परिसङ्घ्यालक्षणमस्ति । तत्त्वबु - ऐकस्यानेकत्र प्राप्तस्यान्यतो विनिवृत्त्यर्थमेकत्र पुनर्वचनं परिसङ्घ्येति । नय जप्तव्यं इत्यत्रैतल्लक्षणं योजयितुं शक्यते । तथाहि- गर्दभाभिधान्यादानेऽश्वाभिधान्यादाने य “शमामगृभणन् रशनामृतस्ये”त्यस्य मन्त्रस्य रशनाप्रकाशनसामर्थ्यलक्षणेन लिङ्गेन विनियोगे प्राप्ते “इत्यश्वाभिधानीमादत्ते” इति ब्राह्मण-वाक्यं विधिपुनश्चाभिधान्यादाने विनियुङ्क्ते गर्दभाभिधान्यादानाद्विनिवर्तनाय । अन्यथा ब्राह्मणवाक्यस्य वैङ्गिकार्थानुवादित्वेनाप्राप्तापत्तेर्विधित्वमङ्गप्रसङ्गात् । नय लिङ्गादीनामभावाद्ब्राह्मणवाक्यं न विधिः, आदत्ते इत्यस्य पञ्चमलकारत्वेनात्र विधेरावश्यकत्वात् । अथेवमत्र मोक्षस्य जपतदितरोभयसाध्यत्वप्राप्तौ जपसाध्यताभिधानं साधनान्तरसाध्यत्वनिवृत्त्यर्थं भवतीति परिसङ्घ्या स्यात् । तथाय नास्ति, तस्मान्न परिसङ्घ्याविधिरिति स्थितम् ।

“तत्र यान्यत्र य प्राप्सौ परिसङ्घ्येति गीयते”

इति तल्लक्षणस्योक्तत्वात् । अतो जप्तव्यं इत्यस्य त्रिविधविध्यनन्तर्भावाद्विध्यन्तराभावाच्च न विधिनाऽपि जप्तव्यं इति शक्याभिधानमिति प्राप्तम् ।

अत्रोच्यते- यदुक्तम्- न नियमविधिर्नय परिसङ्घ्याविधिरिति, तदनुमन्यामहे । यत्तु-नापूर्वविधिरिति, तत्तु न भृश्यामः । जप्तव्यं इत्यस्य प्रमाणात्तराप्राप्तं यद्राममन्त्रस्य मोक्षसाधनत्वं तत्प्रापकत्वात् । नय “जप्येनैव हि संसिद्धे”दित्यादिना तत्प्राप्तमिति वाच्यम् । “जप्येनै”त्याद्यैः स्मृतिर्वेन जप्तव्यं इति प्रापणीयार्थप्रापकत्वोपपत्तेः । नहि श्रुतिः स्मृतिप्रापितमर्थं प्रापयति, किं तर्हि स्मृतिरेव श्रुतिमापितार्थप्रापिका । भव्याद्यो हि स्मार्तः श्रुतितोऽवगतमेवार्थं स्मृत्योपनिबध्नन्ति । इतरथा हि तद्वचनामनामङ्गलत्वेन कल्पितत्वापत्तेः । नहि पौरुषेयाणां वचनानां, वैकुण्ठे प्रामाण्यं दृष्टमिष्टं वा । नय श्रुतावाच्यं प्रसङ्गः, तस्या अपौरुषेयत्वात् । पौरुषेयत्वे य पुरुषस्य सम्भावितरागादिदोषतया तत्प्राणीताया अप्रामाण्यपत्यवश्यम्भावात् । तस्मात् प्रमाणात्तराप्राप्तार्थप्रापकत्वेन “जप्तव्यं” इत्ययमपूर्वविधिरिति सिद्धम् ।

जपविधेरधिकारिविरहेऽनुपपत्तेरधिकारिणामाह-मन्त्रिणोति । गुरुतो गृहीतमन्त्रेणेत्यर्थः । जप्तव्यं इति वैधस्य जपस्य विपक्षे बाधकप्रदर्शनेनाऽवश्यकत्वतां द्रढयति- नैनं विनेति । अनेन-राममन्त्रजपं विना देवो -द्योतनात्मकः स्वयम्प्रकाशो रामो न प्रसीदति । सविलासाविधालक्षणमकाऽपगमेन स्वाभिन्नतया न प्रकाशत इत्यर्थः ॥ ११ ॥ ननु क्रियाभेदोऽस्ति न वा? नाद्यः, अद्वैतमङ्गप्रसङ्गात् । न द्वितीयः । क्रियाभेदाभावेन तद्दर्भस्योपासनस्यानुपपत्तेरत आह- क्रियेत्यादिना ।

ક્રિયાકર્મેજ્યકર્તૃણામર્થ મન્ત્રો વદત્યથ ॥

મનનાન્નાણનાન્મન્ત્રઃ સર્વવાચ્યસ્ય વાચકઃ ॥ ૧૨ ॥

ક્રિયા ચ કર્મ ચ ઇજ્યશ્ચ કર્તા ચ તાનિ તથા તેષામ્ । ક્રિયા - મન્ત્રોપાસના, કર્મ- તદ્દ્વગભૂતં હોમાદિ; ઇજ્ય- યજનીયો ભગવાન્ રામઃ, કર્તા-ઉપાસકઃ એતેષામર્થનિવૃત્તિં ભેદાપાકરણરૂપાં મન્ત્રો વદતિ । સર્વાત્મરામપરસ્ય મન્ત્રસ્યેતરભેદપ્રપચ્ચનિવૃત્તિનાન્તરીયકત્વાત્ ।

“અર્થોઽભિધેયસૈવસ્તુપ્રયોજનનિવૃત્તિષુ”

“ઇતિ” કોશકારઃ । અધુના રામમન્ત્રશબ્દનિરુક્તિં દર્શયન્ “બ્રહ્માદીના”મિત્યત્ર સ્પષ્ટમુક્તં સર્વવાચકત્વં વિશદયતિ-અથેતિ । અથ - ગુરુપદેશાનન્તરં યન્મનનં-તત્ત્વસ્યાનુચિન્તનં તસ્માત્, ત્રાણં રક્ષણં સહેતુકાત્સંસારાદુપાસકસ્ય તસ્ય કરણં ત્રાણનં તસ્માચ્ચેતિ વ્યાખ્યેયમ્ । અન્યથા ત્રાણાદિયેવ વક્તવ્યં સ્યાત્ । યદાહુઃ શકુરભગવત્પૂજ્યપાદાઃ-

“મનનાત્તત્ત્વપદસ્ય ત્રાયત ઇતિ મન્ત્રમુચ્યતે ભયતઃ”

ઇતિ । તત્ત્વપદસ્યેત્યબાધ્યસ્વરૂપસ્યેત્યર્થઃ ॥ ૧૨ ॥

બ્રહ્માદિભેદપ્રપચ્ચઃ શ્રીરામાદ્ભિન્નતયા નિરૂપયિતુમશક્યો વાચ્યઃ, મન્ત્રરાજો વાચક ઇત્યુભયવિશિષ્ટસ્ય શ્રીરામસ્ય બાહ્યપૂજોપયોગિ યન્નં શરીરત્વેન નિરૂપયતિ-સોભયસ્યેતિ ।

સાભયસ્યાઽસ્ય દેવસ્ય વિગ્રહો યન્નકલ્પના ॥

વિના યન્ત્રેણ ચેત્પૂજા દેવતા ન પ્રસીદતિ ॥ ૧૩ ॥

યન્ન કલ્પના- કલ્પ્યમાનં યન્નં વક્ષ્યમાણં વિગ્રહઃ શરીરમિત્યર્થઃ । શુ્ખયકાદિમત્ત્વેન કલ્પિતં શરીરમ્, તસ્મિન્નેવ પૂજોપપત્તૌ કિં યન્ત્રેણેતિ તત્રહિ - વિનેતિ । અલૌકિકે હ્યર્થેશાસ્ત્રમેવ પ્રમાણમિતિ ભાવઃ । પ્રસીદતીતિ વ્યાકૃતમ્ । ઇતિશબ્દઃ પ્રથમોપનિષત્સમાપ્તૌ ॥ ૧૩ ॥

ઇતિ શ્રીરામચન્દ્રચરણાનુગૃહીતપરમહંસપરિત્રાજકાર્ય-આનન્દવનવિરચિતાયાં શ્રીરામપૂર્વતાપિનીયટીકાયાં રામકાશિકાયાં પ્રથમોપનિષત્

સમાપ્તા ।

અથ દ્વિતીયોપનિષત્ ।

નૈનં વિના દેવઃ પ્રસીદતી’તિ “દેવતા ન પ્રસીદતી’ત્યનયોર્દેવદેવતાશબ્દયોઃ શ્રીરામસ્ય પરમાત્મનો જ્ઞાનાધારતયા ધૌતનાત્મકત્વોપસ્થાપકત્વેનાપિ ચરિતાર્થયોર્ન નિયમેન સ્વયમ્પ્રકાશોપસ્થાપકત્વં સિધ્ધતીત્યનન્યથાસિદ્ધેન શબ્દેન સ્વયમ્પ્રકાશત્વસાધનવ્યાજાદુપક્ષિમસ્ય માયાઽનુપહિતસ્ય પ્રકૃતસ્યૈવ રામનામધેયસ્ય પરમાત્મનસ્ત્રિગુણાત્મકમાયોપાધિવશાજગત્સૃષ્ટિસ્થિતિલયકારણેન વિરાઠિરણ્યગર્ભાઽવ્યાકૃતા-વસ્થાયોગિત્વં દર્શયન્નેવ રામનામપરમાત્માઽભિન્નસ્ય મન્ત્રરાજાવયવસ્ય રેહ્ણાકારમકારાક્ષસ્ત્રયાત્મકસ્ય બીજસ્યાર્થ દર્શયિતું દ્વિતીયામુપનિષદમારભતે- સ્વભૂરિત્યાદિના ।

સ્વભૂજ્યોર્તિર્મયોઽનન્તરૂપી સ્વેનૈવ ભાસતે ॥

शुभत्वेनेदमो यस्य सृष्टिस्थितिलयस्य च ॥ १ ॥

ननु घटादिवद्रामस्य वस्तुत्वात्सकारणता स्यात् । रामस्य दशरथं पितरमभ्युपगच्छतामवश्याभ्युपगन्तव्या सेत्याशङ्क्याह - स्वभूरिति । ननु “स्वयमेव भवती”ति स्वभूः, “स्वत एव भवती”ति वा? नाधः, भवतेः कारणमन्तरेण भवनानुपपत्तेः । उपपत्तौ वा सर्वदा भवनापत्तेः, न्यामकाभावात् । कारणमेव हि कार्यस्य कादाचित्कत्वे न्यामकम् । नय स्वयमेव भवतीति भ्रुवता कारणमिष्यते । न द्वितीयः, स्वस्यैव स्वं प्रति कारणत्वे विरोधात् । कारणत्वं नियतपूर्वभावित्वं कार्यत्वं च नियतपश्चाद्भावित्वम् । नय तदेव स्वं प्रति पूर्वभावि पश्चाद्भावि च भवितुमर्हति । तस्मात् “स्वभूरित्युक्तिरयुक्तेति ।

अत्रोच्यते- उभयथापि नानुपपत्तिः । नय स्वयमेव भवतीति विग्रहवाक्यस्य विना कारणमुत्पद्यत इत्यर्थः, किं तर्हि स्वसत्तायां कारणं नापेक्षत इत्यर्थः । नहि नित्यस्य कारणापेक्षा सम्भवति । नापि “स्वस्मादेव भवती”त्यस्यापि वाक्यस्य स्वस्य स्वयं कारणमित्यर्थः, येन विरोधः । किं तर्हि कारणान्तरान्नोत्पद्यत इत्यर्थः । तर्हि स्वस्मादुत्पद्यत इति प्राप्तमेवेति चेन्न, “स्वयं दासास्तपस्विन” इत्यत्रेवाऽत्राध्याक्षेपाऽनवकाशात् । तस्मात् स्वभूरियनेन अकारणत्वमेव विवक्षितम् । नय सकारणत्वानुमानव्याकोपः, वस्तुस्वच्छेतेर- नैकान्तिकत्वात् । अस्ति ङ्याकाशादौ वस्तुत्वं नास्ति सकारणत्वमिति । यद्वि कश्चित् भ्रूयात्- आकाशाद्योऽपि पक्षतुल्या इति तं प्रति वस्तुत्वस्याप्रयोऽकत्वमुद्भावनीयम् । घटादौ सकारणतायाः परिच्छिन्नत्वप्रयुक्तत्वात् । नय पक्षीकृते भगवति परिच्छिन्नता । किं य दृष्टान्तस्य साधनवैकल्येनापि नेदमनुमानं साधु । नहि वस्तुत्वं घटादौ समस्ति, परिच्छिन्नत्वात् “अतोऽन्यदार्त”मिति श्रुतेश्च । यथोक्तम्- दशरथः पितेति रामस्य सकारणत्वमिति, तत्र वक्तव्यम्- किं शरीरस्य सकारणत्वमुत तदधिष्ठातृरामस्य? आधमभ्युपगच्छामः । नहि तदभ्युपगमे किमध्यभिलषितमपगमिष्यति । द्वितीयं तु न सडामळे, शरीराधिष्ठातृणामशेषाणामप्यात्मनां सकारणत्वापत्तेः । सकारणत्वनिषेधकबहुत्तरनिगमवयननियथोपलम्भादपि न भगवतः सकारणत्ववाच्योयुक्तिर्युक्तिमती । तस्मान्न सकारणो भगवानिति “स्वभूरिति युक्तमुक्तमिति ॥

तस्य स्वपुत्रो घटादिवत् परप्रकाश्यतां व्यावर्तयति-ज्योतिर्मय इति । ज्योतिरेव ज्योतिर्मय इति स्वार्थिको मयट् । ज्योतीरूप इत्यर्थः । मयटो विकारार्थत्वं हि न समाश्रयितुं युक्तम्, वस्तुतः कार्यकारणत्वविरहितस्य ज्योतिर्विकारित्वेन कार्यत्वापत्तेः । तस्य परिच्छेदं वारयति-अनन्तरूपीति । अनन्तानि रूपाण्यस्य सन्तीति तथा । सर्वात्मक इत्यर्थः । अयमर्थः पूर्वमनेकश हरितोऽप्यत्र पुनरीर्यते, श्रुतेश्चार्थे तात्पर्यप्रदर्शनात् । अब्यासो हि तात्पर्यविद्गमिष्यते । यदाहुः- “उपक्रमोपसंभारवल्यास” इत्यादि । ननु न “ज्योतिर्मय” इत्यनेन स्वयम्प्रकाशताप्राप्तवश्यम्भावः, सूर्यादीनां ज्योतिश्चेऽपि स्वप्रकाशत्वाभावात् । ननु स्वयं प्रकाशन्ते सूर्यादयः, न । घटादिवत्तेषामपि ज्ञानप्रकाश्यत्वात् । ननु घटादयः स्वपरिस्फुरणे तेजोऽपेक्षन्ते न सूर्यादय इत्यस्ति विशेष” इति चेत्, को भ्रूते नास्तीति । सूर्यादीनां न घटादिवत् ज्ञानेन प्रकाश्यत्वं विदन्तुं शक्यतैतिः । अतो ज्योतीरूपत्वेन कथं स्वप्रकाशतासिद्धिः परमात्मन इत्यत्राह- स्वेनैवेति । स्वयम्प्रकाशश्चिन्मात्र इत्यर्थः ।

ननु स्वप्रकाशत्वमतिदुर्लभम्, तल्लक्षणाविरहात् । लक्षणतो हि वस्तुसिद्धिमिच्छन्ति लाक्षणिकाः । लक्षणां च न भवता स्वप्रकाशस्य स्ववाचि । “स्वसत्तायां प्रकाशाव्यतिरेकित्वमेव स्वप्रकाशार्थं इति चेन्न, सुभादावतिव्याप्तेः । नहि सुभादिकं स्वसत्तायां घटादिवत् प्रकाशव्यतिरेकिकः । समानजतीय- प्रकाशाऽप्रकाश्यत्वमिति चेन्न । किमिदं

समानजतीयप्रकाशाप्रकाश्यत्वं विजातीयप्रकाशप्रकाश्यत्वे पर्यवस्यति, न वा? प्रथमे- न स्वप्रकाशत्वसिद्धिः । नहि प्रकाश्यत्वं स्वप्रकाशतां न विनिन्दन्ति । प्रकाश्यस्य प्रकाशविषयत्वाव्यतिरेकात्, विषयत्वस्य जडत्वानन्तरीयकत्वात् । न चेत्, दीपादावतित्यामिः । नहि दीपादि सजातीयेन दीपादिना प्रकाश्यते । दीपादिः स्वप्रकाश एवेति चेन्न, तस्य यक्षुरादिविषयत्वात् विषयस्य स्वप्रकाशतानुपपत्तेः । अपिच सत्तया सजातीयेन प्रकाशेन प्रकाश्यत्वम्, अवान्तरजात्या वा? आद्ये- सामान्यादावतित्यामिः । नख्यनुवृत्तप्रकाशादिना प्रकाश्यस्यापि सामान्यादेः सजातीयेन प्रकाशेन प्रकाश्यत्वमस्ति, उत्तरत्रिकस्य निर्जातित्वेन कस्मिन्नपि प्रकाशेन तज्जातीयत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् । अत एव न द्वितीयोऽपि । अपिच किमवन्तरज्जातिः- द्रव्यत्वं गुणत्वं कर्मत्वं ज्ञानत्वं वा? न प्रथमतृतीयौ, ज्ञाने तदसम्भवात् । न द्वितीयः, तत्र हि- गुणत्वजात्या सजातीयेन प्रकाशेनाऽप्रकाश्यत्वमिति स्वप्रकाशकार्यः स्यात् । तस्येह न कुशलं विलोकयामः । गगनादिष्वतित्यामिः । नहि गगनादिषु द्रव्येषु गुणत्वगन्धोऽपि सम्भवति, येन गुणत्वजात्या सजातीयैः प्रकाशैः प्रकाश्यानि गगनादीनि न स्युः । नापि यत्तुर्थः, अत्यामिः । नहि ज्ञानत्वजात्या सजातीयप्रकाश्यत्वं सर्वस्य ज्ञानस्येति स्वमकाशे सम्भवति । अनुव्यवसायज्ञानेन व्यवसायज्ञानस्य प्रकाशनात् । अनुव्यवसायो हि-व्यवसायप्रकाशकं ज्ञानम् । स्वस्य स्वयमेव प्रकाश इति स्वप्रकाशार्थं इति चेत् स्ववृत्त्यापत्तेः । नहि स्वयमेव क्रिया कर्म चेति सम्भवति । अथ स्वयं यासौ प्रकाशश्चेति स्वप्रकाश इति चेन्नैतदपि, ईदृशस्वप्रकाशत्वस्य ज्ञानजडत्वाप्रत्यनीकत्वात् । तार्किकाणामपि हि मते ज्ञानं स्वयम्प्रकाशस्य भवत्येव । तस्मात् स्वप्रकाशे लक्षणभावाव इति सिद्धम् ।

अथ लक्षादाऽभावेऽपि प्रमाणेन भविष्यति स्वप्रकाशसिद्धिरिति चेत्- ऐतदपि रिक्तम्, प्रमाणाभावात् । न तावत्प्रत्यक्षं स्वप्रकाशे प्रमाणम्, भवन्मते स्वप्रकाशस्येन्द्रियाविषयत्वात् । विषयत्वे वाऽस्य प्रकाशत्वव्याकोपात् । अपिच प्रत्यक्षं प्रमाणं भवेदान्तरं, बाह्यं वा भवेत्? नाद्यः, ज्ञानस्य वेद्यत्वापत्तेः । नख्यान्तरेणावगाह्यमानं ज्ञानमवेद्यं भवितुमर्हतीति । न द्वितीयः, यक्षुरादेर्बाह्यविषयैकरसिकस्याऽव्यन्तर-स्वप्रकाशप्रकाशकत्वासम्भवात् । अथ योगिप्रत्यक्षं प्रमाणमस्तु, न । भवद्वयनेऽस्माकं विश्वासानुदयात् । व्यवहारे भट्टनयानुसारिभिरित्यभाष्यातुमुच्यते तत्वाख्य । यद्युच्यते-स्वयम्प्रकाशत्वेऽनुमानमेव मानमिति, तत्र । तादृगनुमानाऽनुपलम्भात् । “अनुभूतिः स्वप्रकाशा अनुभूतित्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा घट” इत्यनुमानमस्तीति चेन्न, अप्रसिद्धविशेषणतया पक्षस्याऽऽभासत्वात् । नहि पक्षीकृताया अनुभूतेः स्वप्रकाशत्वविशेषणं क्वचिदपि प्रसिद्धम् । अथ पक्षव्यतिरिक्ते क्वापि प्रसिद्धं भविष्यतीति चेत्तर्हि वक्तव्यं - किं तत्र डेतुरस्ति नवा? अस्ति चेत्, डेवलव्यतिरेकित्वमऽगप्रसऽगः । नहि सपक्षवतो डेतोः डेवलव्यतिरेकित्वं भवति । “पक्षव्यापको विद्यमानसपक्षो विपक्षाद्व्यावृत्त” इति डेवलव्यतिरेकिणो लक्षात् । न चेत्, अनुभूतित्वडेतोरसाधारणता प्रसज्येत । “सति सपक्षे पक्षमात्रवृत्तिरसाधारण” इति तल्लक्षात् । तस्मान्नेदमनुमानमिह स्वप्रकाशे प्रकमेत । एवमनुमानान्तरनिकारणोऽपि युक्तयः स्वयमुन्नेयाः । नयोपमानं स्वप्रकाशत्वे (प्रमाणम्), उपमानस्य सादृश्यैकविषयत्वात्, स्वयम्प्रकाशत्वस्य च सादृश्याऽनात्मकत्वात् । अर्थापत्तिस्तर्हिस्वप्रकाशतायां मानमस्तु, न । स्वप्रकाशत्वं विनाऽनुपपद्यमानस्य कस्यचिदभावात् । “अनुपपद्यमानार्थदर्शनादुपपादकभूतार्थान्तरकल्पनमर्थापत्तिरिति तल्लक्षात् । नाप्यागमः स्वप्रकाशत्वे साधकोऽस्ति, तादृगागमाऽनुपलम्भात् । ननूपलभ्यत एव “अत्रायं पुरुषः स्वयञ्ज्योतिरिति

। सत्यमुपलभ्यते, न पुनरयं ज्ञानस्वप्रकाशत्वसाधनाय प्रभवति । ज्योतिःशब्देन मनसोऽभिधानात् । नाप्यैतद्ध्यं स्वप्रकाशत्वे प्रमाणात्, तस्य प्रामाण्यानभ्युपगमात् । अभ्युपगमेऽपि वा प्रकाशप्रवाद्यपारम्पर्यस्य वक्तव्यत्वात् । नय स्वप्रकाशे प्रवादपारम्पर्यं श्रूयते । सम्भवस्तावत् स्वयम्प्रकाशे प्रमाणाभ्यस्तु, मैवम् । तत्र ध्याधिकेन याऽविनाभूतं न्यूनं साध्यते, सद्यःकालेनैव शतादि । नयेऽ तथाविधमधिकं न्यूनं वाऽस्ति, येन सम्भवप्रमाणाप्रसरः स्यात् । नप्यभावाः स्वप्रकाशत्वे प्रमाणातया शक्याभिधानः । अभावागोचरस्य तस्य भावस्वरूपस्वप्रकाशगोचरत्वाभिधानानुपपत्तेः । उपपत्तौ वा स्वप्रकाशस्याऽभावउपत्वापत्तेः । नय नवमं किञ्चित्प्रमाणाभिमिश्रित्यते, यत् स्वप्रकाशत्वे प्रमाणातयोपन्यस्येत । तस्मादप्रामाणिकं स्वप्रकाशत्वं शशशृङ्गादिवदनुभूतेन भवता न शक्याभ्युपगमम् ।

अथोच्येत-अप्रकाशरूपेण अवायमस्तीति, नैतत्साधीयः । तथा सति जगदान्धप्रसङ्गात् । तथाहि- जगन्न तावन्न प्रकाशते, “घटः प्रकाशते, “पटः प्रकाशते” इत्येवंरूपेण सर्वत्र प्रकाशानुगमात् । प्रकाशमानं य जगत् केन प्रकाशताम् । न तावत् स्वतः, जगतो जडत्वात् । अथ परतः प्रकाशात्मित्युच्येत - कथय, स कः परः प्रकाशः? येन प्रकाशितं जगत् प्रकाशते इति सुवचं स्यात् । आत्मेति चेत् - अहो! विस्मरणाशीलता देवानां प्रियस्य, यद्विदानीमेवात्मनोऽप्रकाशरूपतामुदीरितामपि नानुसन्धत्से । अनुसन्धाने - तद्विपरीतप्रकाशतोपन्यासानुपपत्तेः । अथात्मनोऽप्रकाशरूपतामिच्छितामनुसन्धानैवप्रकाशरूपतोपन्यस्येति

मन्यसे, अेवं तर्हि अनुसन्धानं निजुल्लुषोस्तव परस्परपराऽतार्थवाहित्वमपरिडार्थमापतितम्- आत्मा प्रकाशरूपोऽप्रकाशरूपश्चेति । अस्तु वा यथा तथा । प्रकाशरूपतामस्मदभिमतानुभूतवानसीति त्वामस्मदनुकूलमनुमन्यामऽ अेव । अथ आत्मातिरिक्तं अेष कश्चन प्रकाशो जगदान्धप्रसङ्गमऽङ्कदस्तु । मैवम्, तादृशप्रकाशानुपलम्भात् । ज्ञानमेव तादृशप्रकाश उपलभ्यत इति चेत्तर्हि प्राप्तमेवात्मनः प्रकाशरूपत्वम्, ज्ञानस्याऽनात्मकत्वाभावादिति । आत्मनश्च ज्ञानात्मता “सत्यं ज्ञानं”मित्यादिश्रुतिसिद्ध्या न व्यासेदुं शक्या शाक्यपादपद्मानुपश्रुतिना । अथात्मनोऽप्रकाशरूपत्वाय तदात्मकज्ञानस्याऽप्यप्रकाशरूपतोच्यते, तर्हि जगदान्ध्यापादानमप्रत्युलभेव । तथायाऽऽभावाकः -

“अन्धस्येवाऽन्धलग्नस्य विनिपातः पदे पदे”

इति । अपिच “अतोऽन्धदार्तं”मित्यादिश्रुतिवशाज्जगदारोपसिद्धमिति वक्तव्यम् । नयारोपो निरधिष्ठानो दृष्ट इष्टो वा । अतो जगदध्यासस्य याऽधिष्ठानमवश्यमभिधेयम् । अधिष्ठानं य गवेध्यामात्मातिरिक्तं नोपलभाभे । अत आत्मैवाधिष्ठानमुच्यते । सयेद्यमात्माऽप्रकाशरूपः, कथं सप्रकाशता! जऽत्वाऽनवस्थानादिना स्वतः परतो वा प्रकाशमानतानुपपत्तेः । अप्रकाशमानस्य यात्मनोऽध्यासाधिष्ठानत्वमनुपपन्नं स्यात् । नड्यप्रकाशमानं पुरोवर्तिरज्जुभुज्जुगादि अध्यासस्याधिष्ठानं भवति । अतो जगदध्यासाधिष्ठानत्वसिद्धये वक्तव्यैवात्मनः प्रकाशमानता । सा य प्रकाशमानत्वेनेति स्वप्रकाशत्वमभिमतमभेदवादिनाम् । तस्य प्रागुक्तरीत्या लक्षणप्रमाणाभावादनुपपत्तमितिः पूर्वपक्षसङ्क्षेपः । अत्राऽभिदध्मले - न तावल्लक्षणैः, स्वव्यवहारेऽन्यानपेक्षत्वस्यैव तल्लक्षणत्वात् । ननु घटादयोऽपि स्वव्यवहारे पटादीन्नापेक्षन्ते इति चेत्, नापेक्षन्ते । लक्षणैः तु न दौषमभाषिषाः । नहि घटादीनां पटाधनपेक्षत्वोपन्यासमात्रेणैः, अन्धानपेक्षा भवति । स्वव्यवहारे ज्ञानापेक्षाणां तेषामन्यानपेक्षत्वस्याऽसम्भवात्

। अतो भवतो लक्षणानिव्यास्यभिप्रायो वृथाप्राय एव । अनुव्यवसायाधीनव्यवहारे व्यवसाये नास्तीदं लक्षणमिति चेन्न, अनुव्यवसायस्यैवानुपगमात् । अथानुव्यवसायः किमर्थमनुपगन्तव्यः । व्यवसायासिद्धिपरिहारयेति चेत्, अथानुव्यवसायः सिद्धोऽसिद्धिं परिहरिष्यत्यसिद्धो वा? न तावदसिद्धः, असिद्धस्याऽन्यासिद्धिपरिहारसामर्थ्यासम्भवात् । सम्भवे - व्यवसाय एवासिद्ध आत्मासिद्धिं परिहरतु, किमिति पराङ्मतेऽनुव्यवसायेन व्यवसायसिद्धौ । नापि सिद्धः, स्वतः सिद्धताऽनङ्गीकारात् । अङ्गीकारे वा व्यवसायेन किमपराद्धम् । स एव स्वतः सिद्धोऽस्तु । अथानुव्यवसायः परतः सिद्धस्तर्हि अनवस्था वार्थपर्यन्तं असिद्धापत्तिर्वा स्यात् । तस्मादनुव्यवसायसमाश्रयाणं परिश्रमायैव भवतः ।

ननु अभिवदनव्यवहारो ङानोपादानादिरूपः, स य इत्यात्वात् पाकादिवत् कार्य एव । कार्यं य सामग्रीसापेक्षोत्पत्तिकम् । ज्ञाने । याऽभिवदनव्यवहारस्य सामग्रीसापेक्षत्वमवश्यमभिधातव्यम् । ततश्च अन्यानपेक्षत्वमभिधीयमानं न सम्भवतीति येनैवम्, अन्यशब्देन ज्ञानान्तरस्यैव विवक्षितत्वात् । समाध्यादौ व्यवहाराभावादव्याप्तिरिति चेत्, अस्तु । तथापि लक्षणं न दोज्यति । गुणाश्रयो द्रव्यमिति चेत्, नहि गुणाश्रयो द्रव्यमिति अत्राव्याप्तिर्नास्ति । उत्पन्नस्य द्रव्यस्य क्षणमात्रमगुणत्वस्य भवद्भिरेवेष्ट्यमाणात्वात् । ननु गुणाश्रयो द्रव्यमित्यत्र गुणाश्रययोग्यतैव लक्षणार्थः । सा य द्रव्यस्य निगुर्णत्वावस्थायामपि विधत एव । योत्यताया यावद्द्रव्यभावित्वात् । अत एवैतद्दृष्टान्तावष्टम्भेन भवत्त्वक्षणाश्रयोपादेयत्वोपन्यासोऽनुचित इति । नानुचितः, स्वलक्षणे विहितस्य दोषसमाधानस्याऽस्मत्त्वक्षणाश्रयोऽपि विधातुं शक्यत्वात् । समाध्यादौ व्यवहाराभावेऽपि हि संविदन्तरानपेक्षतया व्यवहर्तुं योग्यता विधत एव । नतु व्यवहाराभाववत् तद्योग्यतापि समाध्यादौ न विधत इति चेत्तर्हि समयान्तरे व्यवहारदर्शनात्तद्योग्यता समाध्यादावयङ्गीकर्तव्येति सम्भम् । तस्मात् स्वप्रकाशलक्षणामिदमुक्तप्रकारेणाऽदृष्टमस्तीति न लक्षणाऽभावात्कृता स्वप्रकाशत्वासिद्धिरिति सिद्धम् । नापि स्वप्रकाशे प्रमाणाभावयोर्धमनवधम्, अनुमानादेरेव प्रमाणात्वात् । तथाहि - अनुभूतिःस्वप्रकाशा अनुभूतित्वात् न यदेवं न तदेवं यथा घटः । ननु स्वयम्प्रकाशत्वस्य पक्षे सिद्धावनुमानवैयर्थ्यम् । अन्यत्र प्रसिद्धौ तत्र डेतुसत्त्वेऽन्वयितया डेवलव्यतिरेकिताभङ्गः । डेतुसत्त्वे त्वसाधारणाऽनैकान्तिकतेति प्रागीरितमिति चेत्सत्यम्, तथापि सामान्यतो दृष्टानुमानेन साध्यप्रसिद्धाश्रयणे भवदभिहितदूषणाऽनवकाशात् । तथाहि - वेद्यत्वं किञ्चिन्निरात्यन्ताभावप्रतियोगि धर्मत्वात् रूपवत् । नय डेवलव्यतिरेकिवैयर्थ्यम्, सामान्यतो दृष्टानुमानेनाऽनिर्धारितधर्मिकतया वेद्यत्वस्य डेवलव्यतिरेकिणो विशेषनिष्ठतया समर्थमानत्वात् । कथमन्यथा शब्दादीनामष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्याश्रितत्वं नैयायिकादयः साधयेयुः । नय “विमता भूः शशविषाणोऽस्त्विति भूत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा घटः” इत्येवञ्जातीयकस्याप्यनेनैवन्वायेन स्वीकर्तव्यतया प्रसिद्धिविशेषणतादोषो दत्तजलाञ्जलिः स्यादिति वाच्यम्, सामान्यतोऽनुमानेन साध्यसिद्धेरत्र सम्पादयितुमशक्यत्वात् । अतोऽनुभूतित्वेऽतोरसिद्ध्यादिविरडो विशदतर एव । किञ्च अन्याऽप्रकाशस्य स्वयम्प्रकाशमानस्य वस्तुनोऽसत्त्वे जगत् स्फुरणमेवानुपपन्नं सत्तादृशं वस्तु कल्पयतीत्यर्थापत्तिरपि स्वप्रकाशत्वे प्रमाणात् । सर्वतो भवती ङ्यर्थापत्तिः ।

अन्यथानुपपत्तिश्चेदस्ति वस्तुप्रसाधिका ।

पिनष्टि दृष्टयैकमत्वं सैव सर्वभवाधिका ॥

एति षाडनकारः । आगमश्च “अत्रायं पुरुषः स्वयञ्ज्योतिः” “तमेवत्मानमनुभाति सर्वमित्यादिः स्वप्रकाशत्वे प्रमाणां नय ज्योतिःशब्दन्मन एवेति सुवयम् । स्वप्ने तस्यैव विषयाकारेण परिणतस्य ज्योतिष्चानुपपत्तेः । ननु यद्वि स्वप्रकाश आत्मा, कथमत्र जगदध्यस्येत । अधिष्ठानाऽनवबोधकृतो ल्यध्यासः । स य सर्वदा स्वप्रकाशतया भासमानेऽनवबोधासम्भवात् कथं स्यात् । ननु तर्हि पुरोवर्तिनि भासमाने कथं रञ्जुसर्परजताध्यासाः स्युः, शुक्तित्वादिविशेषानवबोधादिति भ्रूमः । तर्हीडाऽध्यानन्दपरिपूर्णात्वादिविशेषानवबोधाज्जगदध्यास एति समः समाधिः । ननु सामान्यविशेषवति शुक्तिकादावियं विधाऽस्तु, निःसामान्यविशेषे कथमात्मनीयं विधा स्यात् । सत्यम्, पारमार्थिकसामान्याद्यभावेऽपि कल्पनिकसामान्यादिनाऽध्यासोपपत्तेरविरोधः । तस्माल्लक्षणप्रमाणासद्भावात् स्वप्रकाशत्वमप्रत्युलम् । अतः “स्वेनैव भासत” एति श्रुत्या स्वप्रकाशत्वं युक्तमुक्तमिति युक्तमुत्पश्यामः ।

दीपादेरेव परप्रकाशकस्य स्वप्रकाशता किं वक्तव्येति “किं पुन” न्यापमभिसन्धाय तां द्रढयति- “जुवत्वेनेदमो यस्ये”ति । जुवयति जढे जगदप्रकाशमानतया मृतकल्पं प्रकाशात्मकस्वसर्गेण साप्राणामिव करोतीति जुवस्तस्य भावस्तत्त्वम् । तेन एदं - सर्वं जगत् यस्य - स्वप्रकाशस्य परमात्मनो जुवत्वेन स्वयं प्रकाशमानत्वे सति परप्रकाशत्वेन उेतुना भासत एति समनन्तरवाक्यादनुवर्तते । “तस्य भासा सर्वमिदं विभाती”ति श्रुत्यन्तरेऽप्ययमेवार्थः समर्थते । कथं भासते, ओमिति । विराडाद्यात्मकं सद्भासत एत्यर्थः । अकार उकारो मकारश्चेति वर्णत्रयात्मकः अकारः । तत्र - अकारेण विराट् गृह्यते, उकारेण छिरण्यगर्भः, मकारेण अव्याकृतम् । अथ को विराट् को छिरण्यगर्भः किमव्याकृतमिति, उच्यते - विराट् तावत् पञ्चीकृतानि पञ्च मडाभूतानि गगनीदीनि तत्कार्यं य सर्वम् । अतश्चात्मनः स्थूलशरीरम् । इन्द्रियैरथोपलब्धिर्जगरितम् । तद्गुणभ्यामिमान्यात्मा विश्वः । अतत् स्थूलं, जगरितं, विश्वश्चेति त्रयं - अकारः । अपञ्चीकृतपञ्चमडाभूतानि तत्कार्यं य समदशकं विद्गुं भौतिकम्-छिरण्यगर्भः । एदं त्वात्मनः सूक्ष्मशरीरम् । करणेषूपसंलृतेषु जगरितसंस्कारजः सविषयः स्वप्नः । तद्गुणभ्यामिमान्यात्मा तैजसः । अतत्सूक्ष्मं, स्वप्नः, तैजसश्चेति त्रयं - उकारः । स्थूलसूक्ष्मशरीरद्वयकारणमात्माऽज्ञानं साभासं - अव्याकृतमित्युच्यते । एदं त्वात्मनः कारणशरीरम् । तस्य न सत् नाऽसत् नापि सदसत्, न भिन्नं नाऽभिन्नं नापि भिन्नाऽभिन्नम्, कुतश्चिन्नं निरवयवं न सावयवं नोभयम् । किन्तु केवलब्रह्मात्मैकत्वज्ञानापनोद्धम् । सर्वप्रकारकज्ञानोपसंसारो बुद्धेः कारणत्मानाऽवस्थानं सुषुप्तिः । तद्गुणभ्यामिमान्यात्मा प्राज्ञः । अतदव्याकृतं, सुषुप्तिः, प्राज्ञश्चेति त्रयम्-मकार एति । ततश्च अकारोपनीतमात्मनः स्थूलशरीरं विराट्पदव्यपदेश्यं, उकारोपनीतमात्मनः सूक्ष्मशरीरं छिरण्यगर्भपदव्यपदेश्यं, मकारोपनीतं शरीरद्वयकारणं साभासमज्ञानं अवैकृतं येत्येतत्रयात्मकं सज्जगद्भासते यस्य जुवत्वेनेति । अतत्रयव्यतिरेकेण जगत एवाभावादिति । किञ्च - “अकारो ब्रह्मा, उकारो विश्वः, मकारः शिवः” एति पौराणिकाः । “अः कलाप्या शक्तिः, उः नादः, मः मडाभिन्दुरिति तान्त्रिकाः । अकारं - अञ्चूषिकं गायत्रीछन्दस्कं ब्रह्मदेवताकं पीतवर्णं भूस्थानकं जगदवस्थाकमुदात्तस्वरकं ऋवेदकं गार्डपत्याग्निकं रणोगुणकं पृथ्वीतत्त्वकं सृष्ट्यर्थकियाकम्, उकारं - वाय्वृषिकं त्रिष्टुछन्दस्कं विष्णुदेवताकं विद्युद्गर्णकं भुवःस्थानकमनुदात्तस्वरकं यजुर्वेदमाडवनीयाग्निकं सत्त्वगुणकमन्तरिक्षतत्त्वकं स्थित्यर्थकियाकम्, मकारं - सूर्यृषिकं जगतीछन्दस्कमीश्वरदेवताकं श्वेतवर्णकं स्वःस्थानकं स्वरितस्वरकं सामवेदकं दक्षिणाग्निकं तमोगुणकं धौस्तत्त्वकं संसारार्थकियाकं ऋषयोऽभिवदन्ति । अवं

अकाराधक्षरत्रयात्मकब्रह्मादिप्रपञ्चजातं दृश्यमवभासते यस्य ज्ञवत्वेनेति योज्यम् । स्मृतिरपि जगत
ॐकारप्रभवत्वेन तदात्मकतामभिप्रैति -

ॐकारप्रभवा वेदा ॐकारप्रभवाः स्वराः ।

ॐकारप्रभवं सर्वं त्रैलोक्यं सचराचरम् ॥

एति । यस्य ज्ञवत्वेन ओमात्मकं विराद्विरण्यगर्भाऽव्याकृतात्मकमिदं जगत्प्रकाशते तस्य स्वयम्प्रकाशत्वं
किं वक्तव्यमिति भावः । ननु जगतः किं अमानमेव न स्यात्? यस्य भाानाय स्वप्रकाशस्य परमात्मनः
प्रकाशत्वमाश्रीयते । मैवम्, अमाने हि प्रत्यक्षादिप्रमाणविरोधः । “दुम्भोऽयं स्तम्भोऽयं”मित्याकारेण जगति
प्रत्यक्षादिकं प्रवर्तमानं भुलुमुपलभ्यते । यदि वाऽऽत्यन्तिकममानं स्यात्तर्हि मूषकविषाणवज्जगदनुपाप्यमेवेति
वाच्यम् । (तत्र य)मूषकविषाणधनुपाप्यवैलक्षण्यस्य विशदुपलभ्यमानत्वात् । किञ्च यत्सोपाप्यं
तद्मानयोग्यम्, यच्च मानयोग्यं तत्तदाधिदभासत एवेति प्रतिबन्धोऽस्ति । तथाच कदाचिद्मानस्य व्यापकस्य
निवृत्तौ व्याप्यं मानयोग्यत्वमपि निवर्तते । मानयोग्यत्वस्य य निवृत्तौ तद्वाप्यसोपाप्यत्वमपि निवर्तते ।
अन्यथा व्याप्यव्यापकभावभङ्गप्रसङ्गात् । तस्माद्भासत एति वाच्यम् । तत्र पर्यालोचयितव्यं - किं स्वतः
परतो वेति? न तावत्स्वतः, शिवलक्षणपत्तेरचित्वव्याघातात् । अतः परतः, तत्परं जडमजडं वा? जडत्वे - कथं
जगत्प्रकाशकं स्यात् । प्रकाशकत्वे य जगत्त्वे प्रकाशता कुतो न स्यात् । उभयोर्जडत्वाविशेषात् । अजडत्वे तु
- तदजडमात्मा वाऽन्यद्वा? नान्यत्, तस्याऽन्यत्वे - जडत्वस्यावश्यकत्वेनाजडत्वपीडनापत्तेः । आत्मत्वे तु - स
आत्मा श्रीरामादन्यः श्रीराम एव वा? अन्यश्चेत्, जडत्वापत्तिः “अयमात्मा ब्रह्मे”त्यादिश्रुतिविरोधश्च । तस्मात्
श्रीराम एवेति पक्षं युक्तमुत्पश्यामः ।

ननु चिद्रूपः श्रीराम एव जगतोऽवभासको भवतु, तथापि तयोर्भास्यभासकयोः सम्बन्धो भास्यभासकभावातिप्रसञ्जकतया
न सम्भञ्जस एति सम्बन्ध एवानुसन्धेयः । ननु घटाधालोक्योरिवात्रापि कश्चिद्भवविष्यतीति चेत् - को
भवविष्यति? संयोगः समवायस्तादात्म्यमेकार्थसमवाय अकार्थतादात्म्यं वा? नाधः, यितो निष्प्रदेशत्वात्
संयोगस्य प्रदेशवृत्तित्वात् । अथ निष्प्रदेशाया अपि यितः आकाशस्येव काल्पनिकप्रदेशसमाश्रयणेन
संयोग एत्युच्यते । मैवम्, तथापि गुणगुणविभिः सह संयोगस्य वस्तुमशक्यत्वात् । द्रव्ययोरेव हि संयोगो
नाऽद्रव्ययोः नापि द्रव्याद्रव्ययोरित्यभियुक्तोक्तैः । न द्वितीयः, आरभ्यारम्भकभाववर्धितत्वात् । नहि चिदचितं
जगदारभते, ऐक्यस्य द्रव्यस्य द्रव्यारम्भकत्वानुपपत्तेः । उपपत्तौ य एकेन तन्तुना पटारम्भप्रसङ्गात् ।
नाप्ययिताऽनेकया चिदारभ्यते, नित्यायां तस्यामारम्भस्यैवाऽनवकाशात् । ननु आरभ्यारम्भकभाववर्धितत्वेऽपि
गगनतद्गतैकत्वयोर्व्यक्तिजात्योः समवायो दृश्यते । सत्यम्, तथापि न चिदचितोः समवायः समस्ति ।
अयुतसिद्ध्यभावात् । शिखरस्येव बाह्या, बाह्याबाह्ययोश्च कथमयुतसिद्धिः । अत एव न तृतीयोऽपि ।
समवायवपदे हि मीमांसकैस्तादात्म्यमभिषिष्यते । अपिच तादात्म्यं न भिन्नयोः, गवाश्वयोरपि तादात्म्यापत्तेः
। नयाभिन्नयोः, एत्येव वस्तुमशक्यत्वात् । नज्येकस्मिन् घटे घटयोरिति प्रयोगोऽनुभूतानां भवति । घटस्य
स्वाभिन्नस्य स्वेन तादात्म्यासम्भवाच्च । नापि भिन्नाभिन्नयोः, विरोधात् । नहि भेदाऽभेदावेकाधिकरणौ
भवितुं शक्नुतः, नापि यतुर्थपञ्चमौ, उपरसयोरैकस्मिन् घटादाविव चिदचितोरेकार्थसमवायस्य तादात्म्यस्य
यानुपपत्तेः । नज्यचितः समवायादिसम्भवेऽपि यितोऽनाश्रितायाः समवायादि सम्भवति । अतश्चिदचितोः

सम्बन्धाऽनिर्गुणाऽवभास्यावभासकभावो न सम्भवतीति ।

अत्रोच्यते - यत्संयोगादिसम्बन्धः परमार्थतो न सम्भवतीति, तदनुमन्यामहे । तर्हि सम्बन्धाभावाद्प्रकाशत्वमापितमिति घट्टुकृत्यां प्रभातमिति चेन्न, आध्यासिकेन सम्बन्धेन प्रकाशोपपत्तेः । अध्यासश्च सत्यं अत्र वस्तुन्यसत्यस्याऽऽरोपः । असत्यं य जगत् सत्यायां चिति आरोपितामेति नाऽनयोः कथमाध्यासिकः सम्बन्धः स्यात्? सति य सम्बन्धः स्यात्, सति य सम्बन्धे कथं वा प्रकाशनं न स्यात्? सति य प्रकाशने कथं वा श्रीरामो न प्रकाशात्मकः? प्रकाशात्मकत्वे य सति कथं वा न स्वप्रकाशकः? अपितु स्वप्रकाश एवेति सिद्धम् ।

स्वभूर्ज्योतिर्मयोऽनन्तः स्वप्रकाशोऽपि रामो रक्षाद्युपाधिकविराडादिद्वारा जगत्सृष्ट्यादिकारणमित्याह - सृष्टिस्थितिलयस्य येत्यादिना ॥ १ ॥

कारणत्वेन चिच्छक्त्या रजःसत्त्वतमोगुणैः ॥

यथैव वटनीजस्थः प्राकृतश्च मडाद्रुमः ॥ २ ॥

चिच्छक्त्या रजःसत्त्वतमोगुणैः सृष्ट्यादेः कारणत्वेन श्रीरामोऽवतिष्ठत इत्यध्याहृत्य योज्यम् । विद्याविष्टा शक्तिः चिच्छक्तिः । शाकपार्थिवादित्वान्मध्यमपदलोपी समासः । साभासा माया, सा य त्रिगुणा । तत्र - रजःप्रधानचिच्छक्त्युपाधिकविराडूपेण श्रीरामो जगतः सृष्टेः कारणम्, सत्त्वप्रधानचिच्छक्त्युपाधिकविराडुपेण स्थितेः, तमःप्रधानचिच्छक्त्युपाधिकाऽव्याहृत्युपेण लयस्य । अेकगुणस्य वस्तुनो विचित्रकार्यकरत्वं विचित्रोपाधिभावेन भवतीति “रजःसत्त्वतमोगुणैरिति विचित्रा उपाधय उपन्यस्ताः । “लयस्य ये”ति यकारः समुच्चये । स य भिन्नकमः सन्नध्याहृतेन अवतिना सम्बन्धे प्रागुक्तं स्वप्रकाशत्वं समुच्च्यति ।

धृष्टमिह परमतात्पर्यमवगन्तव्यं - शमादिसाधनवतां मुमुक्षुणां मन्त्रिणां मन्त्रजपो विहितः, स य मन्त्रार्थमननपूर्वकः । “यदेव विद्यया करोति करोति तदेव वीर्यवतरं भवती”ति श्रुतेः । मन्त्रजपाङ्गानि विद्यधती स्मृतिरपि मन्त्रार्थाऽनुसन्धानमङ्गत्वेन विद्यते - “मौनं मन्त्रार्थचिन्तनं”मिति । मन्त्रार्थस्तु-ब्रह्मात्मैकत्वं मडावाक्यप्रतिपाद्यम् । तत्पदार्थो ब्रह्म, त्वम्पदार्थ आत्मा शुवापरपर्यायः । तत्रापि ब्रह्म तत्पदस्यार्थो भवद्वाच्यो लक्ष्यश्चेति द्वयीं विधामापद्यते । तत्र लक्ष्योऽर्थः “स्वभूर्”रित्यादिविशेषणयत्तुष्टयेन प्रतिपाद्यते । वाच्यस्तु “शुवत्वेने”स्यादिना । अत्रेव- अर्थद्वयात्मकं ब्रह्म राम अत्र अेकाक्षरबीजगुणैः मन्त्रेण प्रतिपाद्यत इति । धृष्टानीं प्रतिपाद्यप्रतिपाद्यकयोः श्रीरामतद्बीजयोरभेदमभिप्रेत्य जगत्सृष्ट्यादिकारणत्वप्रापितं श्रीरामगतं जगदाधारत्वं श्रीरामबीजे सदृष्टान्तमायष्टे - यथैवेति । प्राकृतो-लौकिकः, दुमस्य मडत्वं अडुङ्गलशाप्पापत्रप्ररोडान्वितत्वम् । यकारः समुच्चये, स य अश्रुत्यादीनामनुक्तानां स्वस्वबीजस्थत्वं समुच्चिन्वन् दृष्टान्तब्राह्मणत्वमवगमयति । अेकेन दृष्टान्तेनाऽपरितुष्यन्तं प्रति दृष्टान्ताऽन्तरोपन्यासस्य युक्तत्वात् । ननु अश्रुत्यादीनामपि मडाद्रुमशब्देनैव प्राप्तौ नार्थः समुच्चयार्थेन यकारेणेति चेत् । मैवम्, मडाद्रुमशब्दस्याऽश्रुत्यादिप्रापेण सामर्थ्याभावात् । ननु मडाद्रुमशब्दादश्रुत्यादिप्राप्तिः डिभेतेषां मडत्वस्याभावाद् दुमत्वस्य वा? नोभयथापि, मडत्वद्रुमत्वयोरश्रुत्यादिषु कस्यापि विगानाभावात् । अतो मडाद्रुमशब्देन तेषामप्राप्तिरिति प्रलपमात्रमिति चेत् - “वटनीजस्थ” इति समानाधिकृतेन मडाद्रुमपदेन वट अत्र पर्यवस्यति, वृक्षान्तराणां प्रापयितुमशक्यत्वात् ॥ २ ॥

तथैव रामबीजस्थं जगदेतच्चरायरम् ॥

रेड्कारुढा मूर्तयः स्युः शक्तयस्तिस्म अेव य ॥ ३ ॥

तथेति । रामस्य बीजं रामबीजं रामशब्दार्थप्रकाशकमेकाक्षरात्मकं मन्त्ररूपं बीजम्, तत्र स्थितम् । ननु रामतद्बीजयोरभेदमभिप्रेत्येयं श्रुतिश्चेत्प्रवृत्ते, तर्हि कथं भेदगर्भितसम्बन्धप्रतिपादकषष्ठीसमासः? उपपद्यते, “राडोः शिरः” “शिलापुत्रकस्य शरीर”मित्यादिवदिति भ्रूमः । ननु रामतद्बीजयोरियं श्रुतिः कथमभेदमभिप्रेयात्? नख्यभेदे प्रमाणावस्ति । अप्रामाणिकः कथमभिप्रायविषयः स्यादिति । अडो! मडान् व्यामोड आथुष्मत्, यदेतामेव श्रुतिमभेदे प्रमाणावूतामपि नावलोकयति । नन्वेषा श्रुति रामबीजे जगतोऽवस्थितिमाड, न पुना रामतद्बीजयोरभेदमिति चेत्सत्यम्, तथापि पूर्वापरपर्यालोचनया अेतस्यास्तयोरभेदे पर्यवसानमवसीयते । तथाडि - पूर्वत्र जगदुपादाने श्रीरामे जगदवस्थितिरवगता, तद्बीजे त्वत्रावगम्यते । यदिति तयोरभेदो न स्यात्, कथमियमुक्तिरुपपद्येतेति । ननु बीजस्य जगदाश्रयत्वेऽपि श्रीरामस्य जगदुपादानत्वं नानुपपन्नं तयोरभेदादिति यदुच्यते, तन्नोपपद्यते । तस्याऽसऽगत्वात् । नयाऽसऽगत्वमप्रमाणाकम्, “असऽगो ङ्ययं पुरुष” इति श्रुतेः । अथ वस्तुतोऽसऽगस्याऽप्यविधाशबलस्य तस्योपादानत्वमुच्यते । मैवम्, किमविधा-भावरूपा विधाया अभावो वा? नान्त्यः, अभावशबलस्य ब्रह्मणो उपादानत्वोक्तेरयुक्तेः । युक्तौ वा विशेषणोपादानत्वावस्थाप्युपादानत्वाऽऽपातात् । नयेष्टापत्तिः, द्रव्यस्यैवोपादानत्वावस्थाप्युपादानत्वात् । नाधः, तस्यां प्रमाणाभावात् । अथ सर्परजतादितिप्रतिपत्तय अेव तत्र प्रमाणात् । नडि रजशुशुक्त्याधिविधामन्तरेण ता उत्पद्येरन्, तस्यास्ताः प्रति कारणत्वात् षत्युच्यते । मैवम्, शुक्त्यादिषु रजतादितिप्रतिपत्तीनामेवाभावात् । नडि गुरुचरणपरायणैर्विभ्रमोऽभ्युपगम्यते । तथाडि - सर्वे प्रत्यया यथार्थाः प्रत्ययत्वात् सम्यग्रजतप्रत्ययवत् । ननु सर्वशब्देन सम्यग्रजतप्रत्ययः सऽगृह्यते न वा? आर्धशतः- सिद्धसाधनता, दृष्टान्तत्वेनोपन्यासशानुपपन्नः । नडि पक्षु अेव दृष्टान्ततथोपन्यस्यमानो दृश्यते । न द्वितीयः, सर्वशब्दस्य मडिमव्याडत्यापत्तेः । अेष अेव डि सर्वशब्दस्य मडिमा - यदेकमर्थमसौ न त्यजति । नैष दोषः, सर्वशब्दस्य सङ्घुचितवृत्तित्वाऽऽश्रयणन सम्यग्रजतप्रत्ययव्यतिरिक्तपरत्वोपपत्तेः । नय सङ्घुचितवृत्तित्वस्य सर्वशब्दमडिमव्याघातकत्वेन त्याज्यत्वम् । वृद्धाऽनऽगीकृतस्य सङ्घुचितवृत्तित्वस्य मडिमव्याघातकत्वेन त्याज्यत्वात् । अऽगीडियते य तत्र तत्र वृद्धैः सर्वशब्दस्य सङ्घुचितवृत्तिता “सर्वे ब्राह्मणा भोजयितव्या” इत्यादौ ।

नय सा मडिमव्याघातकृत्या दृष्टेति परित्यज्यते । तद्दन्त्रापि सङ्घुचितवृत्तित्वं मडिमव्याघातकमपि वृद्धाऽऽडुतं न परित्यज्यते ।

अथ प्रतिपत्तिगौरवभावात् प्रकारान्तरेण पक्षोपन्यासमिच्छसि तर्हि - “विगीताः प्रत्यया यथार्थाः” इत्यस्तु पक्षोपन्यासः । ननु प्रत्ययत्वमस्तु, माऽस्तु य यथार्थत्वम् । विपक्षे डिं बाधकमिति येत्र, प्रत्ययानां यथार्थत्वाभावे विषयव्यभिचारावश्यम्भावः स्यात् । तथाय सर्वत्र अनाश्वासप्रसऽगः । अपिय ब्रमेऽवभासमानं रजतमसदवभासते सद्वा? नाधः, असत्यातिप्रसऽगात् । नय शशशर्ङ्गाडिकमसदपरिक्षावभासगोचरो दृष्टम् । नान्त्यः, “नेदं रजतमिति बाधदर्शनात् । नय बाध्यमानमपि सद्भवितुमर्हति विरोधात् । बाधाऽविषयो डि शब्दस्य योऽर्थः स येद्वाध्येत, कथं न विरोधः? अपिय विभ्रमस्य कार्यत्वे तावन्न विवादः । कार्यं य कारणं विना न भवति । ब्रमस्य य न कारणमुपलभामडे । कारणाभावे

याऽयुक्तात्मलाभो विभ्रमः कथं शक्याऽङ्गीकारः? ननु यक्षुरादिकमेव कारणमुपलभ्यत इति चेन्न, तस्यासंयुक्तस्य विभ्रमजनकत्वेऽतिप्रसङ्गात् । संयुक्तस्य तथात्वे संयोगस्य प्रतियोगी वक्तव्यः । ननु रजतादिति चेन्न, असतस्तस्य संयोगप्रतियोगित्वाऽनुपपत्तेः, बाध्यमानस्य सत्तानुपपत्तेः । एतद् बाध्यमानस्यापि देशान्तरादौ सत्त्वं नानुपपन्नमिति चेन्न, तथापि संयोगप्रतियोगित्वस्याऽयोगात् । नहि व्यवहितेन यक्षुः संयुज्यते । अथदोषवशाद्व्यवहितमपियक्षुषा संयोगरहिततद्ग्राहीष्यत इति चेन्न, तस्य दोषवशादेव सकलयाक्षुषपदार्थग्राहकत्वप्रसङ्गात् । नन्वौदर्यस्याग्नेर्भस्मकादिदोषदृष्टस्य बह्वन्नपाकजनकत्ववत्त्वमिरादिदोषदृष्टस्य यक्षुषोऽसंयुक्तरजतप्रतीतिजनकत्वमस्त्विति चेन्न, भस्मकादीनामौत्सर्गिकपावकगताऽत्यन्नापाकलक्षणका । तर्हि बह्वन्नपाकलक्षणकार्यमकारणकमेव स्यात् । न स्यात्, कारणान्तरादपि तदुत्पत्तेरुपपत्तेः । अतो भ्रम एव नास्तीति न तल्लिङ्गमविद्याभानमुदयमासाद्यितुमीष्टे । तस्मादविद्याशोभितं रामाभ्यं ब्रह्म जगत्कारणमिति रिक्तमुक्तमिति ।

अत्राऽऽयक्षुभे - यदुक्तं प्रत्यययाथार्थानुमानम्, तदयुक्तम् । पूर्वोक्तरीत्या सिद्धसाधनादिदोषग्रस्तत्वात् । ननु प्राग्विरितदोषसमाधिः कथं न हृदि निधीयते इति चेन्न, तथापि प्रतिपत्तिगौरवस्याऽपरिहार्यत्वात् । अथ “विगीताः प्रत्यया यथार्था” इति करणे न प्रतिपत्तिगौरवमिति चेत्, तथापि विगीतपदेन विभ्रमानाभिधाय यथार्थत्वं साध्यते, उत यथार्थप्रत्ययानां वा? न द्वितीयः, यथार्थप्रत्ययानां यथार्थत्वे विप्रतिपत्यभावेनाऽसाधनीयत्वात् । आद्यै विरोधः, नहि सम्भवति-विभ्रमा यथार्थाश्चेति । अपिय विभ्रमाः प्रामाणिकाः पक्षीडियन्ते अप्रामाणिका वा? नाद्यः, विभ्रमाऽनङ्गीकारिणां विभ्रमप्रामाणिकत्वोपन्यासाऽनवकाशात् । न द्वितीयः आश्रयासिद्धापातात् । अयथार्थव्यवहारे तु भूतप्रत्ययपक्षीकारे न कोऽपि दोष इति चेन्न, सर्वजगत्कारणस्येश्वरज्ञानस्यायथार्थव्यवहारं प्रत्यपि कारणस्य यथार्थत्वाऽङ्गीकारिणां प्रति सिद्धसाधनत्वात् ।

यदवादि - विषयव्यभिचारे विज्ञानानामनाम्नासप्रसङ्ग इति । तन्न, व्यवहाराणामपि विषयव्यभिचारेऽनाम्नासप्रसङ्गस्य दुर्वारत्वात् तुल्यत्वात् ॥ यदव्यधाधिरजतस्याऽसतोऽवभासे शून्यप्यात्यापत्तिरिति । तदपि न, सत्त्वादिना रजतस्यानिर्वचनीयस्याऽवभासाभ्युपगमात् । यथाऽऽगादि - कारणाभावाद्ब्रह्मस्याऽऽत्मलाभ एव नेति । तस्य न, यक्षुरादरेव कारणत्वात् । ननु समीचीनप्रत्ययजननस्वभावानां यक्षुरादीनां कथमसमीचीनप्रत्ययजनकत्वमिति चेत्, समीचीनव्यवहारजननस्वभावानां प्रत्ययानामसमीचीनव्यवहारजनकत्वं कथम्? दोषवशादिति चेत्, यक्षुरादिष्वपि तथा किं नेष्यते? ननु दोषाणामौत्सर्गिककार्यप्रतिबन्धकत्वमेव न विपरीतकार्योत्पादकत्वमिति चेन्न, प्रत्ययानामपि तर्हि दोषवशादसमीचीनव्यवहारजनकत्वाभावापातात् । अपिय दवाग्निदाहलक्षणो दोषो वेन्नभीजेभ्योऽपि कदलीकाण्डानुपजनयन् दृश्यते । यदप्यभाषि-दृष्टस्य यक्षुषो व्यवहितग्राहकत्वे सर्वयाक्षुषग्राहकत्वप्रसङ्ग इति । तदप्यसारम्, दृष्टस्य प्रत्ययस्य व्यवहितरजतव्यवहारजनकत्वे सर्वव्यवहितव्यवहारजनकत्वप्रसङ्गस्य तुल्यत्वात् । अनिर्वचनीयवादाश्रयणे तु व्यवहितग्राहकत्वशङ्काऽनवकाश एव । तस्मादतस्मिंस्तद्रूपाणां विभ्रमाणामवस्थाश्रयणीयत्वात् तैरविद्यानुमाने तच्छोभितं ब्रह्म जगदुपादानमिति सकलमनाकुलम् ।

अथ विभ्रमो ज्ञानविशेषः । ज्ञानं य न विषयमन्तरेण स त्वां लभते । अतो विभ्रमस्य विषयो वक्तव्यः, नय वक्तुं शक्यते । तथाहि - किमधिष्ठानं विभ्रमस्य विषयो रजतादिवर्वा? नाद्यः, विभ्रमस्याऽबाध्यत्वापत्तेः

। नहि विषयस्य सत्त्वे वि ज्ञानं बाध्यते । न द्वितीयः, विकल्पासङ्घत्वात् । तथाहि - रजतादिकं सत् अथाऽसत् आढो सदसत्? आद्येऽपि-पुरोवर्तिनि सदन्त्यत्र वा? नाद्यः, विभ्रमस्याऽबाध्यत्वापत्तेः । द्वितीयेऽपि - उट्टादौ सत्बुद्धौ वा? नाद्यः, उट्टादौ सतोऽत्र भानानुपपत्तेः । न द्वितीयः, आन्तरस्य बहिर्भानानुपपत्तेः । ननु मतद्वयेऽपि दोषवशाद्भानोपपत्तिरिति चेत्तर्हि पुरोवर्तिनः पुरोवर्त्यात्मकत्वं तत्संसर्गो वा? आन्तरस्य बाधात्मकत्वं तत्संसर्गो वा विषय इत्यापत्तितम् । तस्यैव कथमपरोक्षत्वमासविषयता भवेत्? कथं वा रजताद्यर्थिनो ग्रहणार्थव्यवहारगोचरता स्यात्? अत्यन्तासत्त्वात् । नहि पुरोवर्तितादात्म्यादिकमत्रान्यत्र य सम्प्रति समयान्तरे य सद्व्यवहितुमर्हति । अथात्यन्तासत्यपि अपरोक्षप्रतीतिप्रवृत्ती किं न स्यातामिति चेन्न, तथा सत्यात्मप्यात्यन्त्याप्याति-वादिनोरसत्प्यातिस्वीकारेणोऽप्यासिद्धान्तापत्तेः । किञ्च सर्वसामर्थ्याविरहितोऽत्यन्तासतो विषयीभवनसामर्थ्यमेव नास्ति, तत्र कथमपरोक्षप्रतीतिप्रवृत्ती स्याताम्? अथ मतं विज्ञानमेव स्वहन्तु विशेषप्रापितस्वभावविशेषविषयीभवनसामर्थ्याविरहितेऽप्यत्यन्तासत्यविद्यासामर्थ्यादेवभासकं भवतीति, तर्हि किमस्याः शक्यम्? असदेवेति चेत्कथं तर्हि किमुत्पाद्यितुं शक्यं बोधयितुं वा? नाद्यः, अत्यन्ताऽसत्तत्त्वायोगात् । तथात्वे याऽत्यन्तासत्त्वाभावप्रसङ्गात् । न द्वितीयः, बोधयितुमित्यनेन बोधजननोपस्थानात् । तथा सति को दोष इति चेत्, अनवस्थाप्रसङ्गादिति भ्रूमः । माऽस्तु तर्हि शक्यमिति चेन्न, शक्याभावे शक्तेरेवाभावापत्तेः । शक्तिरपि माभूदिति चेत्तर्हि विज्ञानमविद्यासामर्थ्यादेवभासकमिति भवदीयभाषणस्याऽपभाषणत्वमापद्येत । अपिच उट्टादौ बुद्धौ वाऽस्तीत्यत्र न मानं पश्यामः । अनुभव इति चेत्, भ्रान्त्यनुभवो बाधानुभवो वा? नाद्यः, तस्य पुरोवर्तिरजतादादेकस्या बुद्धर्द्धुट्टादौ तदावेदकत्वाभावात् । भावे वा बुद्ध्युट्टादौ रजतमिति प्रतीत्यापत्तेः । न द्वितीयः, तस्य पुरोवर्तिरजतादादाभावमात्रगोचरत्वात् । नन्वेवं बुद्ध्युट्टादौ रजताद्यसत्त्वे तथापि कथं न रजतादि बाध्यते इति चेन्न, प्रसक्त्यभावात् । अत्रेव तत्रापि प्रसक्तिरस्तीति चेत्, प्रमाणेन भ्रान्त्या वा? नाद्यः, बाध्यत्वानुपपत्तेः । न द्वितीयः, तत्र भ्रान्तरेवाऽनुत्पादनात् । ननु रजतस्य संविदाकारत्वाभावे सत्यापरोक्ष्यानुपपत्तिरितिचेन्न, अहिःस्थस्यैव तदुपपत्तेः । नहि अहिःस्थं संविदाकारः, अभाहिःस्थस्य संविदाकारतया अहिःस्थस्य तदाकारत्वानुपपत्तेः । किञ्च अध्यस्तं बुद्धौ चेत्तात्त्विकं, तर्हि कपीनां शीतार्तानां गुञ्जापुञ्जादावारोपितेन वह्निनाऽतात्त्विकेन तद्गणामिह दाडप्रसङ्गात् । तत्राऽप्यतात्त्विकत्वान्नायं प्रसङ्ग इति चेत्, शून्यानिर्वचनीयवाद्योरन्यतरस्वीकारापत्तेः । तस्मादत्र सदन्त्यत्र याऽसद्रजतं विभ्रमस्य विषय इति न सुन्दरम् । न द्वितीयः, किमत्रेदानीमेव वाऽसत्? आढो सर्वत्र सर्वदेवाऽसत्? नाद्यः, दत्तोत्तरत्वात् । न द्वितीयः, अत्यन्तासतोऽपरोक्षावभासविषयत्वासम्भव इत्युक्तत्वादेव । नापि तृतीयः, विरोधात् । नहि यत्सत्तदसत्, यथाऽसत् तत्सत् भवितुमर्हति । सत्त्वासत्त्वयोः परस्पररोपमर्दनरूपत्वात् । तस्माद्विषयाभावान्निर्विषयस्य य ज्ञानस्याऽऽत्मलाभानुपपत्तेर्निर्विषयो विभ्रमो नात्मानं लभत इति न तेनाऽविद्यानुमानमिति । अत्र वदामः - भवेदेवम्, यदि विभ्रमो निर्विषयो भवेत् । ननु विषयत्वमदृष्ट्यमिति चेत् । सत्यम्, दृष्ट्यस्य दूषितत्वेऽप्यदृष्ट्यस्य किमायातम् । अदृष्ट्यो विषयः क इति चेत्, अनिर्वचनीयत्वमिति वदामः । अथ किमिदमनिर्वचनीयत्वम्? सदसद्विषयत्वात् इति चेन्न, पुनरुक्तेः । किं शब्दावृत्तिमात्रेण पुनरुक्तिः, अकार्यशब्दावृत्त्या वा? नाद्यः, यमकादावपि पुनरुक्तिप्रसङ्गात् । न द्वितीयः, सदसत्पदावृत्त्याकार्यत्वाभावात्

। पूर्वं सख्याऽसख्येति द्वन्द्वः, अनन्तरं सख्य तदसख्येति कर्मधारयः । नयानयोः समासयोरर्थैक्यं युक्तं वक्तुमिति । तर्हि वक्तव्यमत्र प्रमाणम् । नहि प्रमाणमन्तरेण प्रमेयसिद्धिः । ननु बाधभ्यात्वैकोभयाऽनात्मकत्वप्रसिद्ध्यनुपपत्तिः प्रमाणमनिर्वयनीयत्वे । सत्त्वे ह्यनुपपद्यमानेन बाधेन सद्बैलक्ष्यम्, असत्त्वेऽनुपपद्यमानया याऽपरोक्षभ्यात्याऽसद्बैलक्ष्यम्, ऐकस्योभयानात्मकत्वप्रसिद्ध्या चैकस्य रजतादेः सदसद्बैलक्ष्यम्, असत्त्वेऽनुपपद्यमानया सदसद्बैलक्ष्यमानीयत इति कथमनिर्वयनीयत्वमप्रमाणकमिति चेत् । मैवम्, बाधादीनामन्यथैवोपपत्तेः । तथाहि-पुरोवर्तिनि सन्न भवतीत्येतावतैव बाधोपपत्तौ रजतादेरन्यत्र सत्त्वं कथमप्रत्यूढं न स्यात्? क्वाचित्सत्त्वमात्रेणैवाऽपरोक्षभ्यात्युपपत्तौ बाधोपनीतं पुरोवर्तिन्यसत्त्वं कथमकण्टकं न स्यात्? ऐकस्योभयाऽनात्मकत्वाऽप्रतीतिरपि देशभेदेनैव तस्यैव रजतस्य सदसद्बैलक्ष्यमात्मकत्वेऽपि न विरुध्यत इति सदसदात्मकमपि कथमप्रतिपक्षं न स्यात् । तदेवं भ्यात्याधनुपपत्तिरनिर्वयनीयत्वे न मानमिति स्थितम् । बाधविषयत्वमनिर्वयनीयत्वमिति चेन्न, शुक्तिकादेरप्यनिर्वयनीयत्वप्रसङ्गात् । शुक्तिकादिकमपि नेदं रजतं किन्तु शुक्तिरिति बाधस्य विषयप्रतिपन्नोपाधौ निषेधप्रतियोगित्वे तदिति चेन्न, रजत ऐक रजतप्रतिपत्तिभाजि कुतश्चित्कारणात् “नेदं रजत” मिति विभ्राम्यति पुरुषे रजतस्यापि प्रतिपन्नोपाधौ निषेधप्रतियोगिनोऽनिर्वयनीयत्वप्रसङ्गात् । कारणत्रितयजन्त्यत्वमनिर्वयनीयत्वमिति चेन्न, समवायादिकारणत्रितयजन्त्ये पटादावतित्यामेः । संस्कारसम्प्रयोगदोषजन्त्यत्वं विवक्षितमिति चेत्, प्रागेवेच्छ । किं तादवर्थैत-मम दोषोद्भवानवाकाश एव न स्यात् । नत्वयमव्य एवापराधः । इदं तु लक्षणमद्दुष्टमिति चेन्न, दोषप्रत्यभिज्ञायामतित्यामेः । सा हि ज्वरादिहेतौ पित्तादिदोषे वान्ते बिषजो “स एवाय” मिति जायमानसंस्कारसंयोगाभ्यामिव कर्मभूतेन दोषेणापि जन्त्यते । प्रतिभासमात्रशरीरत्वमनिर्वयनीयत्वमिति चेन्न, मात्रशब्दस्य वैयर्थ्यात् । प्रतिभास्यात्मना सत्त्वव्यवच्छेद एव मात्रत्वार्थं इति चेत्, तथा सति आत्मन्यतित्यामेरपरिहार्थत्वात् । आत्मापि हि भवतां मते प्रतिभास्यरूप एव, न पुनः प्रतिभासरूपः । तस्मान्नास्त्यनिर्वयनीयत्ववचनमिति ।

अत्र ब्रूमः - तत्तद्रूपनिर्गुणत्वाऽसिद्धिश्चुत्वस्यैवाऽनिर्वयनीयत्वलक्षणात् । ननु रजतादौ नेदं लक्षणमस्ति, सदादिर्गुणेण निर्गुणं सडते इति चेन्न, तथाहि - रजतादिकं तावन्न सत्, बाधात् । अबाध्यमानं हि सत् । नाप्यसत्, अपरोक्षप्रतीतिविषयत्वात् । नह्यपरोक्षप्रतीतिविषया घटाद्योऽसन्तः । नापि सदसत्, विरोधात् । तस्मात् सदादिर्गुणेण रजतादिनिर्गुणं न सडत एव । ननूक्तमेव - देशभेदेन सत्यसति य रजते बाधादेरुपपत्तौ रजतादेः सदादिर्गुणेण निर्गुणं निरन्तरायमिति येनैवम्, बाधस्य देशान्तरे रजतमस्तीत्यत्रोदासीन्यात् । अपरोक्षप्रतीत्या पुरोवर्तिमात्रसंयोगजन्यापि बाधविरोधात् पुरोवर्तिनि रजते सत्त्वबोधनाय प्रवर्तितुमशक्यत्वात् । अत एव स्वस्वमात्रविषयशून्ययोर्बाधभ्यात्योर्विरोधपरिहाराय सदसत्त्वयोर्देशभेदेन व्यवस्थापकताऽभावाद्देशभेदेनैकस्यैव रजतस्य सदसद्बैलक्ष्यमात्मकत्वस्य व्यवस्थापयितुमशक्यस्य भ्यातिबाधाभ्यां पुरोवर्तिन्येव प्रसञ्जने सत्येकस्यैवोभयाऽनात्मकत्वप्रसिद्धेरनुपपन्नायाः सदसद्बैलक्ष्यरूपताव्युदासपत्वाच्च । तस्मान्न रजतादेः सत्त्वाऽसत्त्वादिना निर्गुणम् । किञ्च पुरोवर्तितादात्म्यादौ गगनप्रासादादौ य स्वप्ने देशभेदावलम्बनेनापि सत्त्वादिर्गुणेण? न निर्गुणम् । किञ्च पुरोवर्ति निर्गुणविषयसि । ननु सत्त्वेनाऽनिर्गुणस्यासत्त्वमावश्यकम्, असत्त्वेनाऽनिर्गुणस्य सत्त्वमावश्यकम्,

“परस्परविरोधे छिन्नप्रकारान्तरस्थितिः”

एति न्यायात् । अतो रजतादेः सत्त्वास्तवयोरन्यतरप्रकारावश्यम्भावाच्च तदुभयविलक्षणत्वप्रकारवाच्योयुक्तिर्युक्तिमतीति चेन्न, अनिर्वचनीयत्वप्रतिक्षेपेण निर्वचनीयत्वस्य भवदभ्युपगतन्यायवलादेव भवताऽवश्याभ्युपगन्तव्यत्वात् । त्वमेव छिन्नप्रकारान्तरस्थितिः न्यायमभाषिष्ठाः । नल्ययं न्यायः सत्त्वसत्त्वे अेव विषयीकरोति, न निर्वचनीयत्वाऽनिर्वचनीयत्वे एति सम्भवति । अन्यथा वैपरीत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् । तस्मादनिर्वचनीयत्वस्य लक्षणाभावाद्येधमवधमेवेति सिद्धम् । नापि प्रमाणाभावात्, ध्यात्याधेनुपपत्तेरेव प्रमाणात्वात् । यथा येदं प्रमाणं तथा विस्पष्टमेव । डिय - “विमतं अनिर्वचनीयं बाध्यत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथाऽऽत्मा” एति प्रयोगोऽपि प्रमाणमनिर्वचनीयत्वे । तस्मात् - अनिर्वचनीयविषयलाभाल्लब्धात्मिकया भान्त्या कार्येणाऽविद्याभावे तदालिङ्गितं श्रीरामाभ्यं ब्रह्म जगदुपादानमित्यवदातम् । तथाचरामाभिन्नं(ब्रह्म)जगदुपादानं जगदाधार एति सिद्धम् ।

बीजमुद्धरति-रेकेति । “वर्णाकार” एति सामान्यतः प्रामस्य कारप्रत्ययस्यापवादतया “रादिङ्” एत्यनेन षङ्स्य विधानात् रेङ् एति सिध्यति । अतो रेङ्को स्वर्णस्तमाऽरुढाः तदव्यवधानेन घटनामूर्तयस्तिन्नः-अकारद्वयं मकारश्चेति वर्णास्त्रयः समुदितारुढाऽरुढा बीजं स्युः । बीजमित्यनुषङ्गनीयमध्याहरीणीयं वा । ननु मूर्तिशब्देन ब्रह्मादिदेवत्रयपरतया पुराणादीं प्रसिद्धेन कथं त्रयो वर्णा लभ्यन्ते? तेषां ब्रह्मात्मकत्वादिति ब्रूमः । प्रथमोऽकारो विराडात्मकब्रह्मरूपः, द्वितीयोऽकारो हिरण्यगर्भात्मकविष्णुरूपः, मकारस्तु अव्याकृतात्मकसदाशिवरूपः । ननु रेङ्करूपं व्यञ्जनं आकारो मकारश्चेत्येतावदेव बीजे प्रतीयते, किमिदमुच्यते-प्रथमोऽकारो द्वितीयोऽकार एति । मैवम्, राकारप्रतीतो तदवयवयोः अकारयोः प्रतीतेरावश्यकत्वात् । ननु अकारद्वयमकाराणां सृष्ट्यादिशक्तिविरडिणां कथं ब्रह्माधात्मकत्वमत आह-शक्तय एति । सृष्ट्यादिशक्तय एत्यर्थः । ननु “शक्तय” एत्यस्य केना-वयः? किं रेङ्कारुढा एत्यनेन, मूर्तय एत्यनेन वा? नाधः, अकारादीनां शक्तिमत्त्वप्रतिपादनाऽभावप्रसङ्गात् । न द्वितीयः, अकारादीनां शक्तिमत्तया वक्तव्यानां शक्तिरूपताप्रतिपादनस्यानुपयोगात् । मैवम्, समासावयवभूतमप्याऽरुढपदं बुद्ध्या विभज्य मूर्तिपदेन संयोजने मूर्त्याऽरुढा एति सिद्धौ अकारादीनां शक्तिमत्त्वसिद्धेः । यदा तु रामाभिन्नमपि बीजं रामाद्भेदेन विवक्षित्वा वाचकं डियते, तदा रेङ्केण स्वभूरित्यादिप्रतिपादितं स्वप्रकाशं ब्रह्मोपस्थाप्यते । तत्र य मूर्तयो विराट्सूत्राव्याकृतात्मकब्रह्मविष्णुभेदभेदाभ्याः प्रथमाकारद्वितीयाकारमकारैर्बीजावयवभूतैः प्रतिपादिताः ।

आरुढाः - सञ्चि सर्पाद्ये एवाऽऽरोपिताः । उपलक्षणां चैतत्, त्रिगुणात्मकस्य सर्वस्यापि जगतस्तत्रारोपितस्य वक्तव्यत्वात् । अथ रेङ्कस्य कथं स्वप्रकाशपरत्वम्! तस्याग्निवाचकतया प्रसिद्धस्य स्वप्रकाशे प्रवृत्तावविरोधात् । अत अेव य श्रीरामभक्तोद्धारे “तारकं दीर्घानलमिति श्रुतिरनलशब्देनाऽग्निवाचकं रेङ्कं विवक्षितवती । ब्रह्मकल्योऽपि “वमिश्रं शयनं विष्णोः” इत्यत्र वक्षिशब्देन रेङ्कमेव वक्षिवाचकमभिप्रैति । ननु रेङ्कस्य स्वप्रकाशब्रह्मपरस्य विराडादित्रयोपलक्षितसकलत्रिगुणजगदुत्थापकवर्णत्रयेण सामानाधिकरण्यं किं “नीलमुत्पलमितिवादिवत्? आलोस्वित् “योरः स्थाणु” इत्यादिवत्? नाधः, ब्रह्मजगतोरुभयोरपि तुल्यत्वात्सत्यत्वापत्तेः । न छिन्न नीलोत्पलादावन्यतरस्यापि मिथ्यात्वमस्ति । न द्वितीयः, जगतो मिथ्यात्वे विनिगमकाभावात् । न छिन्न स्थाणुसाक्षात्कारश्चोरस्येव, परमात्मसाक्षात्कारः प्रपञ्चस्य बाधकः

कस्यचित्कुत्रचित्कदाचिद्दुत्पद्यमानो दृष्टः । अतो न रेकस्य वर्णान्तरसामानाधिकरण्यं वरेण्यमिति ।
तदसारम् । यत्भल्ववादीः नीलोत्पलादितुल्यतानभ्युपगमपराडतम् । यदपि योरस्थाणोः सामानाधिकरण्यतुल्यताश्रयणो
दूषणमभाषीः- जगतो मिथ्यात्वे विनिगमकं नास्तीति,

तदुक्तः । स्थाणोरिव परात्मनः सर्वथा साक्षात्काराभावादिति चेन्न । अननुष्ठितसाक्षात्कारोपायानां
साक्षात्काराभावं ब्रूषे, अनुष्ठितसाक्षात्कारोपायानां वा? नाद्यः, अङ्गीकारात् तावता दोषाभावात् । न द्वितीयः,
विरोधात् । अपिच “अतोऽन्यदार्ता”मिति श्रुतिरेव बीजजगच्छब्दानां सामानाधिकरण्यतुल्यतामवगमयति । तत्र
रेकाङ्कवर्णत्रयस्य प्रणवगतवर्णत्रयोपस्थापितार्थोपस्थापकस्य प्रणवात्मेदात् प्रणवस्य बिन्द्वादयोऽवयवा अपि
गुणोपसंभारन्यायेनोपसंभारणीया इत्यवगन्तव्यम् । सभावयवो हि प्रणवः श्रीशङ्कराचार्यैरभिहितः -
समात्मकस्य तारस्य परौ द्वौ तु परौ यतः ।

अतश्च शक्तिशान्ताभ्यौ नपद्येतेपरैः सड ॥

एति । न-वविधाशबलितस्य ब्रह्मणो जगत्कारणत्वं न युक्तम्, साङ्ख्यैः प्रकृतेरेव जगत्कारणत्वाभिधानादित्यत
आड-येवेति । शबलं ब्रह्मैव जगत्कारणं न प्रकृतिरित्यर्थः । न प्रकृतेर्जगत्कारणत्वे प्रमाणमस्ति
। या या श्रुतिरुद्राङ्घ्रियते, तस्यास्तस्याः परमात्मावच्छेदकत्रिगुणमायापरत्वात् । अपिच अथेतनायाः
प्रकृतेः कथं जगदुपादाने प्रवृत्तिः? रथादेर्नगरप्राण एवेति चेत्, तत्र येतनाधिष्ठितेनोपपत्तेः । नय भवता
प्रकृतेश्चेतनाधिष्ठितत्वमिष्यते । येतनस्योदासीनत्वाङ्गीकारात् । ननु द्रुग्वत्प्रकृतेरपि प्रवृत्तिरुपपद्यते ।
यदाहुः-

“वत्सविवृद्धिनिमित्तक्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य”

एति, न । तत्रापि गवादिशरीरावच्छिन्नेन येतनेनैवाधिष्ठानात् । परमाणवस्तर्हि जगदुपादानम्, जगदपेक्षया
न्यूनपरिमाणत्वात् । न्यूनपरिमाणं हि तन्तवः पटोपादानतया दृश्यन्ते । नय व्यापकस्य ब्रह्मणो
जगदपेक्षया न्यूनपरिमाणत्वं सम्भवति, येन जगदुपादानता सुवया स्यात्तत्राड - येति । यशब्दो निषेधे,
अव्ययानामेनकार्थत्वात् ।

अयं भावः - परमाणुः परमाण्वन्तरेण संयुज्य द्रव्याणुकादिकमेण जगदुपादानमिति वक्तव्यम् ।
तत्र, संयोगस्यैवानुपपत्तेः । तथाहि - परमाणुः कात्स्न्येन संयुज्यते अकेशेन वा? नाद्यः, संयोगस्य
प्रदेशवृत्तित्वव्याघातापत्तेः । अप्रदेशवृत्तित्वमेव तर्हि संयोगस्याऽस्तित्वेति चेन्न, पटेन घटसंयोगस्य
सर्वपटवृत्तितया सर्वस्मिन् पटे घटत्वापत्तेः । न द्वितीयः, निरवयवानां परमाणूनामेकदेशाभावात् ।
कल्पिता अकदेशा भविष्यन्तीति चेत्तर्हि कल्पितप्रदेशवर्तिनः संयोगस्यापि कल्पितत्वापत्तौ तदसमवायिकारणस्य
जगतोऽपि कल्पितत्वापत्तौ सिद्धं नः समीहितम् । अधिकपरिमाणस्य ब्रह्मणः कथमुपादानत्वमुपपन्नमिति चेन्न,
अघटमानघटनापटुतराविधाशबलितस्य ब्रह्मणो जगदुपादानत्वे विरोधाभावादिति सकलमनाकुलम् । एतेशब्दो
द्वितीयोपनिषत्समाप्तौ ॥ ३ ॥

एति श्रीरामचन्द्र्यरणानुगृहीतपरमंडसपरिप्राजकार्य-आनन्दवनविरचितायां श्रीरामपूर्वतापिनीयटीकायां
द्वितीयोपनिषत् समाप्ता ।

अथ तृतीयोपनिषत् ।

प्रथमोपनिषदि “जमव्य” षसनेन श्रीराममन्त्रजपो विहितः । स याऽर्थज्ञानपुरःसरं क्रियमाणो वीर्यवत्तरो भवति, “यद्येव विद्यया करोति तद्येव वीर्यवत्तरो भवती”ति श्रुतेः । राममन्त्रस्य त्रिपदं वाक्यम् । ततश्च वाक्यार्थज्ञानस्य वाक्यावयवभूतपदार्थज्ञानसापेक्षतया मन्त्रवाक्ये प्रथमावयवभूतस्य बीजरूपस्य पदस्य द्वितीयोपनिषदा तत्पदार्थशोधनपरयाऽर्थोऽभिहितः । अधुना तृतीयोपनिषदा त्वम्पदार्थशोधनं कुर्वत्या मन्त्रद्वितीयतृतीयावयवभूतयोरुपरितनपद्योरर्थोऽभिधीयते । ननु प्रकृतिपुरुषरूपयोः सीतारामयोर्भेदो बीजादस्ति न वा? आद्ये-भिन्नतया रजतवत् तयोरुपरिमाथिकत्वमापद्येत । यस्मै-बीजमात्रशरीरयोस्तयोर्बीजवाच्यत्वं न स्यात् । नहि बीजमेव बीजस्य वाच्यं भवितुमर्हति, वाच्यवाचकभावस्य भेदगर्भितत्वादित्याशङ्क्यान्तिममेव पक्षमादाय समाधत्ते-सीतारामाविति ।

सीतारामौ तन्मयावत्र पूज्यौ जातान्याभ्यां भुवनानि द्विसप्त ॥

स्थितानि च प्रलतान्येव तेषु ततो रामो मानवो माययाऽघात् ॥ १ ॥

सीतारामौ- प्रकृतिपुरुषौ विराट्शक्त्यभिधेयावित्यर्थः । अत्र - अस्मिन्मन्त्रराजे तन्मयो-बीजात्मकौ पूज्यौ-ज्ञातव्यौ, घातूनामनेकार्थत्वात् । नत्वर्थनीयौ, अर्थनप्रकरणास्याग्ने वर्तिष्यमाणात्त्वात् । तद्भिन्नयोरपि तद्वाच्यत्वं कल्पितभेदाश्रयणान्न विरुध्यते । राह्णभिन्नस्यापि शिरसो राहुसम्भन्धित्वमिवेत्यर्थः । यथा बीजस्य जगद्गुणत्वादिकारणत्वम्, अत्र प्रकृतिपुरुषयोः सीतारामयोर्जगद्गुणत्वादिकारणत्वं यदिति न स्यात्तदा बीजविरुद्धधर्माधिकरणयोस्तयोर्बीजाभेदो न स्यात् । अतस्तयोर्जगद्गुणत्वादिकारणत्वमाह-जातानीत्यादिना । द्विसप्त-द्विगुणितानि सप्त, यत्तुर्दशेत्यर्थः । अधस्तनानि सप्त उपरितनानि च समेति भुवनानां यत्तुर्दशत्वमवगन्तव्यम् । “आभ्या”मिति पञ्चमी अनयोरिति सप्तमीत्वेन विपरिणाम्या । स्थितानि-समवेतानि प्रकृतानि-विनष्टानीति व्याकर्तव्यम् । अत्रेन प्रकृतिभूतसीतासहायस्य रामस्य परमात्मनो निमित्तस्यैव सतो जगद्गुणादानत्वमप्युक्तं भवति । अत्रेव शब्देन निमित्तोपादानयोर्भेदो व्याप्यते । “तत्सृष्ट्वा तदेवाऽनुप्राविश”दिति श्रुतिमनुसृत्याह-तेषु ततो राम इति । ततो-जगत्सृष्ट्यनन्तरं “रमन्ते यस्मिन् योगिन” इति रामः-परमात्मा मायया-प्रकृत्या । “मायां तु प्रकृतिमिति श्रुतेः । तेषु-भुवनेषु सृष्टेषु अधात् - आत्मानं प्रावेशयदित्यर्थः । जडस्य प्रविष्टस्यापि जगत्प्रकाशत्वं न स्यादत आह - मानव इति । मा-प्रमा ज्ञानम्, तथा नवो-नूतनः । नवत्वेन प्रतिष्ठतप्रकाशनसामर्थ्यं लक्ष्यते । स्वयम्प्रकाश इत्यर्थः । यद्वा मायया कृत्वा मानवो मनुष्यमूर्तिः, न परमार्थतः । यदाह श्रीमहादेवः - “मायामानुष्यारिच्ये”ति । अत्रेव भगवति जगदनुप्रविष्टे जगति पञ्चांशाः प्रतिभासन्ते-अस्ति, भाति, प्रियं, रूपं, नामेति । तत्राद्यास्त्रयो रामस्य परमात्मनः, एतरो द्वौ जगतः । यदाहुराचार्याः

अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चैतन्यपञ्चकम् ।

आद्यं त्रयं ब्रह्मनिष्ठं जगद्रूपं ततो द्वयम् ॥

इति । अत्रेदुक्तं भवति - अस्तिभातिप्रियशब्दोपस्थापितं सत्तास्कृत्यान्न्दात्मकत्वं रामपदावयवभूतेन

राऽक्षरेण गृह्यते, नामरूपत्वं चारोपितं माऽक्षरेणेति । सकलजगदारोपाधिष्ठानं परमात्मा रामपदेन गृह्यत
 ष्टि ॥ १ ॥

ननु रामस्य सृष्टजगदनुप्रवेशोऽभ्यधाधि, स नोपपद्यते । अपरिच्छिन्नस्य नित्यानुप्रविष्टस्याऽऽगन्तुकानुप्रवेशोऽक्यनुपपत्तेरिति
 येनैवम् । अपरिच्छिन्नस्याऽऽघाकाशवदनुप्रवेशोपपत्तेः । सत्प्रकाशानन्दात्मकस्य जगदनुप्रवेशेन
 जगदसत्त्वादिव्यावर्तकतया जगत्प्राणत्वमागतं जगदात्मकत्वं च । तद्रामशब्दार्थेन विवक्षन् नमःशब्देन
 योजनामाह - जगत्प्राणायामेति ।

जगत्प्राणायामाऽऽत्मनेऽस्मै नमः स्यान्नमस्त्वैश्वर्यं प्रवदेत् प्राग्गुणेन ॥ २ ॥

नमः-प्रह्वीभावः । क्रियाया अभावेन प्रसक्तं साकाङ्क्षत्वेनाऽऽनर्थक्यं वारयति-स्यादिति । प्रह्वीभावपरेण नमःपदेन
 संसारसागरनिमग्नतया प्रह्वीभूतो ज्ञो लक्ष्यते । ततश्च ज्ञवलक्षको नमःशब्दो रामपदसमानाधिकृतः सन्
 ज्ञवपरमात्मनोरेकत्वे पर्यवस्यति । नय मध्ये यतुर्थी अज्ञगलस्तनसमानेति वाच्यम्, “नमःस्वस्ती”त्यादिना
 प्रामायास्तस्या अपरिहृतत्वात् । तद्विदमाह-नमस्त्विति । तुशब्दः पराऽपरात्मनोरेकत्वे विरोधाऽऽशङ्कां
 नुदति । स्वप्रकाशत्वादिगुणवता परमात्मना कथमपरात्मनस्तद्रूपितस्याऽभेदः स्यादिति तत्राह-प्राग्गुणेनेति ।
 पूर्वोक्तस्वप्रकाशत्वादिगुणेनेत्यर्थः । परमात्मसाक्षात्कारेण वह्निना संसारित्वादिविबुद्धधर्ममहावनदण्डे परिशुद्धो
 ज्ञवश्चिन्मात्रेण निष्प्रपञ्चेन परमात्मना सह तादात्म्यमनुभवतीत्यभिप्रायः । ष्टिशब्दस्तृतीयोपनिषत्सामौ ॥
 २ ॥

एति श्रीरामचन्द्रयशानुगृहीतपरमहंसपरिजकार्य-आनन्दवनरचितायां श्रीरामपूर्वतापिनीयटीकायां
 तृतीयोपनिषत् समामा ।

अथ यतुर्थोपनिषत् ।

प्रथमोपनिषदि “मन्त्रो जप्तव्य” ष्टि जपो विहितः । द्वितीयायां वाक्यार्थज्ञानस्य पदार्थज्ञानरूपकत्वान्मन्त्रवाक्यप्रथमावयवभूत
 बीजरूपस्य पदस्य व्याख्या कृता । तृतीयस्यामुपरितनयोर्द्वितीयतृतीयपदयोरित्येवं पदार्थशोधनं कृत्वा
 वाक्यार्थकथनाय विना मन्त्रेण पूजा न सिध्यतीति प्रागभिहितमन्त्रनिर्णयणाय यतुर्थीमारभते-ज्ञववाचीत्यादिना
 ।

ज्ञववाचि नमो नाम यात्मा रामेति गीयते ॥

तदात्मिका या यतुर्थी तथा याऽऽयेति कथ्यते ॥ १ ॥

तत्र तावद्वाक्यार्थं “ज्ञववाची”त्यादिकया प्रथमकण्डिकाया कथयति । नमो नाम- ष्टि शब्दो ज्ञववाचि-
 ज्ञवस्त्वम्पदार्थस्तस्य वाचकम् । रामेतिप्रातिपदिकेन यात्मा-परमात्मा गीयते-कथ्यते । आत्मशब्दो
 ज्ञवेश्वरसाधारणोऽपि तत्पदार्थेश्वर एवावगन्तव्यः । नमःपदेन ज्ञवस्याऽवगमितत्वात् । रामेति
 प्रातिपदिकार्थमुक्त्वा ततो विडितायाश्चतुर्थैकवचनरूपाया विभक्तोरर्थमाह-तदात्मिकेत्युत्तरार्थेन ।
 तथाय सति नमोरामपदयोर्ज्ञवपरमात्मपरत्वे सति या यतुर्थी “आय” ष्ट्येवमात्मिका कथ्यते-
 रामप्रातिपदिकात्परा अभिधीयते, सेत्यध्याहृत्य तदात्मिकेति योजयम् । तादात्म्यं-तत्स्वभावत्वं

शुवभ्रमणोरात्यन्तिकमभेदमवगमयतीति । नन्विड यतुर्थाविभक्तिरेव नास्ति, कस्यास्तादात्म्यप्रवणता कथ्यते । ल्याभ्यसोरभावेऽप्येकवचनमस्तीति चेन्न, “उ” इत्यश्रवणत्वात् । अथ स्वरूपेणाऽश्रवणोऽपि “उर्य” इतिविहितयकारादेशरूपेण श्रूयते इति । मैवम्, तथा सति “श्रुताये”त्येवोपादीयेत, नतु “आये”ति । आयेत्येतावतश्चतुर्थ्येकवचनादेशत्वाभावात् । नैष दोषः, “सुपिचे”तिविहितदीर्घाकारविशिष्टस्यैव गृहीतस्य यकारादेशस्य यतुर्थाविभक्तिव्याघाताभावात् । डेवलस्यैव तर्हि यकारस्य गृहीतत्वे (दीर्घाकार)विशिष्टगृहीतौ नैकमध्यर्थमवलोकयाम इति चेन्न, रामप्रातिपदिकाऽन्तदेशदीर्घविशिष्टतयोच्चारणस्य विभक्ते रामप्रातिपदिकसम्बन्धित्वविशिष्टप्रतिपत्त्यर्थत्वात् । रामाभ्यस्य परमात्मनोऽपरोक्षशुवस्य तादात्म्योपवर्णनेन परोक्षता निरस्ता । नमःशब्दोपस्थापितशुवस्य रामतादात्म्यप्रतिपादनेन अशनायादिषडूर्मियोगो निरस्तः । अत एव श्रुतिः- “तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहं”मिति ।

ननु (नमो)रामपदाभ्यां समानाधिकृताभ्यां शुवभ्रमणोरेकत्वेऽवगमिते किमनुपयोगिनोऽतिरिक्तस्य बीजस्य मन्त्रेऽनुप्रवेशेनेति । मैवम्, शब्दरूपस्य बीजस्यापि रामसामानाधिकरण्येन रामाऽभेदप्रतिपादनार्थत्वात् । अत एव प्रागभ्यधाधि -‘सीतारामौ तन्मया’विति । ननु संसारित्वाऽसंसारित्वादिद्विरुद्धधर्माध्यासवतोः परापरोक्षोः कथमात्यन्तिकमैक्यमुच्यते । गगनावच्छिन्नत्वसलिलावच्छिन्नत्वादिद्विरुद्धधर्माङ्कान्तयोर्बिम्बप्रतिबिम्बयोरपि कथमैक्यं भवताऽभिधीयते । विरुद्धांशाऽपाकरणेनेति चेत्तर्हि प्रकृतेऽपि विरुद्धांशाऽपाकरणेनाऽस्तु । नन्वियमन्याश्च श्रुतयः भवतात्मपरमात्मनोरभेदे प्रमाणीकियन्ते । अथ किम्? ननु कथय, कथं प्रत्यक्षादिविरोधे श्रुतय एताः प्रामाण्यमभेदे लजन्ताम्? प्रत्यक्षादिभिर्हि भेद एव तयोर्गृह्यते । मैवम्, नः तावता प्रत्यक्षं शुवभ्रमणोर्भेदग्रहणक्षमम् । तथाहि - देवदत्तः स्वस्य परस्मादात्मनो भेदं न प्रत्यक्षतो गृहीतुं शक्यति, स्वस्य प्रत्यक्षत्वेऽपि परमात्मनः प्रत्यक्षत्वाभावात् ॥ उभयोरपि हि धर्मप्रतियोगिनोः प्रत्यक्षत्वेन भेदप्रत्यक्षता । नाप्यनुमानेन । तथाहि- “अहं परमात्मनो भिन्नस्तद्विरुद्धधर्मवत्त्वा”दिति यदनुमानं, तदसिद्धग्रस्तम् । नहि स्वस्य परमेश्वरविरुद्धधर्माङ्कान्तत्वं देवदत्तादिः प्रत्यक्षतो गृह्णाति, परमेश्वरस्याऽप्रत्यक्षत्वात् । नाप्यनुमानेन, तादृशलिङ्गाभावात् । अतो विरुद्धधर्माङ्कान्तत्वेऽतुरसिद्धः । नाध्यर्थापत्तिः, परापरात्मनोर्भेदे प्रमाणात्तरस्यानुपलभ्यतात् । विरुद्धधर्मानुपपत्तिरुपलभ्यत इति चेन्न, प्रागुक्तनयेन विरुद्धधर्मवत्त्वाऽप्रामाणिकतया तत्प्रतियोगिताया अनुपपत्तेः शशशृङ्गायमाणत्वात् । नाप्यागमः, तस्य सर्वस्यापि परमात्मनोरभेदे एव प्रमाणत्वस्य विशदमुपलभ्यमानत्वात् । ननु “द्वे सुपर्णो”ति “द्वे भ्रमणो”ति य श्रुतिर्भेदपराऽपि विलोक्यत इति चेन्न, तस्या अविद्यासिद्धभेदानुवादिन्यास्तत्र प्रामाण्याभावात् । तस्मात् - प्रत्यक्षादिविरोधाभावात् परिपन्थिविरहितेयं श्रुतिरन्याश्च कथं न शुवभ्रमणोर्भेदं बोधयितुं क्षमिष्यन्ते । अथ विरुद्धधर्मत्वाभावेऽपि विरुद्धस्वभावयोर्शुवभ्रमणोर्नाऽभेदो युज्यते, मैवम् । तयोर्विरोधस्यैवाऽसिद्धेः । तथाहि - कोऽयमनयोर्विरोधः? किं सडाऽनवस्थानलक्षणो विरोधः? अथवा बाध्यबाधकभावः? आढोस्विहृत्वाभावात्कत्वरूपः? उत परस्परानात्मकत्वात्मकः? नाद्यः, व्यापकव्याप्ययोः सडावस्थानात् । सडाऽनवस्थाने-व्यापकावच्छिन्नप्रदेशेऽन्यस्यावस्थानाभावाद्यव्यापकत्वापत्तेः । न द्वितीयः, तदसिद्धेः । नहि शुवः परं परो वा शुवं निहन्ति । न तृतीयः, उभयोरपि भावत्वात् । नापि यतुर्थः, परस्परानात्मकत्वस्यैव भेदत्वात् । तेनैव य भेदसाधने आत्माश्रयत्वापत्तेः साध्यवैशिष्ट्यप्रसङ्गाच्च ॥ १ ॥

ननु श्रुवभ्रमणोरेकत्वमेव चेत् श्रीराममन्त्रराजार्थः, तर्हि राममन्त्ररामयोर्वाच्यवायकभावसिद्धिर्व्यालन्त्येतेत्याशङ्क्याड
- मन्त्रोऽयमिति ।

मन्त्रोऽयं वायको रामो वाच्यः स्याद्योग ऐतयोः ॥

इलदश्चैव सर्वेषां साधकानां न संशयः ॥ २ ॥

श्रुवभ्रमणोरेकत्वमपि विचार्ये ड्रियमाणे रामे अवे । अन्यथा तयोरेकत्वमन्यद्रामोऽन्य इति द्वैतापत्तेः ।
अतो न विरोध इति भावः । ननु मन्त्रमात्रमनुष्ठेयं किमर्थानुसन्धानेन, अर्थमात्रं वाऽनुसन्धेयं किं मन्त्रानुष्ठानेन
। अेकैकमात्रानुसन्धानेऽपि इलस्यावश्यकत्वादित्यत आड -योग ऐतयोरिति । अेकैकमात्रानुसन्धानस्य
पापक्षयाडिइलकत्वेऽपि योगस्यैव मोक्षलक्षणाइलदत्वं नान्यस्येति भावः । विरक्तैरनिष्यमाणास्यापि
दिव्यभोगइलस्य दातृत्वं यशभेदार्थः । अेवकारोऽयोगं व्यवस्थिनन्ति । इलदो भवत्येवेत्यर्थः । सर्वेषामित्यनेन
साधकानामसाधकानां योभयेषामपि इलभावत्वप्रसक्तिं व्यावर्तयति -साधकानामिति । उपासकानामित्यर्थः
। साधकानामिति बहुवचनस्य त्रित्वपर्यवसानेऽपि यरितार्थतायां कतिपयसाधकपरित्यागप्रसक्तिः स्यात्,
तां निरस्यति - सर्वेषामिति । उक्तमर्थं द्रढयति -न संशय इति । नित्यसिद्धस्य मोक्षस्याऽनुत्पाद्यस्य
इलत्वाभावेऽप्यविधातिरोधानादविद्यमानतैव भवतीति,भ्रमसाक्षात्कारेणाविधापगतावुत्पत्तिरिव भवतीति
इलत्वमौपचारिकमुपपद्यत इत्यनुसन्धेयम् ॥ २ ॥

ननु वाचकमन्त्रोपासनेनैव वाच्यो रामः साक्षात्कृतो भवतीति को नियमः । लौकिकश्रीरामगीताधनुसन्धानेनापि
रामाभिमुष्योपपत्तेरित्यत आड -यथा नामीति ।

यथा नामी वाचकेन नाम्ना योऽभिमुषो भवेत् ॥

तथा बीजात्मको मन्त्रो मन्त्रिणोऽभिमुषो भवेत् ॥ ३ ॥

यो नामी - संज्ञी देवदत्तादिः, स यथा वाचकेन नाम्ना - संज्ञाया कीर्त्यमानोऽभिमुषो भवेत्- विमुषोऽपि सम्मुषः
स्यात्, तथा बीजात्मको मन्त्र अेकाक्षरः । यद्वा “बीजमात्मनि मन्त्रशरीरे यस्ये”ति षडक्षरो मन्त्रो वाचको
वाच्यस्य मन्त्रिणो - मन्त्रदेवतात्वान्मन्त्रवतो रामस्याभिमुषो भवेत् । साक्षात्कारमुत्पादयितुमुपास्यमानः प्रवणो
भवेदित्यर्थः । अेवमव्याख्याने दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरनन्वयापत्तेः । नय लौकिकगीतादिनैव रामाभिमुषीकरणं
साधयितुं शक्यम्,

श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः ।

मत्वा य सततं ध्येय ऐते दर्शनडेतवः ॥

इति नियमात् । डव्यत्तथा दर्शनेऽपि तस्य काकतालीयतैवाऽवगन्तव्या । जन्मान्तरसडस्रानुष्ठितश्रवणादिपरिपाकस्यैव
साक्षात्कारडेतुत्वस्यैवावश्याश्रयणीयत्वात् । अन्यथोदाहृतवाक्यस्योन्मत्प्रलपितत्वापत्तेः ॥ ३ ॥

अथ वक्ष्यमाणपूजाऽगतया बीजादिन्यासमाड - बीजेति ।

बीजशक्ती न्यसेदक्षवामयोः स्तनयोरपि ॥

कीलं मध्ये विना भाव्यः स्ववाञ्छाविनियोगतः ॥ ४ ॥

दक्षो - दक्षिणः बीजमाद्यक्षरं शक्तिरन्त्यमक्षरद्वयम् । कीलं मध्यगतमक्षरत्रयम्, तत् मध्ये - स्तनद्वयान्तराले
न्यसेत् । विना - बीजशक्तिभ्यां पृथक्चेन भाव्यो-भावनीयो ज्ञातव्यः । अन्यथा कीलकाद्यपरिज्ञाने सकीलको

મન્ત્રઃ ફલદો ન સ્યાદિત્યર્થઃ । અથવા “અવિને”ત્યકારપ્રશ્નેષેણપદં છિત્વાવ્યાખ્યાતવ્યમ્ । અવિના-અપૃથક્ત્વેન બીજશક્તિમધ્યવર્તિતયા તત્સંશ્લિષ્ટત્વેન ભાવ્ય-ઉપાસનીયઃ । વિનિયોગમન્તરેણ મન્ત્રસ્ય ફલદત્વં ન સ્યાદિતિ વિનિયોગમાહ - સ્વવાગ્ધેતિ । અસ્ય મન્ત્રસ્ય વાગ્ધિતાર્થે વિનિયોગ ઇત્યાકારેણ વચનોચ્ચારણં કર્તવ્યમિત્યર્થઃ ॥ ૪ ॥

બીજશક્ત્યાદિન્યાસકલ્પનાયાઃ પ્રાકરણિકરામમન્ત્રમાત્રસમ્બન્ધિત્વં વાક્યેન બાધમાન આહ-સર્વેષામેવેતિ । સર્વેષામેવ મન્ત્રાણામેષ સાધારણઃ ક્રમઃ ॥

અત્ર રામોડનન્તરૂપસ્તેજસા વહ્નિના સમઃ ॥ ૫ ॥

ક્રમઃ - પરિપાટી, પ્રકાર ઇતિ યાવત્ ।

“વિના મન્ત્રેણ ચેત્પૂજા દેવતા ન પ્રસીદતિ”

ઇતિ પૂજાડગત્વેન પ્રાગીરિતં મન્ત્રમુદ્ધરિષ્યન્ પૂજનીયસ્ય રામસ્ય સ્વરૂપં પરિવારં સ્તુતિં ચરિત્રં ચ ચતુસ્ત્રિંશત્કણ્ડિકાભિરાહ -અત્ર રામૈત્યાદિ, એવમુદ્દેશત ઇત્યન્તમ્ । અત્ર-જડાત્મકે પ્રપગ્ચે રામઃ-પુરુષઃ સીતયા-પ્રકૃત્યા સહિતો ભાતિ-પ્રકાશતે । અમુમર્થં દૃષ્ટાન્તેન સ્પષ્ટયતિ । દૃષ્ટાન્તપ્રદર્શનપ્રસંગ્જિતપરિચ્છેદં વારયતિ -અનન્તરૂપૈતિ । તસ્યાગ્રીષોમાત્મકત્વમાહ - તેજસેત્યાદિના ચેદિત્યન્તેન । ઇહ સમશબ્દોડભેદવાચી, નતુ સાદૃશ્યવાચી । એકજાતીયત્વવિવક્ષયા સમાનજાતીયે સમાનજાતીયમિતિ પ્રયોગદર્શનાત્ । અતો વહ્નિના સમો “વહ્ન્યાત્મક ઇત્યર્થઃ । તદેવોપપાદયતિ- તેજસેતિ । તેજોરૂપત્વેનેત્યર્થઃ ॥ ૫ ॥

સ ત્વનુષ્ણગુવિશ્વશ્ચેદગ્રીષોમાત્મકં જગત્ ॥

ઉત્પન્નં સીતયા ભાતિ ચન્દ્રશન્દ્રિકા યથા ॥ ૬ ॥

તુશબ્દોડવધારણે । યો વહ્નિરૂપઃ સ એવેત્યર્થઃ । અનુષ્ણગુરૂપઃ, અનુષ્ણાઃ-શીતા ગાવઃ-કિરણા યસ્ય સોડનુષ્ણગુઃ સોમઃ, સુધાત્મક ઇત્યર્થઃ । રામેડધ્યસ્તવિશ્વસ્ય રામાદ્ભેદાભાવમભિપ્રેત્યાહ - વિશ્વ ઇતિ । એવમગ્રીષોમાત્મકશ્ચેતર્હિ અવશ્યં તતો રામાદુત્પન્નં જગદગ્રીષોમાત્મકં ભવિતુમર્હતીત્યાહ - ચેદિત્યાદિના ॥ ૬ ॥ પ્રકૃત્યા સીતયા સહિતત્વં પ્રાગીરિતમનૂદ્યાડપૂર્વં ગુણાન્તરં વિધત્તે-શ્યામૈત્યાદિના ।

પ્રકૃત્યા સહિતઃ શ્યામઃ પીતવાસા જટાધરઃ ॥

દ્વિભુજઃ કુણ્ડલી રત્નમાલી ધીરો ધનુર્ધરઃ ॥ ૭ ॥

પ્રસન્નવદનો જેતા ધૃષ્ટ્યષ્ટકવિભૂષિતઃ ॥

પ્રકૃત્યા પરમેશ્વર્યા જગદોન્યાડહ્નિતાકુભૃત્ ॥ ૮ ॥

હેમાભયા દ્વિભુજયા સર્વાલકુારયા ચિતા ॥

શ્લિષ્ટઃ કમલધારિણ્યા પુષ્ટઃ કોસલજાડડત્મજઃ ॥ ૯ ॥

ધૃષ્ટ્યષ્ટકેતિ -ધૃષ્ટિપ્રભૃતયોડષ્ટૌ મન્ત્રિણઃ પરિવારત્વેન વક્ષ્યમાણાઃ, તૈર્વિભૂષિત ઇત્યર્થઃ । પૂર્વં સીતાસાહિત્યમત્રમુક્તમ્, સમ્પ્રતિ તામપૂર્વેણ વિશેષણેન વિશેષયન્ રામસ્ય પ્રાગનુક્તમેવ તદ્વિશેષપ્રદેશત્વમાહ - પ્રકૃત્યેતિ । અત્રાડકુશબ્દો વામોકુપરઃ । ચિતા - ચિદ્રૂપયેત્યર્થઃ । પુષ્ટઃ - તદાલિડગનાદેવાડડનન્દતુન્દિલ ઇત્યર્થઃ । કોસલજા-કૌસલ્યા તદાત્મજઃ-તત્પુત્રો રામ ઇત્યર્થઃ ॥ ૭-૯ ॥

દક્ષિણે લક્ષ્મણેનાડથ સધનુષ્ણાણિના પુનઃ ॥

जानकीदेहभूषाय, जानकी-सीता देहभूषा-शरीरालङ्कारो यस्य तस्मै, जानकीदेहः सीताशरीरं भूषा यस्येति वा ।
भद्रायमङ्गलाय ॥ १४ ॥

रामभद्र! महेष्वास! रघुवीर! नृपोत्तम! ॥

भो! दशास्यान्तकाऽस्माकं रक्ष देहि त्रियं य ते ॥ १५ ॥

त्वमीश्वर्या दापयाऽथ सम्प्रत्याश्रिमारणम् ॥

दुर्विति स्तुत्य देवाद्यास्तेन सार्धं सुभं स्थिताः ॥ १६ ॥

अस्माकं रक्षेति, अस्मान् रक्षेत्यर्थः । कर्मणि षष्ठीत्वम् । त्रियं-सम्पदं य देहीति । “ते” इति तच्छब्दस्य स्त्रीविद्गस्य द्विवचनम् । ईश्वर्या-सीतया ते-रक्षाश्रियौ दापय । अथेति समुच्चये, अपियेत्यर्थः । “सम्प्रति-वर्तमाने रावणोपद्रवकाले आशु-शीघ्रं अरे-शत्रो रावणस्य मारणं कुरु” इति देवाद्याः आदिशब्देन अन्या अपि देवयोनयः स्तुत्य-स्तुतिं कृत्वा । समासाभावेऽपि छान्दसोल्पम् । तेन सार्धं- परमेश्वरेण सदैव तत्परा भूत्वा सुभं-रावणजनितं दुःखमननुसन्धानाः स्थिताः ॥ १५ ॥ १६ ॥

स्तुवन्त्येवं हि ऋषयस्तदा रावण आसुरः ॥

रामपत्नीं वनस्थां यः स्वनिवृत्त्यर्थमाददे ॥ १७ ॥

स रावण इति ज्ञातो यद्वा रावाञ्च रावणः ॥

तद्व्याज्जेनेक्षितुं सीतां रामो लक्ष्मण एव च ॥ १८ ॥

विशेरतुस्तदा भूमौ देवीं सन्दृश्य यासुरम् ॥

उत्वा कबन्धं शबरीं गत्वा तस्याज्ञया तथा ॥ १९ ॥

अवे-देवादिवत् ऋषयो-वसिष्ठाद्या अपि स्तुवन्ति-अस्तुवन् । लकारव्यत्ययशछान्दसः । अवे-देवादितिः स्तुतौ कृतायां परितुष्टेन भगवता प्राचीनेषु बहुष्वपराधेषु सत्स्वपि नूतनमपराधमन्तरेण उन्तुमनौचित्यमिव भवतीति नूतनापराधकरणाय प्रेरितो दशास्यः सीतां जडार इति वदन्नेव रावणपदनिरुक्तिं द्विधा करोति-तदा रावणैति । असुर एव आसुरो-राक्षसः । रामपत्नीशब्दात् “रा” इति वार्ण, वनस्थात् “वन” इति वार्णद्वयं गृहीत्वा रावणशब्दो निष्पन्नः । रावात्-रावणात्, जगतो रोदनादित्यर्थः । तद्व्याज्जेन-उत्सीतान्वेषणमिषेण तदा-सीताडरणोत्तरकाले रामो लक्ष्मणाश्च विशेरतुः । किं कर्तुं, सीतां देवीमीक्षितुम् । अवेकारः सडायान्तरव्ययच्छेदनार्थः । कबन्धमसुरं सन्दृश्य उत्वा तस्य - कबन्धस्य आज्ञया - वाया नतु प्रसिद्धयाऽऽदेशरूपया । अल्पज्ञतया नीचस्य कबन्धस्य सर्वेश्वरौतौ प्रति तदयोगात् । शबरीं गत्वा तथा-शबर्या ॥ १७-१९ ॥

पूजितावीरपुत्रेण भक्तेन य कपीश्वरम् ॥

आडूय शंसता सर्वमाधन्तं रामलक्ष्मणौ ॥ २० ॥

पूजितौ रामलक्ष्मणौ भक्तेन- स्वकीयभक्तिभाजा हरपुत्रेण, हरौ- वायुः “हरयति प्रेरयती”ति व्युत्पत्तेः, तस्य पुत्रेण- उनुमता द्वारभूतेन कपीनामीश्वरं- सुग्रीवमाडूय सर्वं वृत्तान्तं आधन्तम्, अत्र आडू अनुसन्धातव्यः, आधन्तविभिव्यायेत्यर्थः । शंसताम्- अशंसताम्, उक्तवन्तौ । छान्दसोऽऽगमाभावः ॥ २० ॥

स तु रामे शङ्कितः सन् प्रत्ययार्थं य दृन्दृभेः ॥

विग्रहं दर्शयामास यो रामस्तमचिक्षिपत् ॥ २१ ॥

स तु-कपीश्वरः रामे विषये शङ्कितः - “वालिवधरूपं मउत्कार्यं कर्तुं क्षमो नवे”ति सञ्जातशङ्कः सन् प्रत्ययार्थं य
जिघांसितस्य वालिनोऽशङ्कयवधत्वे प्रतीतिं श्रीरामस्य येतस्युत्पाद्यितुं अन्याऽनिष्पेषणीयं वालिना निष्पिष्टं
दुन्दुभेर्द्वैत्यस्य विग्रहं- शरीरमस्थिद्रुपविशेषं मडाशैलप्रायं दर्शयामास । स षट्पद्याल्लतव्यम्, तथाय यो रामः स
तं-दुन्दुभिःविग्रहं अयिक्षिपत्-अक्षिपत्, दशयोजनमित्यर्थः । अत्र णिञ् अविपक्षितः, स्वार्थिको वा यौरादिकत्वात्
॥ २१ ॥

सप्त तालान् विभिधाशु मोदते राघवस्तदा ॥

तेन लृष्टः कपीन्द्रोऽसौ स रामस्तस्य पत्तनम् ॥ २२ ॥

मोदते-अमोदत । भूतार्थे लट् छान्दसः । तदातालभेदाऽनन्तरकावे तेन-शरीरक्षेपादिना तस्य-वालिनः पत्तनं-नगरं
किञ्चिन्धोपलक्षितम् ॥ २२ ॥

जगामाऽगर्जदनुजो वालिनो वेगतो गृडात् ॥

वाली तदा निर्जगाम तं वालिनमथाडवे ॥ २३ ॥

अनुजः सुग्रीवः ॥ २३ ॥

निहत्य राघवो राज्ञे सुग्रीवं स्थापयेत्ततः ॥

उरीनालूय सुग्रीवस्तवाड आऽऽशाविदोऽधुना ॥ २४ ॥

आदाय मैथिलीमधे ददताऽऽश्वाशु गच्छत ॥

ततस्ततार उनुमानब्धिं लङ्गुं सभाययौ ॥ २५ ॥

ततो-वालिवधानन्तरं स्थापयेत्- अस्थापयत् । लुङि कर्तव्ये लिङ् छान्दसः । सुग्रीवस्तु उरीन्-वानरान् आलूय
आड य-उक्तवान् । डिमाड आशाविदो-दिशां ज्ञातारो वानराः! अधुना- सम्प्रत्येव अस्मिन्नेव क्षणे, अेकस्मिन्
क्षणे नानादिग्गमनरीतादर्शनतदानयनादि न घटत षट्याड- आश्रिति । आश्वाशु-शीघ्रं शीघ्रम् । वीप्सा
वेगातिशयप्रकाशनार्था ॥ २४-२५ ॥

सीतां दृष्ट्वाऽसुरान् उत्वा पुरं दग्ध्वा तथा स्वयम् ॥

आगत्य रामेण सड न्यवेदयत तत्त्वतः ॥ २६ ॥

असुरान्-राक्षसादीन् तत्त्वतो-याथातथ्येन ॥ २६ ॥

तदा रामः क्रोधरूपी तानालूयाऽथ वानरान् ॥

तैः सार्धमादायास्त्रांश्च पुरीं लङ्गुं सभाययौ ॥ २७ ॥

क्रोधरूपी, क्रोधेन रावणदुर्विनयश्रवणनितेन रूपी- स्वाभाविडाद्रूपाद्विपरीतरूपविशिष्टः ॥ २७ ॥

तां दृष्ट्वा तदधीशेन सार्धं युद्धमकारयत् ॥

घटश्रोत्रसडस्राक्षजिद्व्यां युक्तं तमाडवे ॥ २८ ॥

तां-पुरीम्, अकारयत्-अकरोत्, णिञोऽविपक्षितत्वात् । अथवा नरैरकारयदित्यदोषः । घटश्रोत्रः-कुम्भकार्णः
सडस्राक्षजित्-धन्द्रजित् तं-रावणम् ॥ २८ ॥

उत्वा, विभीषणं तत्र स्थाप्याऽथ जनकात्मजम् ॥

आदयाऽङ्गुस्थितां कृत्वा स्वपुरं तैर्जगाम उ ॥ २९ ॥

तत्र-रावणस्थाने स्थाप्य-स्थापयित्वा । समासाभावेऽपि व्यप् छान्दसः । अङ्गुस्थितां कृत्वा, पातिप्रत्याऽऽवेदकेन
दुष्करेणाग्निप्रवेशकर्मणा भगवतः परितोषात् । तैरिति सडार्थे तृतीया, विभीषणसुग्रीवादिभिः साकमित्यर्थः ॥
२९ ॥

ततः सिंहासनस्थः सन् द्विभुजो रघुनन्दनः ॥

धनुर्धरः प्रसन्नात्मा सर्वाभरणभूषितः ॥ ३० ॥

सिंहासनस्थः, भरतेन राजवसमर्षणात् । धनुर्धरः-धनुरूपलक्षितः, नतु धनुर्विशिष्ट एव । द्रयोर्भुजयोर्वस्त्वन्तराऽवरोधस्य
वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ३० ॥

मुद्रां ज्ञानमयीं यामे वामे तेजःप्रकाशनम् ॥

धृत्वा व्याप्याननिरतश्चिन्मयः परमेश्वरः ॥ ३१ ॥

मुद्रामिति । यामे-दक्षिणे भुजे ज्ञानमुद्रां धृत्वा । “अङ्गुलित्रयं प्रसार्य लृट्याभिमुष्मवस्थापितया
तर्ज्याऽङ्गुष्ठसंयोगो” ज्ञानमुद्रा । वामे भुजे तेजःप्रकाशनं-बलप्रकटनं धृत्वा, वामजानुमाण्डवं वामभुजया
भलेनाऽऽपीज्येत्यर्थः ॥ ३१ ॥

उदग्दक्षिणयोः स्वस्य शत्रुघ्नभरतौ धृतः ॥

उनुमन्तं य श्रोतारमग्रतः स्यात्त्रिकोणम् ॥ ३२ ॥

उदग्दक्षिणयोः-वामदक्षिणभागयोः धृतः-धारितवान् । धृधातोर्धारणार्थेऽपि स्मरणात्, “धृङ् अवस्थाने
धारणे येति । अग्रतो अनुमन्तं य, धृतः एत्यनुष्णनीयम् । अत्र वक्ष्यमाणेषु चोक्तोपावयवभूतं
त्रिकोणमुपपाद्योपसंहरति-स्यात्त्रिकोणमिति ॥ ३२ ॥

षट्कोणावयवभूतं त्रिकोणान्तरं निरूपयति-भरताधैति ।

भरताऽधस्तु सुग्रीवं शत्रुघ्नाऽधो विभीषणम् ॥

पश्चिमे लक्ष्मणं धृत्वा धृतश्छत्रं सयामरम् ॥ ३३ ॥

तदधस्तौ तालवृन्तकरौ त्र्यस्रं पुनर्भवेत् ।

अत्र षट्कोणमाद्यौ स्वदीर्घाङ्गैरेष संयुतः ॥ ३४ ॥

द्वितीयं वासुदेवाद्यैरात्रेयादिषु संयुतम् ॥

तृतीयं वायुसूनुं य सुग्रीवं भरतं तथा ॥ ३५ ॥

विभीषणं लक्ष्मणं य अङ्गदं याऽरिर्मर्दनम् ॥

जाम्बवन्तं य तैर्युक्तस्ततो धृष्टिर्जयन्तकः ॥ ३६ ॥

विजयश्च सुराष्ट्रश्च राष्ट्रवर्धन एव य ॥

अकोपो धर्मपालश्च सुमन्त्रस्वेभिरापृतः ॥ ३७ ॥

तदधः-भरतशत्रुघ्नयोः तौ-सुग्रीवविभीषणौ तालवृन्तकरौ-व्यजनलस्तौ । त्र्यस्रं पुनरिति, अन्यत्रिकोणमित्यर्थः
। अत्र त्रिकोणद्वयस्य मेलने षट्कोणं, भवेदित्यनुष्णयते । अत्र श्रीराममन्त्रोद्दिधीर्षया षट्कोणयन्त्रैकदेशो
निरूपितः । अत्रे य अतमेवैकदेशमनूद्य यन्त्रं निःशेषतया वर्तते । तत्र पूज्यस्य रामस्य पौर्वापर्येणाऽङ्गाद्यावरणाभ्यां-
आद्यावित्यादिना । स्वदीर्घाङ्गैरिति, स्वं-स्वकीयं भीष्म “रेक आकारो बिन्दुरित्यक्षरसमुदायात्मकं, तेन

योजितानि यद्दीर्घाण्यक्षराणि “आं ङं औं औं अः” एत्येवंपाणि तैर्युक्तानि अङ्गानि वृद्ध्यादीनि तैः संयुतः श्रीरामः पूज्य एति वक्ष्यमाणेन सम्बध्यते । अङ्गानां पूज्यस्थानकमः श्रीशङ्कराचार्यैरभिहितः-

वृद्धयं सशिरस्तथा शिष्यां कवयं येत्यनवादिदिक्षु तु ।

पुरतो नयनत्रयं क्मात्पुनरस्त्रं य समर्थयेत्कमात् ॥

अत एव वक्ष्यमाणेनाद्यादि सिंहावलोकनन्यायेनात्रापि सम्बध्यते । अत्र यद्यपि वासुदेवाद्यावरणं द्वितीयमुक्तम्, तथापि आत्मादियतुष्टयं सशक्तिकं द्वितीयं बोध्यम् । अगस्तिसंखितायां तस्यैव द्वितीयावरणत्वेनोक्तत्वात् ।

आत्मान्तरात्मपरमज्ञानात्मव्योऽश्रितः कमात् ।

निवृत्त्यै य प्रतिष्ठायै विधायै ते नमाम्यहम् ।

शान्त्यै यात्मादिशक्तित्वे स्थित्यैतद्रूपिणे नमः ॥

एति । नयास्यार्थस्योपपादकाभावः, गुणोपसंभारन्यायस्यैव तथात्वात् । नन्वेवं वासुदेवादीनां तृतीयावरणत्वे द्वितीयशब्दविरोधः । मैवम्, तृतीयेऽपि द्वितीयापेक्षया द्वितीयशब्दोपपत्तेः । अयं यतुर्थेऽपि ह्यनुमदाद्यावरणत्वे तृतीयशब्दोपपत्तिः । ननु स्मृतिस्थमतिरिक्तमङ्गं श्रुतेर्यूनोक्तित्वपरिहाराय कथमुपसंखियते? श्रुत्यपेक्षया स्मृतेर्दुर्बलत्वात् । मैवम्, स्मृत्यनुमितश्रुतिस्थस्यैवोपसंखियमाणतयाऽस्याक्षेपस्याऽनवकाशत्वात् । ननु स्मृत्यनुमिताऽपि श्रुतिः प्रत्यक्षश्रुतितो दुर्बलैवेति चेत्सत्यम्, तथापि श्रुत्यभिहितमर्थमनवभाधमानैव तस्मृतिस्तदनुमितश्रुतिर्वा गुणोपसंभारन्यायेन सहायार्थश्रुतौ निविशमानाऽनुमन्येत । को दोषः । वासुदेवाद्यैरित्यादिशब्देन सङ्कर्षणप्रद्युम्नाऽनिरुद्धाः श्रीशान्तिप्रीतिरतयश्च गृह्यन्ते । अस्मिन्-शत्रुघ्नं तैः वायुसून्वादिभिः । पञ्चमावणमाह-ततो घृष्टिरिति ॥ ३३-३७ ॥

षष्ठमाह -ततः सङ्ग्रेति ।

ततः सङ्ग्रेऽवन्धिधर्मरक्षोवरुणाऽनिवाः ॥

एन्द्रीशधात्रनन्ताश्च दशभिस्त्वेभिरावृतः ॥ ३८ ॥

सङ्ग्रेऽङ्क-एन्द्रः रक्षो-निरृतिः, अक्षराधिक्यं छान्दसम् । अनिलो-वायुः एन्दुः-सोमः धाता-ब्रह्मा अनन्तः-शेषः ॥ ३८ ॥

सप्तमाह -अडिरिति ।

अडिस्तदायुधैः पूज्यो नीलादिभिरलङ्कृतः ॥

वसिष्ठवामदेवादिमुनिभिः समुपासितः ॥ ३९ ॥

तदायुधैः-एन्द्राद्यस्त्रैर्वजादिभिः । अष्टमन्त्रीलादिभिरिति । नवमं वसिष्ठेति । ध्रुवाद्यावरणान्यस्योद्दृष्टिमाणास्थानुरोधेन बोध्यानि । तत्र द्वात्रिंशद्वेले ध्रुवादिध्यानस्य विहितत्वात् । अेषामावरणानां स्थाननियमः सम्प्रदायानुसारादवगन्तव्यः

॥ ३९ ॥

उक्तमुपसंहरति-अवमिति ।

अवममुद्देशतः प्रोक्तं निर्देशस्तस्य थाधुना ॥

त्रिरेषापुटमालिप्य मध्ये तारद्वयं लिप्सेत् ॥ ४० ॥

यन्त्रैकदेशस्वरूप उद्देशतः- “षट्कोण”मिति नामकीर्तनेन प्रोक्तम् । यन्त्रविशेषकथनं प्रतिजानीते-निर्देशैति । छिद्यत
 षति शेषः । षडानीं यन्त्रविशेषं साडक्षरविन्यासमुद्गरिष्यन्मुक्तं षट्कोणलक्षणं यन्त्रैकदेशामनूद्य तत्राक्षरादिलेखनं
 विधत्ते-त्रिरेषेति । त्रिरेषापुंठं षट्कोणमालिष्य पूर्वाङ्कतरीत्या, तारः-प्रणवः ॥ ४० ॥

तन्मध्ये बीजमालिष्य तदधः साध्यमालिषेत् ॥

द्वितीयान्तं य तस्योर्ध्वं षष्ठयन्तं साधकं तथा ॥ ४१ ॥

तन्मध्ये बीजम्, तदधो-बीजाधोभागे साध्यं-साधनीयमर्थं द्वितीयान्तं-द्वितीयविभक्त्यन्तम्, तस्य-बीजस्य ऊर्ध्व-
 उपरिभागेषष्ठयन्तम् ॥ ४१ ॥

कुरुद्धयं य तत्पार्श्वे लिषेद्धीजान्तरे रमाम् ॥

तत्सर्वं प्रणवाभ्यां य वेष्टयेच्छुद्धुब्धिमाम् ॥ ४२ ॥

तत्पार्श्वे, बीजस्य पार्श्वयोरित्यर्थः । बीजान्तरे-तस्यैव बीजस्योदरे रमां- श्रीबीजं तत्सर्वं साध्यादिसिद्धितं बीजं
 प्रणवाभ्यां परस्परसम्भूताभ्याम् ॥ ४२ ॥

दीर्घभाजि षडस्रेषु लिषेद्धीजं लुटादितिः ॥

कोणपार्श्वे रमामाये तदग्रेऽनङ्गमालिषेत् ॥ ४३ ॥

दीर्घभाजि-आकारादिषड्दीर्घयुक्तं लुट्यादितिः-लुट्य-शिरःशिष्पाकवयनेत्रास्त्रैः । तत्रास्त्रं पृष्ठतः, नतु यतुर्दिशं
 पूजयामिव । रमामाये-श्रीबीजभुवनेश्वरीबीजे तदग्रे- कोणग्रे अनङ्गं-कामबीजम् ॥ ४३ ॥

कोधं कोणाग्रान्तरेषु लिषेन्मन्त्र्यमितो गिरम् ॥

वृत्तत्रयं साडष्टपत्रं सरोजे विलिषेत् स्वरान् ॥ ४४ ॥

केसरे याष्टपत्रे य वर्गाष्टकमथाऽऽलिषेत् ॥

तेषु मालामनोर्वर्णान् विलिषेद्दूर्मिसङ्घ्यया ॥ ४५ ॥

कोधं- कवयबीजं कोणाग्रान्तरेषु, कोणानां यान्यत्राणि तेषामन्तरेषु-आख्यन्तरभागेषु लिष्य-लिषित्वा ।
 असमासेऽपि छान्दसो ल्यप् । अमितः-सर्वतः-गिरं- वाग्लवं वृत्तत्रयं-तिस्रो वर्तुलाकारा रेष्वाः साष्टपत्रं-
 अष्टदलसिद्धितम् । अेतस्य वृत्तत्रयस्य विशेषणम्, वृत्तत्रयं साष्टपत्रं लिषेदित्यर्थः । सरोजे-अष्टदले कमले
 केसरे-केसरस्थाने स्वरान् अकारादीन् पूर्वकमेण प्रतिदलमूलं युग्मशो लिषेत् । अष्टपत्रे-अष्टानां पत्राणां मध्ये
 वर्गाष्टकं-क्यटतपयशलवर्गानशौ लिषेत् । तेष्वपि-पत्रेषु मालामनोर्वर्णान् लिषेत् ऊर्मिसङ्घ्यया-षड्गणनया
 ॥ ४४-४५ ॥

अन्ते पञ्चाऽक्षरानेवं पुनरष्टदलं लिषेत् ॥

तेषु नारायणाऽष्टार्णं लिष्य तत्केसरे रमाम् ॥ ४६ ॥

अन्ते-अन्तिमदले पञ्चाक्षरान् लिषेत् । अेवं-अनेन प्रकारेण पुनरष्टदलम्, अष्टपत्रान्तरमित्यर्थः । तेषु-
 अष्टसु पत्रेषु नारायणाष्टार्णं यथासङ्घ्यं लिष्य, लिषित्वेत्यर्थः । तत्केसरे-द्वितीयाष्टपत्रकेसरस्थाने रमां-श्रीबीजं
 केसरवदेव नैरन्तर्येण लिषेत् ॥ ४६ ॥

तद्ध्रिद्धादशदलं विलिषेद् द्वादशाक्षरम् ॥

तथो नमो भगवते वासुदेवाय षत्यम् ॥ ४७ ॥

तद्ब्रुहिः-द्वितीयाष्टदलाद्ब्रुहिः द्वादशदलं विलिभेत् द्वादशाक्षरं - ॐ नमो भगवते पद्माम्बाय वासुदेवाय इत्यपि ।
द्वादशाक्षरमुद्धरति-तथोमिति ॥ ४७ ॥

आदिक्षान्तान् केसरेषु वृत्ताकारेण संलिभेत् ॥

तद्ब्रुहिः षोडशदलं लिभेत्तत्केसरे द्वियम् ॥ ४८ ॥

आदिक्षान्तान् यतःसुष्यथा प्रतिपत्रं लिभित्वाऽवशिष्टमक्षरद्वयमन्त्यदले । अ एवं तद्ब्रुहिः-द्वादशदलाद्ब्रुहिः
षोडशदलं लिभित्वा वृत्ताकारेण केसरवत् सम्यग्लिभेत् । तत्केसरे-षोडशदलकेसरे द्वियं- भुवनेश्वरीबीजम् ॥
४८ ॥

वर्माऽस्त्रनतिसंयुक्तं दलेषु द्वादशाक्षरम् ॥

तत्सन्धिष्वीरजादीनां मन्त्रान् मन्त्री समालिभेत् ॥ ४९ ॥

वर्म-डुङ्कारः अस्त्रं-इट्कारः नतिः-नमःशब्दः, तद्युक्तं द्वादशाक्षरं षोडशाक्षरं भूत्वा प्रतिपत्रमेकैकाक्षरकमेण लिभेत्
। तत्सन्धिषु-तेषां षोडशानां दलानां सन्धिमार्गेषु ईरजादीनां, ईरयति प्रेरयतीति ईरो - वायुस्तस्माज्जातः ईरजः-
डनुमान् स आदिर्येषां ते ईरजादयः तेषां मन्त्रान्-बीजानि ॥ ४९ ॥

तान्येव दर्शयति-उमित्यादिना ।

उं सं भं वं लं शं जं याऽऽलिभेत्साम्यङ् ततो ब्रुहिः ॥

द्वात्रिंशारं मडापद्मं नादभिन्दुसमायुतम् ॥ ५० ॥

यकाराद्बीजम् । लमिति लक्ष्मणबीजादुपरितनम्, धृष्ट्याद्यष्टमन्त्रिणां धमित्यादिबीजानि य गृह्यन्ते ।
समालिभेत्, सम्यङ्-स्पष्टतया आसमन्ताल्लिभेत् ।

तत्सन्धिष्विन्द्रवजादिवर्णान् मन्त्री समालिभेत् ।

तद्ब्रुहिस्त्वीरजादीनां बीजान्यालिभ्य तत्त्ववित् ॥

इति पाठे तस्य - षोडशदलस्य ब्रुहिः-ईरजात्रे उमित्यादीनि बीजान्यालिभ्य तत्सन्धिषु-षोडशदलानां सन्धिषु
ईन्द्रवजादिवर्णान्-ईन्द्रवर्णान् वजादीनां वर्णान् लमित्यादीनि बीजानि मन्त्री-उपासकः समालिभेदिति योज्यम्
। तत्त्वविदिति, गुरोर्लेब्धमान इत्यर्थः । ततो ब्रुहिः-षोडशदलाद्ब्रुहिः द्वात्रिंशारं-द्वात्रिंशत्पत्रं मडापद्मम् । अत्र
याष्टदलद्वादशदलापेक्षया मल्ट्वम्, मलामन्त्रलेप्पनयोगाद्वा । नादः - प्रणवस्य यतुर्थावयवः बिन्दुः - पञ्चमः,
ताभ्यां समायुतमिति पाठे नादभिन्दुस्थाने मायादिबीजं लिभेदित्यर्थः ॥ ५० ॥

विलिभेन्मन्त्रराजाणांस्तेषु मन्त्री प्रयत्नतः ॥

ध्यायेद्यष्ट वसूनेकादश रुद्रांश्च तत्र वै ॥ ५१ ॥

तेषु-द्वात्रिंशत्पत्रेषु मन्त्रराजाणां बिलिभेत् सम्यङ् । वसून् - ध्रुवं धरं सोमं आपोऽनिलमनलं प्रत्यूषं प्रभासं
याष्टौ, रुद्रान्-वीरभद्रं शम्भुं गिरिशं अजैकपादं अडिर्बुध्रं पिनाडिनं भुवनाधीश्वरं कपालिनं टिकपतिं स्थाणुं भगं
अेवमेकादश रुद्रान् ॥ ५१ ॥

द्वादशेनांश्च धातारं वषट्कारं य तद्ब्रुहिः ॥

भूगुहं वज्रशूलाढ्यं रेभात्रयसमन्वितम् ॥ ५२ ॥

आदित्यान-वरुणं सूर्यं वेदाङ्गं तानुं धन्द्रं रविङ्गमस्तिमन्तं यमस्वपरितसं विभाकरं मित्रं विष्णुं द्वादश, धातारं
येति द्वात्रिंशद्देवान् ध्यायेत् । द्वात्रिंशद्देषु ध्यानपूर्वकं लिप्पित्वा पूजयेदित्यर्थः । तत्र नृसिंहानुष्टुभं रामानुष्टुभं
सम्प्रदायानुरोधेन लेप्यमिति केचित् । तद्ध्रिः-द्वात्रिंशद्दलाद्ध्रिःभागेषु पुरतो वषट्कारं पूजयेत् । भूगृहं-यतुरस्रं
रेषाः-सत्त्वरजस्तमात्मिकास्तासां त्रयम् ॥ ५२ ॥

द्धारोपेतं य राश्यादिभूषितं कृणिसंयुतम् ॥

अेवं मण्डलमालिष्य तस्य द्दिक्षु विद्विक्षु य ॥ ५३ ॥

नारसिंहं य वाराहं लिपेन्मन्त्रद्वयं तथा ॥

कूटरेङ्गाडनुग्रहोन्मुनादशक्त्यादिभिर्युतः ॥ ५४ ॥

राश्यादि, राशयो मेषाधाः । आदिशब्देन वारादिः । कृणिसंयुतं, अनन्तः वासुकिः तक्षकः कालपद्मः मलापद्मः
शङ्खः कुलिकः अेतैः कृणिसिः-सर्पैः संयुतं तस्य-मण्डलस्य द्दिक्षु-पूर्वादिषु-नारसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-
आग्नेयादिषु वाराहं-वाराहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-
श्रीकण्ठादिन्यासेऽनुग्रहस्वरस्यौकार-देवतात्वात् । धन्तुः-भिन्तुः नादः-प्रवणस्यपञ्चमोऽवयवः शक्तिः-षष्ठः,
आदिशब्देन शान्ताभ्यःसप्तमः ॥ ५४ ॥

यो नृसिंहः समाप्यातो ग्रहमारण्डकर्मणि ॥

अन्त्याधीशवियद्विन्नुनादैर्भाजं य शौकरम् ॥ ५५ ॥

नृसिंहः समाप्यातः- नृसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-नरसिंहं-
भूतप्रेतादीनामपि मारण्डं-निराकरणं तस्य कर्मणि-व्यापारे । अन्त्येति, अन्त्यः अधीश-ऊंकारो यस्य
सोऽन्त्याधीशः । श्रीकण्ठादिन्यासे अधीशस्य ऊंकारदेवतात्वात् । ईदृशो वियत्-लकारः शौकरं-वाराहम्
॥ ५५ ॥

उद्धृतं वाराहं स्पष्टयति-लुङ्कारमिति ।

लुङ्कारं यात्र रामस्य मालामन्त्रोऽधुनेरितः ॥

तारो नतिश्च निद्रायाः स्मृतिर्भेदश्च कामिका ॥ ५६ ॥

नय स्वरूपनिर्देशे सत्युद्धारो व्यर्थः, उद्धाराभावे पाक्षिकाऽशुद्धत्वप्रसङ्गात् । सम्प्रति राममालामन्त्रोद्धारं
प्रतिजानीते-मालेति । तारः-प्राणवः नतिः-नमःशब्दः निद्रा-लकारः, कलान्यासे निद्राकलासम्बन्धित्वेन
लकारस्योक्तत्वात् । निद्राया षतिपञ्चमीआनन्तयार्थे । निद्राया अनन्तरं स्मृतिः-गकारः, पूर्ववदेव
स्मृतिकलासम्बन्धितया गकारस्योक्तेः । मेदः-वकारः, धातूनां मध्ये मेदसो वकारसम्बन्धित्वात् । कामिका-
तकारः, तकारस्य कामिकाप्यकलासम्बन्धित्वात् ॥ ५६ ॥

रुद्रेण संयुता वन्धिमेधाऽमरविभूषिता ॥

दीर्घा कूरयुता ह्लादिन्यथो दीर्घा समानदा ॥ ५७ ॥

सा य रुद्रेण - ओकादशस्वरेण संयुता । वह्निरिति रेङ्, रेङ्स्याग्निंजीजत्वात् । मेधा-घकारः, तस्या
घकारसम्बन्धात् । सा य अमरः- उकारस्तेन विभूषिता, मातृकान्यासे उकारस्याऽमरेश्वरसम्बन्धात् ।

दीर्घा-नकारः, नकारस्य दीर्घाभ्यङ्गलासम्बन्धात् । सा य कूरयुता । कूरः-अनुस्वारः, कूरस्थानुस्वारमूर्तित्वात् ।
 ङादिनी-दकारः, तस्या दकारसम्बन्धात् । दीर्घा-नकारः समानदा, मानदा-आकारस्तेन सङ्घ वर्तमाना ॥ ५७ ॥
 क्षुधा कोधि-भोधा य विश्वभयथ मेधया ॥

युक्ता दीर्घा ज्वालिनी य ससूक्ष्मा मृत्युर्गुणिणी ॥ ५८ ॥

क्षुधा-यकारः कोधिनी-रेङ्, परयोः क्षुधाकोधि-भ्यङ्गलासम्बन्धात् । अमोधा-क्षकारः, तस्याः क्षसम्बन्धात् ।
 विश्व-वासुदेवः, विश्वशब्दस्य “विश्वं विषगु”रित्यत्र वासुदेवनामत्वात् वासुदेवस्य ओकारस्य मूर्तित्वात् । अतो
 विश्व-ओकारः(१)मेधया युक्ता-घकारेण संयुक्ता, घकारस्य मेधासम्बन्धात् । दीर्घा-नकारः ज्वालिनी-वकारः, तस्य
 ज्वालिनीसम्बन्धात् । सूक्ष्मः-घकारस्तेन सङ्घिता, सूक्ष्मस्येकारमूर्तित्वात् । मृत्युर्गुणिणी-शकारः, मृत्युर्गुणायाः
 कलायाः शकारसम्बन्धात् ॥ ५८ ॥

सप्रतिष्ठा ङादिनी त्वङ् क्वेलः प्रीतिश्च साऽमरा ॥

ज्योतिस्तीक्ष्णाऽग्निसंयुक्ता श्वेताऽनुस्वारसंयुता ॥ ५९ ॥

ङादिनी-दकारः सा य प्रतिष्ठया-आकारेण सङ्घिता, प्रतिष्ठाप्यशक्तेः आकारसम्बन्धात् । त्वङ्-यकारः,
 धातुषु त्वथो यकारसम्बन्धात् । क्वेलो-विषं मकारः, विषस्य मकारसम्बन्धात् । प्रीतिः-घकारः,
 प्रीतिकलायास्तत्सम्बन्धित्वात् । सा य सामरा, अमरः-उकारस्तस्य तत्सम्बन्धात्, तेन सङ्घिता । ज्योतिः-
 अग्निः रेङ्, तीक्ष्णा-पकारः सा य अग्निना-रेङ्केण संयुक्ता । श्वेता-सकारस्तस्यास्तत्सम्बन्धात्, सा य अनुस्वारेण
 संयुता ॥ ५९ ॥

कामिकापञ्चमो लान्तस्तान्तान्तो धान्तं धत्यथ ॥

स सानन्तो दीर्घयुतो वायुः सूक्ष्मयुतो विषः ॥ ६० ॥

कामिका-तकारस्तस्यास्तत्सम्बन्धात्, तस्याः पञ्चमो-नकारः लान्तो-वकारः तान्तः-तस्यान्तस्थकारः तस्याप्यन्तो-
 दकारः धान्तो-नकारः सः सानन्तः अनन्त-आकारस्तत्सङ्घितः, दीर्घयुक्तः दीर्घ-आकारस्तेन युक्तो वायुः-यकारः
 सूक्ष्म-घकारस्तेन युतो विषो-मकारः ॥ ६० ॥

कामिका कामिका रुद्रयुक्ताऽथोऽथ स्थिरा स अ ॥

तापिनी दीर्घयुक्ता भूरनिलोऽनन्तगोऽनलः ॥ ६१ ॥

नारायणात्मकः कालः प्राणोऽम्भो विधया युतम् ॥

पीता रतिस्तथा लान्तो योन्या युक्तस्ततो नतिः ॥ ६२ ॥

कामिका-तकारः, पुनरपि कामिका-तकारः सा य रुद्रेण-अेकादशस्वरेण युक्ता, अथोऽथेति प्रगृह्यसंज्ञाया
 अभावश्छान्दसः । स्थिरा-जकारः, जकारकलात्वात्तस्याः । “स अ” धिति य स्वरुपग्रहणम् । तापिनी-
 बकारः, स्वकारवङ्कारस्यापि तापिनीसम्बन्धात् । दीर्घयुक्ता भूः-(१)[दीर्घेण-आकारेण सङ्घितो लः, लकारस्य
 पृथिव्यात्मकत्वात् । अनिलः-यकारः अनन्तः-आकारः तं प्रामोऽनलः-रेङ्, कालः-मकारः स य नारायणात्मकः-
 आकारस्वरेण युक्तः, नारायणस्य आकार-मूर्तित्वात् । प्राणः-वायुः यकारः, यकारस्य वायुबीजत्वेनोक्तत्वात्
 । अम्भः-] उदकं वकारः विधया-घकारेण युतम्, पीता-षकारः रतिः-णकारः लान्तो-वकारो योन्या-अेकारेण युतः,
 नतिः-नमःशब्दः ॥ ६१-६२ ॥

सप्तयत्वारिंशदूर्णो गुणान्तः स्रगणुस्त्वयम् ॥

राज्याभिषिक्तस्य तस्य रामस्योक्तकमाल्लिभेत् ॥ ६३ ॥

सप्तयत्वारिंशदूर्णत्वं मध्ये सवर्णदीर्घलक्षणं सन्धिमकृत्वा सम्पादनीयम् । सन्धिमाश्रित्योद्धारस्तु व्याकरणानुरोधेत् । गुणान्तः, गुणाः-सत्त्वरजस्तमांसि अन्तः-स्वर्गं यस्य, त्रिगुणात्मक इत्यर्थः । सात्त्विकादीनामुपासकानां सात्त्विकादिक्लवदातृत्वात् । स्रगणुः-मालामन्त्रः । तुशब्दे मन्त्रान्तरेष्वो विशेषमाह । नायं मन्त्रो वनवासिनो रामस्य, किन्त्वभिषिक्तस्येत्याह- अयमिति(१) । यन्त्रलेखनप्रकारमुक्तमुपसंहरति- उक्तेति ॥ ६३ ॥

शिष्यसम्भूमीकरणतयोक्तं यन्त्रं प्रशंसति - इदमिति ।

इदं सर्वात्मकं यन्त्रं प्रागुक्तमृषिसेवितम् ॥

सेवकानां मोक्षकरमायुरारोग्यवर्धनम् ॥ ६४ ॥

अपुत्रिणां पुत्रदं य अङुना किमनेन वै ॥

प्राप्नुवन्ति क्षणात्सम्यग्र धर्मादिकानपि ॥ ६५ ॥

अत्र-अस्मिन्नेव जन्मनि धर्मादिकान्-धर्मार्थकामान् प्राप्नोति । अपिशब्दान्मोक्षो दृष्टान्तीकियते । अयमाशयः- रामोपासनस्य मोक्षसाधनत्वमित्येतदावश्यकम् । अतस्त्रिवर्गसाधनत्वं न स्यादिति शङ्का स्यात्, तदपनोदाय “धर्मादिकानपीत्यारम्भ इति ॥ ६५ ॥

इदं रजस्यं परममीश्वरेणाऽपि दुर्गमम् ॥

अयं यन्त्रं समालिष्य न देयं प्राकृते जने ॥ ६६ ॥

प्राकृतो जनः-पृथग्जनः । इतिशब्दश्चतुर्थोपनिषत्समाप्तौ ॥ ६६ ॥

इति श्रीरामयन्द्रयरणानुगृहीतपरममंडसपरिब्राजकार्य-आनन्दवनरचितायां श्रीरामपूर्वतापिनीयटीकायां रामकाशिकायां चतुर्थोपनिषत् समाप्ता ।

अथ पञ्चमोपनिषत् ।

निर्गुणप्राप्तेः परमपुरुषार्थत्वात्तस्याश्च सगुणोपासनया सुलभत्वात्तद्गुणभूतायाश्च पूजाया मन्त्रसाध्यत्वान्मन्त्राऽनुद्धारे तदपरिज्ञानात्तत्परिज्ञानाय मन्त्रोद्धारेऽपि यन्त्रं विना पूजने देवताप्रसन्नताऽभावस्य शाब्दत्वात् पूजार्थं यन्त्रमुद्भृत्य सम्प्रति पूजाविधिमारभते-भूतादिकमित्यादिना ।

भूतादिकं शोधयेद् द्वारपूजां

कृत्वा पद्माद्यासनस्थः प्रसन्नः ॥

अर्थाविधावस्य पीठाधरोर्ध्व-

पार्श्वार्थिनं मध्यापन्नर्थनं च ॥ १ ॥

भूतं-पृथिव्याद्विपञ्चकम् । आदिशब्देन आत्मा लिङ्गं द्रव्यं क्षितिश्च गृह्यते । तच्छोधयेत् । तत्र-भूतशुद्धिः शोधयत्कलनप्लावनैः, आत्मशुद्धिः भगवदारोपनविरुद्धविषयविरुद्धः, उपास्यदेवतामूर्तिर्लिङ्गं तस्य शोधनं-

पूर्वपूजानुलेपनाद्यपाकरणेन क्षालनम्, द्रव्यस्य-चन्दनपुष्पादेर्यनसाधनस्य केशकीटाद्यपाकरणेन शोधनम्, क्षितेरङ्गमालिन्यादिना शुद्धिरिति बोध्यम् । प्रसन्न-चित्तनैर्मल्पवान्द्वारपूजा-द्वारेषु यतुर्ष्वपि छि तदेवतापूजा कृत्वा पद्मकस्वस्तिकाद्यासनोपविष्टः भूतादिकं शोधयेदित्यन्वयः । अस्य-प्रकृतस्य रामस्य, अ-विषगुः तस्येति वा । इलतस्त्वेक अेवार्थः । अर्थाविधौ कर्तव्ये सति पीठाधरोर्ध्वपाश्चात्त्यनम्-पीठस्याऽधरभागाय नमः, पीठस्योर्ध्वभागाय नमः, पीठस्य पूर्वपाश्चात्त्य नमः, दक्षिणपाश्चात्त्य नमः, पश्चिमपाश्चात्त्य नमः एतत् पीठाधरादिपूजा मध्यपद्मार्थनं-पीठमध्यगतकमलार्थनम् ॥ १ ॥

कृत्वा मृदुश्लक्ष्णसुतूळिकायां रत्नासने देशिकं चार्थयित्वा ॥

शक्तिं चाधाराप्यकां कूर्मनागौ पृथिव्यञ्जे स्वासनाऽधः प्रकल्प्य ॥ २ ॥

कृत्वा, पीठाद्दक्षिणैवस्य वामभागे मृदु-श्लक्ष्णा स्निग्धा या सुतूळिका-शोभना तूलपटी तां परिभाष्य तस्यां सिंहासनं भावयित्वा तत्र सिंहासने देशिकं- आचार्यं स्थितमनुध्यायाऽर्चयित्वा आधाराप्यकां शक्तिं-आधारशक्तिं तदुपरि कूर्मं तस्मिन्नागं-शेषं तत्र पृथिवीं तस्यामञ्ज-कमलं च प्रकल्प्य-कल्पयित्वा । शक्त्यादिकल्पनास्थानमाह-स्वेति । स्वाभिन्नत्वेन ध्यातः श्रीरामः स्वशब्दार्थः, तस्य यदासनं-पूजापीठम्, तस्याधः-अधरभागे ॥ २ ॥

विघ्नं दृग्वां क्षेत्रपालं च वाणीं बीजादिकांश्चाऽग्निदिशादिकांश्च ॥

पीठस्याऽग्निष्वेषु धर्मादिकांश्च तत्पूर्वास्तांस्तस्य दिक्ष्वर्चयेच्च ॥ ३ ॥

विघ्न-गणेशं वाणीं-सरस्वतीं बीजानि- “गं द्दुं क्षं सं” तत्पूर्वकान् अग्निदिशादिकान्-आग्नेयनैरृत्यवायव्येशानपूर्वकान् पीठस्य कोणयतुष्टयेऽर्चयित्वा, अञ्ज्यादिकोष्णकमेणैव धर्मादिकान्-धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्याणि अर्चयित्वा, तत्पूर्वकान्-अधर्माज्ञानवैराग्याऽनैश्वर्याणि दिक्षु-पूर्वादिदिक्यतुष्टये अर्चयेत् ॥ ३ ॥

मध्ये क्मादिकं विध्वञ्जितेऽस्युपर्युपर्योमैरर्चितानि ॥

रजः सत्त्वं तम अेतानि वृत्तत्रयं बीजाढ्यं क्माद्भावयेच्च ॥ ४ ॥

अर्कः-सूर्यः विधुः-सोमः, उपर्युपरीति । अर्कोपरि सोमस्तदुपरि अग्निरित्यर्थः । औत्तैरिति । अकारोकारमकारैः प्रणवाऽंशभूतैः । यदाऽपुराचार्याः-

“मध्ये तं तं पद्ममस्मिंश्च सूर्यं सोमं वह्निं तारवाणीर्विभक्तिः”

एतत् । तारः-प्रणव उँकारः । रजः सत्त्वं तमः, अत्र सत्त्वं रजस्तम एतत् व्युत्क्रमो ज्ञातव्यः । उपर्युपरि अर्चयेदित्यर्थः । अेतानि - सत्त्वादीनि, वृत्तत्रयं मण्डलत्रयत्वेन भावयेत्, यकारादर्थयेच्च । बीजाढ्यं स्मरेदेतत्पूर्वकम् ॥ ४ ॥

आशाव्याशास्वप्यथात्मानमन्तरात्मानं च परमात्मानमन्तः ॥

ज्ञानात्मानं चाऽर्चयेत्तस्य दिक्षुमायाविद्ये ये कलापारतत्त्वे ॥ ५ ॥

अन्तः - कर्णिकामध्ये आशासु-पूर्वादिदिक्षु आत्मादीनर्थयेत्, व्याशास्वपि-विदिक्ष्वाग्नेयादिष्वपि तानेव पूजयेत् । तस्य-कमलस्य दिक्षु यतसृषु, मायेति-मायातत्त्वं विधातत्त्वं कलातत्त्वं पारतत्त्वं यपूजयेत् । परमेव पारम् ॥ ५ ॥ सम्पूजयेद्विमलादीश्च शक्तीरभ्यर्चयेद्देवमाहाडयेच्च ॥

अऽङ्गव्यूहाऽनिलज्जैश्च पूज्य धृष्ट्यादिकैर्लोकपालैस्तदस्त्रैः ॥ ६ ॥

विमलादीश्रैति- विमला उत्कर्षणी ज्ञाना क्रिया योगा येयं पञ्चमी प्रबन्धी सत्या ईशाना अनुग्रहाप्या नव
शक्तीः पूर्वादृषु मध्ये यादृशयेदित्यर्थः । आवाहयेच्च- आवाहनमुद्रयाऽऽवाहनं कुर्यात् । उपलक्षणमेतत्,
स्थापनादीन्यपि तत्तन्मुद्रादिभिः कुर्यात् । यकारः श्रीरामस्य विहितपूजा समुच्येतम् । आवरणमाह-
अङ्गोति, अङ्गानि- लृद्यादीनि । व्यूहशब्देन ओत्माद्यो वासुदेवाद्यश्च सशक्तिका द्विधाऽप्युच्यन्ते ।
अनिलज्जार्श्रिति, अनिलो-वायुस्तज्जो-हनूमान् तदादिभिरष्टभिः पूज्य- पूजयित्वा, धृष्ट्यादिर्भन्निभिः
षोडशभिः, लोकपालैरिन्द्रादिभिः तदस्त्रैः- हन्द्रायुधैर्विष्णोः ॥ ६ ॥

वसिष्ठार्थैर्भुनिभिर्नीलमुष्यैराराधयेद्राघवं यन्नाद्यैः ॥

मुष्योपहारैर्विविधैश्च पूज्यतस्मै जपादीश्च सम्यक्सामर्थ्यं ॥ ७ ॥

नीलमुष्यैर्नीलप्रभृतिभिः षोडशभिर्वाहनैः, यन्नाद्यैः आदिपदेन पुष्पादीनि । मुष्योपहारैः-श्रेष्ठैः पवित्रैर्नैवेद्यैः
जपादीन्, पूजाध्यानाद्य आदिपदार्थः । अयं पूजाक्रमोरामार्चनचन्द्रिकायांसपरिकरः समाकलयीयः ॥ ७ ॥

पूजाङ्गध्यानमाह-शेवम्भूतमिति ।

शेवम्भूतं जगदाधारभूतं रामं वन्दे सख्यिदानन्दरूपम् ॥

गदारिशङ्खाब्जधरं भवार्त्विं स यो ध्यायेन्भोक्षमाप्नोति सर्वः ॥ ८ ॥

अरि- शङ्कं सुदर्शनाभ्यं भवस्य संसारस्याऽरिं-शत्रुम् । ध्यानस्य तद्भलमाह-स यैति ॥ ८ ॥

उपपादितस्योपासनस्य हृत्वं सनिदर्शनमाह-विष्वव्यापीति ।

विष्वव्यापी राघवोऽथो तदानीमन्तर्दधे शङ्खचक्रे गदाब्जे ॥

धृत्वा रमासङ्घितः सावृत्तिश्चसपत्तनः सानुजः सर्वलोकी ॥ ९ ॥

राघवः- रघुवंशे आविर्भूतो विष्णुः सावृत्तिः-परिवारसङ्घितः सपत्तनः-सनगरवासी, सर्वलोकी सर्वलोकसङ्घितः

अन्तर्दधे-अनवच्छिन्नानन्दप्रकाशज्ञानात्मके स्वरूपेऽवस्थितः ॥ ९ ॥

तद्भक्त्या ये लब्धकामांश्च भुञ्जवा तथा पदं परमं यान्ति ते च ॥

धमा ऋचः सर्वकामप्रदाश्च ये ते पठन्त्यमला यान्ति भोक्षम् ॥ १० ॥

तथा ये तद्भक्त्यास्तेऽपि लब्धकामांश्च परमेश्वरोपासनप्रभावप्रकामात् अभीष्टान् भुञ्जवा परमं पदं यान्ति

। श्रीरामोपासनप्रतिपादकानां “चिन्मय” इत्यादीनामेतदन्तानामृथां पाठकृत्वमाह -धमाधति । वीष्वा
पञ्चमोपनिषत्सामिद्योतनार्था । इतिशब्दो ग्रन्थपरिसमाप्त्यर्थः ॥ १० ॥

विश्वनाथनगरीव काशिका पावनी जयति रामकाशिका ।

वेदशीर्षवचनोपपादितं वस्तु उस्तद्भलवद्विवृण्वती ॥

श्रीरामकाशिका कल्पलतिकाऽ-वेषिताऽ-वल्गम् ।

वर्षिता हृलदा सम्यङ् नृऋणामानन्दकानने ॥

दृष्ट्वा मुक्ततरान् उरोऽपरिमितान् मुड्यन्नुमां कोपिकां

कुर्वन्नङ्गमिवाऽङ्गुणां वडति यो यस्मिन् स्थितोऽर्निशम् ।

तस्मिन् काशिपुरे पुरारिणिलये स्वर्गङ्गयाऽलङ्कृते

टीकाऽऽनन्दवनेन तेन रचिता रामादिका काशिका ॥

इति श्रीरामयन्द्रथरएणानुगृहीतपरमहंसपरिव्राजकाचार्य-श्रीआनन्दवनविरचितायां श्रीरामपूर्वतापिनीयटीकायां
रामकाशिकायां पञ्चमोपनिषत् समाप्ता ।

॥ समाप्ता येयं पूर्वतापिनी ॥

श्रीरामोत्तरतापिनी ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीरामाय नमः ॥

अथ प्रथमकण्डिका ।

आनन्दवनकृतया आनन्दनिधिनामिकया टीकया सङ्गिता ।

सत्यं तारकतत्त्वमोमिदमणु स्थूलं यतुष्पादकं जात्रत्स्वप्नसुषुप्तिगं स्मृतियशाद्विश्वाधीतीतं विभुम् ।

भूनासान्त उपास्यमानममरैः स्तुत्यं तुरीयात्मकं भक्तानुग्रहविग्रहं जनकजाजनिं भजे राघवम् ॥

यः शब्दे परिनिष्ठितोऽथ परमे ब्रह्मण्यतिन्यायतो यत्कारुण्यसुधोदभिन्दुकिणिका संसारसन्तापनुत् ।

यद्गाम्भीर्यमगाधमप्यनुयैर्गाधिं समाश्रीयते तस्य श्रीगुरुराघस्यथरएणानुद्धारविन्दं नुमः ॥

आसीद्वासिष्ठवंश्यो नृहरिरिति पुरा केशवाहस्य सन्नुस्तस्मात् कृष्णाहयोऽभूद्धरिणिसुरवरः पत्तने कुण्डिनाभ्ये ।

तस्मात्सूनुर्गुणोऽप्ये समजनि कमलाम्बःप्रभुत्वाधीतीनामानन्दाऽऽधः स रामोपनिषदि विदधे साधु टीकां वनाभ्यः

॥

श्रीरामोत्तरतापिनीयविलसच्छून्यर्थसंशोधनव्याजेनाऽर्जितजन्मकोटिदृरितध्वंसानुवंशात् कृशा ।

टीका स्वात्महितार्थमेव विदुषां बोधाय सा नोच्यते तत्क्षन्तव्यमनाथदीनपतिभिर्विस्मृत्य मे यापलम् ॥

आनन्दनिधिनान्नीयं टीका प्रोद्धाट्यते मया । रामयन्द्रमणिं प्राप्य कर्तुं साम्राज्यमद्रपम् ॥

इह भवतु सकलप्राणभूतां सुभार्थित्वं दुःखानर्थित्वं च ध्यायमानत्वात् सुभोपादित्साद्गुणजिहासयोरनिवारितप्राप्तौ

कश्चित् कृतसुकृतनिययम्भितयरमकलेवरकमनीयतयाऽवश्यम्भाविदुःखाऽविनाभूतत्वेनाऽनित्यत्वेनसातिशयत्वेन

य विषयजनितं सुभं दुःखमेवेति मत्वा सकलसंसारोदत्यन्तोपरमपरो भवति । उपरतः सन्संसारोच्छिन्तित्तेत्यन्वेषणङ्करोति

। संसारस्य य ब्रह्मात्मैकत्वापरिज्ञानविलसितत्वाद्ब्रह्मात्मैकत्वज्ञानेनैव तस्योच्छेदसम्भवात्

रमणीयतरश्रीरामब्रह्मविद्यासिषाधविषया श्रीरामोत्तरतापिनीयोपनिषत्सगुणोपासनङ्गलभूतनिर्गुणश्रीरामोपासनतत्परतः

। यथायत्रोपनिषत्पदस्य “उपनिपूर्वात्सदेर्निष्पन्नस्यैव मुष्यया वृत्त्या श्रीरामब्रह्मविद्यापरत्वम्, तथापि

लक्षणया वृत्त्या ब्रह्मविद्यार्थायां श्रुतावपि ब्रह्मविद्याप्रवृत्तिः । “मुष्यैव शब्दस्य वृत्तिर्न लक्षणोति नय

वाच्यम्, वृद्धैरुभयोरपि शब्दवृत्तित्वेन स्वीकारात् । ननु भवतु श्रुतिरूपत्रयोऽप्युपनिषत्, तथापि न

व्याख्यानाहतामासादयेत् । देहेन्द्रियान्तःकरणविलक्षणत्वनःकर्मविशेषणत्वेनस्तुतिपरत्वात् । न, तत्र

विलक्षणत्वस्यैवोपपादितत्वात् । नहि विलक्षणत्वमात्रेणाऽऽत्मस्वरूपं शक्यमाकलयितुम् । अत्र तु

“अयमात्मा ब्रह्म, “तत्त्वमसी”त्यादिमहावाक्यैर्ब्रह्मात्मैकत्वलक्षणाभात्मतत्त्वं निरूप्यत इत्यगतार्थत्वेन व्याख्यानार्हत्वमासाद्येदेव ।

ननु कर्मकाण्डेदेवताकाण्डयोः कृत्वपरत्वादकस्यैव वेदस्य वाक्यभेदप्रसङ्गेन न व्याख्यानार्हत्वमिति - चेन्न, काण्डत्रयस्यैकवाक्यताप्रसिद्धेः । कर्मकाण्डे “तमेत”मित्यनया विविदिषाश्रुत्या यज्ञदानादिनाऽन्तःकरणशुद्धिमुत्पाद्य, देवताकाण्डे योपासनया शुद्धान्तःकरणैश्चित्तस्यैव शिक्षित्वा, ज्ञानकाण्डे त्वम्पदार्थतत्पदार्थद्वयपरिशोधनेन जडजडल्लक्षणाया ब्रह्मात्मैकत्वं प्रतिश्रवणादिनाप्रतिपत्तव्यमिति काण्डत्रयसङ्गतिर्भगवद्भिःश्रीमच्छङ्कराचार्यैरेव दर्शिता । नाऽतः पृथक्प्रयत्न आश्रीयते ।

ननु भवतु काण्डत्रयसङ्गतिस्तथापि वेदानां शब्दत्वाच्छब्दस्य च श्रीरामब्रह्मपरत्वाऽसम्भवात् व्याख्या युक्तिमती । यतः- शब्दप्रवृत्तिस्तु त्रिधा, मुभ्या लक्षणा गौणी चेति । मुभ्यापि द्विविधा इद्वियोगभेदेन । तत्र इद्विस्तावद्ब्रह्मणि न प्रवर्तते, तस्यशब्दाऽगोचरत्वात्, तस्याश्च स्वरूपजातिगुणनिर्देशार्थं वस्तुत्वेव “उत्थः गौः शुक्ल” इति संज्ञासंज्ञिसङ्केतेन प्रवृत्तेः । नापि यौगी, नापि लक्षणा । ब्रह्मणोऽसङ्गत्वेन सम्बन्धाभावात् । योगवृत्तेर्निराकरिष्यमाणत्वाल्लक्षणायाश्च संज्ञासंज्ञिसङ्केतेनाऽभिहितार्थसम्बन्धिनि वस्तुनि “गङ्गायां घोष” इतिवत् प्रवृत्तेः । यथाहुः-

“अभिधयाऽविनाभूतप्रवृत्तिर्वक्षणेष्यते”

इति । न गौणी, ब्रह्मणो निर्गुणत्वात् । गौण्यास्तु अभिहितार्थलक्षितगुणयुक्ते तत्सदृशे “सिन्धो माणवक” इतिवत् प्रवृत्तिः* । यथाहुः-

“लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्भूतेरिष्टा तु गौणता”

इति । योगवृत्तेरसङ्गत्वाद्भूतेर्न ब्रह्मपरत्वम् । तस्याश्च इद्विलक्षणागुणात्रिविधवृत्तिप्रतिपादितपदार्थयोर्वा प्रकृतिप्रत्ययार्थयोर्वा योगे वा “पङ्कजमौपगवः पायक” इत्यादिवत् प्रवृत्तिः । अतो ब्रह्मणः पदार्थत्वायोगादपदार्थस्य च वाक्यार्थत्वायोगात् श्रुतिगोचरत्वम् ।

अत्रोच्यते- ब्रह्मणः शब्दागोचरत्वेनाऽसङ्गत्वेन निर्गुणत्वेन च श्रुतिगोचरत्वं साक्षान्भाभूत्, तथापि सगुणद्वारा निर्गुणे समन्वयाद्युक्तमेव ब्रह्मपरत्वं वेदानाम् । तथाहि - “यः सर्वज्ञः स सर्ववित् यस्य ज्ञानमयं तपः सर्वस्य वशी सर्वस्येशानः यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या आन्तरः सोऽकामयत बहु स्यां स अक्षत तत्तेजोऽसृजत् सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे”त्याद्याः श्रुतयो भगवन्तं षड्गुणैश्चर्यनिलयं सकलकल्याणगुणनिलयं सर्वज्ञसर्वशक्तिंसर्वेश्वरं सर्वनियन्तारं सर्वोपास्यं सर्वकर्मफलदातारं सञ्चिदानन्दं सगुणं गुणानभिभूतं श्रीरामचन्द्रं प्रतिपाद्यन्ति । तत्त्वमस्याद्विवाक्यानि तु तादृगीश्वरत्वाभावाज्जवस्य संसारनिवृत्तिद्वारा “तत्त्वं”पदयोः सामानाधिकरण्यप्रतीत्यन्यथाऽनुपपत्त्या निर्गुणे पर्यवस्यन्ति । न तावत्सामानाधिकरण्यं “वैश्वदेव्याभिक्षे”तिवदृढयोरेकार्थाभिधानेन । कुतः- भिन्नार्थत्वात् । यथोक्तम्-
आमिक्षां देवतायुक्तां वदत्येवैष तद्धितः ।

आमिक्षापदसान्निध्यात्तस्यैव विषयार्थत्वम् ॥

इति । नच अजडत्वार्थयोः सामानाधिकरण्यं निरुद्धलक्षणाया विशेषणविशेष्यभावेन “नीलमुत्पल”मितिवत् । कुतः-विरुद्धार्थत्वेन तदयोगात् । तदुक्तम्-

“स्वबुद्ध्या रज्यते येन विशेष्यं तद्विशेषणम्”

एति । नय जलत्वस्वार्थत्वेन सम्बन्धिलक्षणया “कुसुमितद्रुमा

गङ्गेतिवत् । कुतः- अेकार्थत्वस्य विवक्षितत्वात् । अतो जलजलत्वस्वार्थलक्षणया “सोऽयं देवदत्त” एतिवत् विरुद्धांशत्यागेनाऽनुगतचिदंशेनैकार्थ्येन निर्गुणे पर्यवसानम् । अस्थूलादिवाक्यानां तु साक्षादुपाधिनिषेधेन, उपासनावाक्यानां त्व-न्यार्थप्रवृत्तसृष्टयाद्यवलम्बनेन ज्ञानसाधनविधानेन निर्गुणब्रह्मपरत्वं प्रसिद्धम् । अतो ब्रह्मणि सम-न्ययादुपनिषदो व्याख्यानमुच्यतेमित्यलमतिप्रसङ्गेन ।

तत्र श्रीरामपूर्वतापिनीये मन्दाधिकारिणां सगुणोपासनं निर्गुणोपाधिकं “चिन्मय” एत्यादिपञ्चोपनिषदा निरूपितम् । एदानीमुत्तमाधिकारिणां कर्मसु तत्कृते विरक्तानां संन्यासिनां परमलंसानां श्रीरामोत्तरतापिनीयोपनिषदा तदेव निर्गुणोपासनं सगुणकृत्वमूतं निरूप्यते । एतामेव श्रीरामयन्द्रब्रह्मविद्यामविद्यापनोदिनीं प्रकटयितुं कदाचिन्मिथिलोपवने जनको वैदेह आसाञ्चके । तत्र य योगीश्वरः शिष्यसङ्घैर्मुनिगणैश्च परिवारित आसीत् । तत्रानेकैर्मुनिवरैस्तद्ब्रह्ममेतत्त्वमसमानैः पृथ्व्यते ।

बृहस्पतिरुवाच याज्ञवल्क्यं यदनुकुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् ।

अविमुक्तं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् । तस्माद्यत्र क्वयन गच्छति तदेव मन्येत ॥

१ ॥

एवं सति तं बृहस्पतिः- गुरुरुवाच याज्ञवल्क्यं- यः यज्ञवल्क्यस्यापत्यं यत्- प्रसिद्धं अनु- यत्सर्वस्माद्यधूर्ध्वं पुण्यातिशययत्कर्मकोटिनिविष्टं, सर्वोद्दृष्टं पुण्यकृत्वमिति यावत् । कुरुक्षेत्रं, “कुत्सितं रौती”ति कुरु-पापकर्म संसारलेतुभूतम्, तस्य क्षेपणान्निरसनात् त्रातीति क्षेत्रम् । क्षेत्रे हि इदं मूलतुपादि निरस्यते । यद्वा कुः- पृथिवी देहाधाकारपरिणता, तस्यां रौति-रावं करोतीति कुरुः-प्राणः तस्य क्षेत्रं-रावकर्तुः प्राणस्य निवासस्थानं तदुक्तं क्षेत्रम् । प्राणस्याऽधिष्ठानमित्यर्थः । देवानां-एन्द्रियाणां तदधिष्ठातृणां वा देवयजनम्, देवस्य- स्वयम्प्रकाशस्यात्मनो द्योतनात्मकान्तर्यामिणः, श्रीरामयन्द्रस्येत्यर्थः । यजनं-पूजाकारणम् । यत्र हि एन्द्रियाणि विविधविषयोपहारैस्त्वंपदाभिधमात्मानं श्रीरामयन्द्रं पूजयन्ति । तथायवार्तिककारः- “भोगश्चिद्वसमानते”ति । सर्वेषां भूतानां-समष्टिव्यष्टयात्मकानां ब्रह्मसदनम्, ब्रह्म-श्रीरामाभ्यं देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यं तदेव सदनं-निवासस्थानम् । यत् विशेषणद्वयविशिष्टं कुरुक्षेत्रम्, तत्त्विति शेषः । उत्तरमाह, अविमुक्तं- अविद्याकामकर्मादिभिर्मुक्तमभ्यविद्यादेशायां अविमुक्तम् । वै-प्रसिद्धं ब्रह्म पुरुषशब्दवाच्यम् । तस्य द्विविधम्, पूर्णं तत्पदं उपाध्युपलक्षितं रामं पुरि शयानम्, त्वं पदं उपाधिधर्मात्मानि मन्यमानं आत्मानम् । तदुक्तं -

उपाधिरज्ञानमनादिसिद्धमस्मिंश्चिदाभासनमीश्वरत्वम् ।

उपाधिरन्तःकरणं त्वमर्थं श्रुत्वमाभासनमस्य तद्वत् ॥

एति । तत् शोधितपदार्थद्वयभूतं ब्रह्मैव “कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदन”मित्यनुवादः । पदार्थद्वयपरिशोधनेनैकरसं ब्रह्मैव स्थानं भवति यस्मात्, तस्माद्यत्र क्वयन- यत्र क्वापि गङ्गाप्रयागादौ तद्विपरीते वा गच्छति तदेव-तत्स्थमेव मन्येत-जानीयात् । कथम्, एति- अनेन प्रकारेण ॥ १ ॥

प्रकारमाह -

ॐ वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् । अत्र हि जन्तोः प्राणेषूत्कृष्टममात्रेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे । येनासौ अमृती भूत्वा मोक्षी भवति । तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत । अविमुक्तं न विमुञ्चेदिति ॥ २ ॥

अेवमेवैतद्याज्ञवल्क्यः ॥ ३ ॥

ॐ वै - मया प्राप्तं स्थलमेव तदविमुक्तमेवेत्यन्वयः । उक्तविशेषणमेव नान्यदिति पुनः पुनराह - कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनमिति । स्थलमेवाऽविमुक्तमित्युपयारेणाऽव्यग्रत्वसम्पादनार्थं स्तुयते । अत्र - अविमुक्ते कुरुक्षेत्रादिरूपे पदार्थद्वयपरिशोधने हि- यस्मात् जन्तोः- पदार्थद्वयसामस्यमजानतः मुमुक्षोः प्राणेषु - पञ्चप्राणज्ञानकर्मेन्द्रियमनांसि षोडश तेषु उत्कृष्टममात्रेषु- अभिमानाभावेन विलीनतां प्राप्तेषु सत्सु लीनप्रायेषु सत्सु । तथाच स्मर्यते -

प्राणे गते यथा देहः सुषुं दृग्ं न विन्दति ।

तथा येप्राणयुक्तोऽपि स कैवल्यश्रमे वसेत् ॥

ॐति । रुद्रः, रुत्-दृग्ं अविधातत्कार्यभूतं द्रावयति-नाशयतीति तथा षष्ठरस्तत्पदार्थो राम अेवाऽऽचार्यो भूत्वा, “आचार्यवान् पुरुषो वेदे”ति श्रुतेः । तारकं-तारात्मकत्वात् तथा, सर्वस्मात्संसारभयात् सन्तारयतीति वा तथा, ब्रह्म-तारकविशेषणविशिष्टं ब्रह्मविद्याब्रह्मात्मैक्यबोधकं महावाक्यं, श्रीराममन्त्रमिति यावत् । व्याचष्टे-कथयति । येन-तारक-ब्रह्मजनितज्ञानेन असौ-रुद्रानुगृहीतो ऋषिः अमृती-अमृतो भूत्वा “ब्रह्मास्मी”त्यभिमानवान् सन् मोक्षी भवति-स्वेन स्वयञ्ज्योतिःस्वरूपरामात्मनाऽवतिष्ठते । राममन्त्ररामयोर्व्याख्याकत्वेन भेदात् पूर्वस्य उेतोर्थास्मादर्थस्य ना-वयः, तस्मात्- अविमुक्तस्य शुद्धत्वम्पदार्थस्य निरुपाधिब्रह्मरामतापतेः अविमुक्तमेव निषेवेत-नितरां सेवेत । विजातीयप्रयत्नाऽनन्तरितसजातीयप्रयत्नप्रवाहेण साक्षाद्गुर्यादित्यर्थः । अविमुक्तं न विमुञ्चेत्- यस्मिन् कस्मिन्देशे आत्मानुसन्धानं न परित्यजेत् । तदुक्तं पूज्यपादैराचार्यैः -

त्वम्पदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणाम् ।

श्रुत्या विधीयते यस्मात्, तत्त्यागी पतितो भवेत् ॥

ॐति । अेवङ्गुणयाज्ञवल्क्यस्य बुद्धिपरीक्षार्थं स्वस्य बुद्धिशुद्ध्यर्थं वा पृष्टेन याज्ञवल्क्येनोक्तमङ्गीचकार भृङ्गस्मितिः, अेवमेवैतत् - पदार्थद्वयैक्यमेवाविमुक्तं कुरुक्षेत्रं देवयजनं ब्रह्मसदनमिति । पदार्थद्वयशुद्धिं ज्ञातवतः प्राणाद्युपाधिविलये षष्ठरानुगृहेणोक्तं ब्रह्मविद्यया ब्रह्मात्मैक्यं भवतीति भावः । “ब्रह्मैव सन् ब्रह्माऽव्येती”ति श्रुतेः ।

यद्वा प्राञ्जन्मनि संन्यासाधिकारसम्पादनेऽपि कनचिद् बलीयसा कर्मणा कस्याञ्चिद्यौनौ जडभरतवदृत्पन्नानामधिकारिणामन वा सर्वेषामनुग्रहार्थं पृच्छति, यत्-प्रसिद्धं अनु-पश्चात् सर्वत्र विडरतामविडारार्थं पदं सर्वतीर्थेत्य उक्तृष्टतमं भूमैरुत्तमाङ्गमिति यावत् । कुरुक्षेत्रं - कुरुणा राजा पालितमनादिसिद्धं क्षेत्रं देवानां देवयजनं ब्रह्मावासिडेतुभूतं, तत्सिमिति शेषः । विशेषणद्वयविशिष्टं प्रसिद्धं कुरुक्षेत्रमेव कुरुक्षेत्रमन्यद्वेति सन्देहे उत्तरमाह, अविमुक्तं - कदाचिदपि विशेषणैराऽविमुक्तं काश्यभिधेयं वै-निश्चयेन कुरुक्षेत्रम् । देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनमविमुक्तादुक्तृष्टतमं नास्ति यस्मात्, तस्माद्यत्र क्वचन गच्छति-पञ्चकोशेषु यत्र कुत्रचिद्व्यरति

तदेव - अवेम्भूतं प्रदेशमेव मन्वेत - जानीयात् । कथमिति - अमुना प्रकारेण । प्रकारमाह, छंद वै - छंदमेव कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनमिति । अत्र-अविमुक्ते छि-यस्मात् जन्तोः- प्राणिमात्रस्य प्राणेषूत्थममाणेषु- लोकान्तरं गच्छत्सु, रुद्र- दृग्भूतारित्वाद्गोदनाद्वा तारकं ब्रह्मश्रीराममन्त्रात्मकं व्यायष्टे- दक्षिणे कर्णे कथयति । तदाह विश्वेश्वरःश्रीरामं प्रति-

मुमुर्षोर्भोजिकर्णिक्रयामर्षोदकनिवासिनः ।

अहं दिशामि ते मन्त्रं तारकं ब्रह्मसंज्ञितम् ।

अतस्त्वं जानकीनाथ परं ब्रह्माऽसिनिश्चितम् ॥

एति । येन - तारकब्रह्मविद्योपदेशेन असौ-शुभः अमृती भूत्वा-ब्रह्मास्मीत्यभिमानवान् सन् मोक्षी भवति - विदेहकैवल्यमापद्यते, शुद्धान्तःकरणस्य आचार्यरूपेणोपदेशाद्धिदेहतां शुभन्मुक्ततां वाऽऽपाद्यति । पूर्णानन्दरूपेणस्वसन्निधिलेशवाञ्छुद्धतामुत्पाद्य विदेहतां लक्षणात्सत्येन गलगरलाह्निदेहदानेन शुभन्मुक्ततां याऽऽपाद्यतीति । नयात्र तारतम्यव्यवस्थाकरणमुच्यते, उपदेष्टुरुपदेष्टृवाक्यस्य यजलधिजलवदनसम्पादतद्दृष्टत्वात् । ज्ञानादेव तु कैवल्यम् । तज्ज्ञानसौलभ्यमत्रैव यस्मात्, तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत- अत्यादरेण सेवेत । अविमुक्तं न विमुञ्चेत्-क्षेत्रसंन्यासं कुर्यात् । अङ्गीकारादाह गुरुः- “अवेमवैतथाज्ञवल्क्य” एति ।

न-वेवमपि “प्राणेषूत्थममाणेषु” इत्यनया श्रुत्या प्राणवताञ्जङ्गमानामेवतारकब्रह्मोपदेश एति येन, स्थावराणामपि प्राणधारणाऽविशेषात् । नहि प्राणव्यतिरेकेण यस्य कस्यापि जन्म सम्भवति । “यस्य किञ्च प्राणभृदिति श्रुतेः ।

यत्किंचेदं प्राणिजातं जङ्गमं य पतत्रि य ।

यस्यात्र स्थावरं सर्वं तत्रज्ञाने प्रतिष्ठितम् ॥

एति स्मृतेश्च । जङ्गमेषुप्राणोत्थान्त्यभिव्यक्तिर्यथा, न तथास्थावरेष्विति विशेषः । “भूतानां प्राणिनः श्रेष्ठा” एति मनुवाक्यमपि अभिव्यक्त्यभिप्रायमेव, नत्वन्यत्राऽप्राणित्वप्रतिपादनपरम् । तर्हि शास्त्राधिकारित्वान्मनुष्याणामेवाऽस्त्विति चेन्न, पूर्वजन्मनिसुसंस्कृतस्यापिकेनचित्प्रतिबन्धेन कर्मणा यत्किञ्चिद्देहावगतौ शास्त्रसाहचर्यात् । नख्येकेन जन्मना विमुक्तिसौलभ्यम् ।

“बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते”

एतिभगवद्ब्रह्मणात् । तथापि जडभरतवत्पूर्वसंस्कारस्मरण-सन्निधिविरहात्नेति चेन्न, परबुद्धेरप्रत्यक्षत्वात् । अविमुक्तप्राप्त्यन्यथाऽनुपपत्तिप्रमाणाबलाद्यवगम्यते । पूर्वकृतसंन्यासाद्यधिकारकर्मपरिसमाप्त्यभावादिति चेन्न, प्रारब्धकर्मणो अवेर्वरितत्वात् । अविमुक्तप्राप्तौपूर्वजन्मेऽजन्मकृतानाङ्गुर्मणामप्रवेशेन प्रारब्धस्य तस्य कुलालयकब्रह्मणोवदाशरीरान्तमवस्थानम् । ननु प्रारब्धशेषवतामप्यविमुक्तनिष्कर्मणो कथमिति चेत्, ईश्वरानुग्रहाभावादिति ब्रूमः । “जडानां कर्मणां चेतनेश्वरसहायापेक्षे”ति न्यायात् । तथायस्कन्धः-

ईश्वरानुग्रहादेवकाशीवासः सुदुर्लभः ।

सुलभः स्थान्मुने! नूनं नरैः सुकृतकोटिभिः ॥

एति । काशीवासिकृतकर्मणामसङ्ख्यात्रोपदेश एति चेन्न, अविमुक्तस्थोपरत्वात् ।

“ઉષરઃ પુણ્યપાપાનાં ધન્યા વારાણસી પુરી”

“ઇદં પ્રિયે! ક્ષેત્રમતિપ્રિયં મે સંસારબીજોષરમૂષરાણામ્” ઇત્યાદિવચનનિચયૈરૂપરત્વં સડ્ગૃહ્યતે ।

“વારાણસ્યાં કૃતં પાપં વજલેપો ભવિષ્યતિ”

“યથાત્ર પુણ્યં કૃતમક્ષયં સ્તાત્થાડત્ર પાપમિત્યાદિવાક્યવિરોધાદિતિ ચેત્ર, તેષામન્યવિષયત્વાત્ ।

અત્રકૃતદુષ્ટતાનામન્યત્ર પ્રાપ્તમરણપરત્વાત્ ।

“અશ્મના ચરણૌ હત્વા તત્રૈવ નિધનં વ્રજેત્”

ઇત્યાદિવાક્યાન્યેતદર્થાન્યેવ । તર્હિ યથેષ્ટાડડચરણપ્રસડ્ગ ઇતિ ચેત્ર, અવિધાનાત્ । નહ્યગ્નિહોત્રાદિવદ્બ્રાહ્મણહનનાદિવિધિ-

શ્રૂયતે, પ્રત્યુત નિષેધશ્ચ શ્રૂયતે ।

અશનં વસનં વિત્તં યેષાં કાશ્યામમાર્ગતઃ ।

કીકટેન સમા કાશી સત્યં સત્યં ખગાધિપ! ॥

ઇત્યાદિવાક્યૈર્યથેષ્ટાડડચરણપ્રતિષેધ એવ ક્રિયતે, નત્વનુજ્ઞાપ્યતે । અવિધેયત્વેડપિ કેષાન્ચિદ્વિરુદ્ધાચરણાડડદૃતિદૃશ્યત

એવેતિ ચેત્સત્યમ્, તસ્યાશ્ચાત્રૈવ નિરસનાત્ । કાશીકૃતપાપિનો દણ્ડધરેણ શ્રીકાલભૈરવેણ ત્રિંશત્સહસ્રસડ્ખ્યાકં

કાલં નાનાયોન્યગ્નૌ પચ્યન્તે । તર્હિ “શરીરિણાં નાસ્તિ પુનઃ શરીર”મિત્યાદિસાયુજ્યવચનનિચયવ્યાકોપ ઇતિ

ચેત્ર, પ્રાણોત્કમણ્ણક્ષણેન ભોગ્યત્વાત્ । તથાહિ - સકલસંસારસ્ય માયામયત્વાત્ યથા સ્વપ્ને મનોરથે

વા દેશાન્તરરૂપાન્તરસંવત્સરશતાનુભવઃ, યથા માર્કણ્ડેયસ્ય સપ્તકલ્યાનુભવઃ, યથા નારદસ્ય સ્ત્રીત્વાદ્યાપ્તિઃ,

લવણસ્ય વા માતડ્ગસ્ત્રીપુત્રાગ્નિપતનમ્ । સ્વપ્રાદિસંસારસ્યાસત્યત્વં માર્કણ્ડેયાદિસંસારસ્ય સત્યત્વં કથમિતિ

ચેત્, વાસનાદાર્દ્યાદિતિ બ્રૂમઃ । સ્વપ્ને હિ વાસનાશૈથિલ્યમ્, અન્યદા દાર્દ્યમનુભૂયત એવ । તસ્માદસ્મિન્નેવ શરીરે

પ્રાણોત્કમણ્ણકાલે યથેષ્ટાડડચરણકૃલાનુભવાન્તે તારકબ્રહ્મોપદેશાદ્વિદેહતૈવ । “મુક્તિરેકેન જન્મનેત્યુક્તત્વાત્

। તર્હિ “ચદસ્તિકાઠે ગરલ”મિત્યાદિવાક્યૈર્દેહાવાપ્તૌ ન સાયુજ્યમિતિ ચેત્ર, તસ્યાઃ કમપરત્વાત્ ।

તારકબ્રહ્મોપદેશસમાનત્વેડપીશ્વરાનુગ્રહશૈથિલ્યાન્મુર્ષોરન્તઃકરણવૈકલ્યાદ્વાપરોક્ષજ્ઞાનોત્પત્તાવયોનિ(ગલ)જગરલાદિસાગ્રુષ્ય

સમ્યગીશ્વરાનુગ્રહાદપરોક્ષજ્ઞાનેન સાયુજ્યમાપ્નોતીતિ તારકબ્રહ્મોપદેશાન્નિર્વિક્ષેપો મોક્ષ ઇતિ સિદ્ધમ્ ॥ ૧ ॥

ઇતિ આનન્દનિધિટીકાયાં પ્રથમકણ્ડિકા સમાપ્તા ।

અથ દ્વિતીયકણ્ડિકા ।

પ્રથમકણ્ડિકાનિર્દેષ્ય તારકબ્રહ્મણઃ સ્વરૂપકથનાર્થેયં દ્વિતીયા કણ્ડિકાડડરભ્યતે અથેતિ ।

અથ હૈનં ભરદ્વાજઃ પપ્રચ્છ યાજ્ઞવલ્ક્યં કિં તારકં કિં તરતીતિ ॥ ૧ ॥

સહોવાચ યાજ્ઞવલ્ક્યસ્તારકં દીર્ઘાનલં બિન્દુપૂર્વકં દીર્ઘાનલં પુનર્માય નમશ્વદ્રાય નમો ભદ્રાય નમઃ ઇત્યૌ

તદ્બ્રહ્માત્મકઃ સચ્ચિદાનન્દાખ્યા ઇત્યુપાસિતવ્યમ્ ॥ ૨ ॥

અથ - ગુરુપ્રશ્નસમનન્તરમેવાડહ, ગૌરવાર્થમ્ । એનં- યાજ્ઞવલ્ક્યં ભરદ્વાજઃ-ઋષિઃ પપ્રચ્છ- કિં તારકમ્ ।

પૂર્વ “તારકબ્રહ્મ વ્યાચરે” ઇત્યેવોક્તમ્, નતુ તત્સ્વરૂપમિતિ તત્પૃચ્છતિ- કિન્તરતીતિ । તરણવિષયઃ પ્રશ્નઃ ।

ઇતિશબ્દઃ પ્રશ્નદ્વયસમાપ્તૌ । નહિ સાધનકૃલપરિજ્ઞાનેન અન્યજ્ઞેયમવશિષ્યત ઇતિ ભાવઃ । “જ્ઞાને પરિસમાચ્યત”

एति स्मृतेः । सः- याज्ञवल्क्यः उ उवाच । तारकमिति पूर्वोक्तमनूद्य कथयति । तारमिति पाठे ॐकारपूर्वकत्वमुक्तं
भवति, ॐकारस्य तारनामत्वात् । तदुक्तप्रपञ्चसारे

श्रीमदाचार्यैः -

ॐकारो गुणभीजं प्रणवस्तारो ध्रुवश्च वेदादिः ।

आदिरुमध्यो मपरो नामान्यस्य त्रिमात्रिकश्च तथा ॥

अस्य तु वेदादित्वात् सर्वमनूनां प्रयुज्यते यादौ ।

एति । दीर्घानलं - दीर्घाकारयुक्तमनलमग्निभीजम् । ऋलृदीर्घं द्व्यरहितानांषण्णामध्याकारादीनां
दीर्घशब्दवाच्यत्वेऽपि प्रथमाऽतिक्रमे कारणाभावादाकारस्यैव आनन्दपदनिर्वृत्यत्वाच्च प्रकाशभूतेनाऽनलेन
आकारयोजनमेवाऽनवधम् । बिन्दुपूर्वकं-बिन्दुः पूर्वा जन्मभूः, बिन्दोः सकाशात्पूर्वं जन्म यस्येति
वा । बिन्दुपूर्वमेव बिन्दुपूर्वकम्, स्वार्थे कः । शब्दसृष्ट्यादौ “तम अेवाग्र आसी”दित्यनया श्रुत्या
सख्यब्दवाच्यमविद्याशब्दं ब्रह्मैवोक्तम् । तदीक्षणोऽक्षुभितगुणा वंशशकलकरणवत् कृततराऽविद्या
कला व्यक्तं येत्युच्यते । ततः शब्दार्थगर्भवत्यविद्या बिन्दुर्मंडत्त्वं येत्यभिधीयते । “मंडतोऽलङ्कारः,
ततः पञ्चतन्मात्राणि, तेभ्यो भूतानि, तेभ्योऽपिलं जगत्”इत्यर्थसृष्टिक्रमः । बिन्दोर्नादः, स य
परापश्यन्तीमध्यमावैभर्याभ्यामवस्थाभनुभूय स्वरवर्णपटवाख्यात्मको भवतीति शब्दसृष्टिक्रमः । परस्य
शब्दात्मनो ब्रह्मणश्चतस्रोऽवस्थाः समाभनन्ति तत्त्वविदः ।

आधा तावत् परेति गीयते । या भलु आधा-शक्तिरिति शाक्तैः, चित्तिरिति शैवैः, कुण्डलिनीति
योगिभिः, प्रकृतिरिति साङ्ख्यैः, ब्रह्मेतिपाराशर्यैः, बुद्धिरिति बौद्धैः, स्वशक्त्युमिषितगोत्पाधपाधिरहिता
महासत्तेति जातिवादिभिः, तथाविधोपाधिरहितं केवलं द्रव्यमिति द्रव्यवादिभिरेकाऽऽप्यनेकेनामिष्येवद्वियते
। यां योत्तरायामवस्थायां निजैकाग्रयमायाप्यशक्तिः कल्पितानेकोपाधिभेदाभिन्नस्वरूपामायक्षते विषयक्षाः
। यथा य प्रकाशमय्या स्वाभिन्नतया विश्वं प्रकाशयते । यस्यै वाऽविद्या शाश्वतः कविरोधाऽपि
नित्यसन्निहिताऽपिद्रोऽयुत्र शक्नोति । यस्याश्च मण्डोद-वदम्भस्ततेरिवोदबिन्दुसञ्चय एवोदञ्च्यति
प्रपञ्चः । यस्याः किलार्थिः कलाः तारातारापतितरणितनूनपात्रभूतयः । यस्यां य बुद्धाविव
मायाशक्तिनिशायामिवाऽपगततमसि प्रभातायां संसारः स्वप्न एव संलीयते । सैव पराभ्या
शक्तिरनादिवासनापर्यायाऽविद्याभ्यस्वशक्तिक्षोभ्यप्राणासुप्तोत्थितेव यदा विमर्शोन्मुषी भवति, तदा
पश्यन्तीत्युच्यते । सा द्वितीयावस्था भाष्यते । यदा पुनः सा प्राप्तविमर्शदशा स्वाश्रयाऽविद्याशक्तिपरिकल्पितं
स्वस्यैव विवर्तभूतंस्वत्वानुस्यूतमनादिवासनानुकूलसमयानुसृपं स्वस्याऽऽभिन्नमपि भिन्नमिव विमृशन्ती
पदार्थजतमाभ्यन्तरं भाष्यं य बुद्धिप्रतिभासलक्षणं रागादिदुष्टतयाऽन्तःकरणस्य सम्भुग्धं गृह्णाति,
तदा मध्यमेत्याम्नायते । तां तृतीयावस्थां भाषुः । अस्यामेवावस्थायां परायाः शर्कर्यो विमर्शोऽशः स
वाचकः शब्दोऽभिधीयते । यस्तु विमृश्याऽशः स वाच्योऽर्थ एति व्यपदिश्यते । यः पुनरैकात्म्यावभासः,
स शब्दार्थयोर्व्यवाचकभावाभ्यः सम्बन्धो निगद्यते । ततश्च शब्दार्थसम्बन्धानामनादिसिद्धत्वम्
। तथायोक्तं - “सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे येति । सिद्धे शब्देऽर्थे सम्बन्धे येति । अयं कृत्वा
विमर्शाभ्यशब्दानुविद्धत्वाद्धिमृश्याभ्यप्रपञ्चप्रज्ञानतायाः, प्रपञ्चस्य शब्दविवर्तत्वं सिद्धं भवति

। સૈવ યદા વિમર્શવિમૃશ્યોભયભાવસ્પર્શિની તાલ્વોષ્ટાદિસ્થાનવિવૃત્તવાદિકરણજનિતૈર્નાદવિશેષૈઃ
કૃતસંસ્કારાડન્તઃકરણવૃત્યા ક્રમવશાન્નાદમયી ચ પરિગૃહ્યતે, તદા વૈખરીત્યામ્નાયવિદ્ભિરામ્નાયતેયતુર્થા અવસ્થા
ભિન્દોઃ । તદ્દુક્તં -

વૈખરી શબ્દનિષ્પત્તિર્મધ્યમા શ્રુતિગોચરા ।

ઉદ્યતાર્થા ચ પશ્યન્તી સૂક્ષ્મા વાગનપાયિની ॥

ઇતિ । અતઃશબ્દસૃષ્ટેર્બિન્દુપૂર્વકત્વાત્ વટકણિકાનિદર્શનેન

ભિન્દુશિરસ્કન્તારકાદ્યમ્બીજમુદ્ધરેત્ । મકારશ્ચૈતન્યાડવદ્યોતકોડમૃતરૂપશ્ચન્દ્રસ્તદાકારવાન્ ભિન્દુઃ, તદ્યોજનયા
પ્રકાશાનન્દચિદાત્મકં બીજમુદ્ધૃતં ભવતીત્યભિપ્રાયઃ । “મઃ શિવશ્ચન્દ્રમા વેધેતિકોશકારાઃ । ભિન્દુપૂર્વકમિતિ
ભિન્દુગ્રહણં કલાનાદયોરુપલક્ષણમ્ । તતશ્ચ મન્ત્રબીજમસ્તકે નાદભિન્દુકલાઃ પ્રદર્શયેત્ । અતોડર્થસૃષ્ટિર્વાચ્યા,
શબ્દસૃષ્ટિસ્તુ વાચિકા । તદ્દુક્તં -

ન સોડસ્તિ પ્રત્યયો લોકે યઃ શબ્દાનુગમાદૃતે ।

અનુવિદ્ધમિવ જ્ઞાનં સર્વં શબ્દેનગૃહ્યતે ॥

ઇતિ । દીર્ઘાનલં પુનઃ - અનુક્તત્વાદ્ભિન્દુરહિતં તદેવ પુનરુદ્ધરેત્ । “માય નમ” ઇતિ યોજનાયાં ષડક્ષરં
તારકસ્વરૂપમુક્તં ભવતિ । સબીજેન રામપદેન “ચન્દ્રાય નમ” ઇતિ યોજનીયમ્, તથા “ભદ્રાય નમ” ઇતિ । એવં
મન્ત્રત્રયં ભવતિ । નનુ સબીજેન રામપદેન ચન્દ્રભદ્રપદયોજનયાડક્ષરમન્ત્રદ્વયસામાનાધિકરણ્યામ્નન્ત્રત્રયમપિ
તારકબ્રહ્મવિદ્યા સ્યાત્ । ન સ્યાત્, ષડક્ષરમન્ત્રરાજસ્યૈવ સર્વાત્મકત્વપ્રદર્શનાત્ ।

બ્રહ્માદીનાં વાયકોડયં મન્ત્રોડવ્યર્થાદિસંજ્ઞિતઃ ।

સર્વવાચ્યસ્ય વાયકઃ ॥

ઇતિ શ્રીરામપૂર્વતાપિનીયશ્રુતિવ્યાખ્યાનાવાસરે સર્વાત્મકત્વં વ્યાખ્યાતમ્ ।

“સર્વેષાં રામમન્ત્રાણાં મન્ત્રરાજઃ ષડક્ષરઃ”

ઇત્યગસ્ત્યસંહિતાયાચ્ય । અતઃ સર્વેષામેકાક્ષરાદીનાં રામાનુષ્ટુપમધ્યાનાંરામસહસ્રાક્ષરાન્તાનાંશ્રીરામમન્ત્રાણાં
સર્વેષાં ગણેશાદિચતુર્ણાં (મન્ત્રાણાં)સકલવેદાનાં કલ્યાનાંલોકાનાં ચાર્થવચાકત્વેન સર્વાત્મકત્વાત્
ષડક્ષરમન્ત્ર એવાડનેકપ્રકાશકાંડશુમાલીવ તારકસ્વરૂપં નાચ્યદિતિ । નનુ “ઉક્તમન્ત્રદ્વયાત્મકમેવાસ્તુ,
સહપઠિતત્વાત્ । ન, સર્વમન્ત્રાણામુપલક્ષણાર્થત્વેનોક્તેઃ । ન કેવલં સર્વપ્રપચ્યકાર્યભૂતમેવ તારકમ્,
કિન્તુ સકલકારણઠંકારાત્મકમપીત્યાહ - ઇત્યામિતિ । ઇતિ - ઉક્તપ્રકારં ષડક્ષરં તારકં ઠં-ઠંકારાત્મકં
ભવતિ । નહ્યેતસ્માદન્યઠંકારઃ, ઠંકારાદેતદન્યદપિનેત્યર્થઃ । એવં યસ્માત્, તત્-તસ્માત્ બ્રહ્માત્મકાઃ
સચ્ચિદાનન્દાખ્યા ઇત્યુપાસિતવ્યમ્ । ષડપિ મન્ત્રવર્ણાં બ્રહ્માત્મકાઃ- બ્રહ્મવાચકત્વાદ્બ્રહ્મસ્વરૂપાઃ ।
સચ્ચિદાનન્દાખ્યાઃ- સચ્ચિદાનન્દરામાવબોધકત્વાદ્ગૌણ્યા વૃત્યા તદાખ્યાઃ, પચ્યવર્ણાનાં સચ્ચિદાનન્દબીજાથત્વાદ્વા
। ઇતિ તારાવયવતારકબ્રહ્માક્ષરાણામૈક્યસમ્માદનેન ષડક્ષરં તારકમેવોપાસિતવ્યમ્ । કૃતાધિકારિભિઃ
સાધનચતુષ્ટયસમ્પન્નૈર્મુમુક્ષુભિઃ પરમહંસપરિવ્રાજકૈરેતદેવાર્થપુરઃસરં જપેનોપાસિતવ્યમિત્યર્થઃ ।
તદેવ તારતારકયોરૈક્યમાહ- અકાર ઇત્યાદિના ।

अकारः प्रथमाक्षरो भवत्युकारो द्वितीयाक्षरो भवति मकारस्तृतीयाक्षरो भवति अर्धमात्रश्चतुर्थाक्षरो भवति बिन्दुः पञ्चमाक्षरो भवति नादः षष्ठाक्षरो भवति तारकत्वात्तारको भवति । तदेव तारकं ब्रह्म त्वं विद्धि तदेव उपास्यमिति ज्ञेयम् । गर्भजन्मजरामरणसंसारमड्ड्भयात्सन्तारयतीति तस्माद्दुष्यते तारकमिति ॥ ३ ॥

“अकारः प्रथमाक्षरो भवति”- अकारः प्रणवावयवः, प्रथममक्षरं राममन्त्रस्य भवति । बिन्दुगणविपर्ययश्छादसः । तथा “उकारो द्वितीयाक्षरो भवति” उकारोऽप्यकारान्तर्गत एव बोद्धव्यो वासुदेवत्वात् । “मकारस्तृतीयाक्षरो भवति, अर्धमात्रश्चतुर्थाक्षरो भवति” । “अर्धमात्र” इत्यवयवत्वेन पुँस्त्विद्गत्वम् । “बिन्दुः पञ्चमाक्षरो भवति, नादः षष्ठाक्षरो भवति” सर्वार्थवाचकत्वात् । षण्णामपि षडवयवार्थवाचकत्वमिति सिद्धम् । अयमुभयोरेकार्थवाचकत्वेन सङ्ख्यासामान्येन य तादात्म्यमनुभूय सर्वव्यथास्वेतदेवोपासितव्यम् । तारस्य सिद्धादिदोषानुक्तेस्तारावयवानां मन्त्राक्षरैक्येन मन्त्रगतसिद्धादिदोषनिरसनत् “रुद्रस्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे” इति स्वयमेव श्रुतिरधिकारितारतम्यचिन्तां ऋटिति साक्षात्कारकलाधर्मं पठिरति । अयं तारकत्वं सिद्धवत्कृत्य “तारात्मत्वात् सर्वसम्भारभयतारणाद्धेति गूढाभिसन्ध्याऽभिहितं पूर्वोक्तं उेतुद्रयं विवृण्वती तारकनिरवयनमाह-तारकत्वात्तारको भवतीति । तारकत्वात् -तारकात्मकत्वाद्यमन्त्रस्तारको भवति । अतो मया यदुक्तं तदेव ज्ञातव्यं नान्यदित्याह - तदेव तारकं ब्रह्मत्वं विद्धीति । अन्यव्यावृत्त्यर्थमवधारणम् ।

“नाऽनुध्यायात्ब्रह्मन् शब्दान् वायो विग्लापनं हि तत्”

इति विजातीयश्रवणनिषेधात् । ज्ञात्वा य तदेवोपास्यमित्याह-तदेवोपास्यमिति ज्ञेयमिति । तदेवज्ञेयमुपास्यमिति योजना । अन्यमन्त्रवाक्यनिययविचारणं विहाय तदेव तारकमेवोपासितव्यमिति । शिष्यशिक्षार्थमवधारणम् । अयं प्रथमउत्तं विविच्य द्वितीयमाह-गर्भजन्मजरामरणसंसारमड्ड्भयात्तारयतीति । यस्मादेवम्, तस्माद्दुष्यते-तारकमितीति ।

किं तारकमिति प्रश्नस्योत्तरमुक्त्वा, किं तरतीत्याह - य इत्यादि आकण्डितान्तम् ।

य अतत्तारकं ब्राह्मणो नित्यमधीतैति स पाप्मानं तरति स मृत्युं तरति स ब्रह्मण्डल्यां तरति स भ्रूणण्डल्यां तरति स वीरण्डल्यां तरति स संसारं तरति स सर्वं तरति सोऽविमुक्तात्माश्रितो भवति स मडान् भवति सोऽमृतत्वं य गच्छति ॥

इति द्वितीयकण्डिका ।

अथ तृतीयकण्डिका ।

य अतत्तारकं ब्राह्मणो नित्यमधीतैति । “यो ब्राह्मणः “तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विधे बाल्ये न तिष्ठसोऽदित्यादिश्रुत्युक्तो ब्राह्मणः, ब्रह्मबुभुत्सुरिति यावत् । अतत्तारकं नित्यमधीते- अर्थानुसान्धानेन केवलमपि वा नित्यं जपति, स पाप्मानं तरति । पाप्मन एव सप्तविशेषणान्याह-”स मृत्युं तरति स भ्रूणण्डल्यां तरति, स ब्रह्मण्डल्यां तरति, स वीरण्डल्यां तरति, स सर्वण्डल्यां तरति, स संसारं तरति, स सर्वं तरति”तारकब्रह्माध्ययनेनपाप्मानं तीर्त्वा यत्राप्रीति तदाह-सोऽविमुक्तात्माऽऽश्रितो भवतीति । अविमुक्तस्य य आत्मा-स्वरूपं प्रथमकण्डिकोक्तं विशुद्धब्रह्मणः अविमुक्ताभ्यक्षाद्या वा स्वरूपं - ब्रह्मात्मैक्यम्, तदेवाश्रित्य-

અવલમ્બ્ય તિષ્ઠતિ । તારકબ્રહ્મોપાસકસ્ય ચતેર્બ્રહ્માશ્રયણમેવ ભવતીતિ ભાવઃ । તદુક્તં ભગવતા- “અનિકેતઃ સ્થિરમતિ”રિતિ । “અવિમુક્તાશ્રિતો ભવતી”તિ પાઠે-નિરસ્તસમસ્તોપાધિકં બ્રહ્માત્મસ્વરૂપમવિમુક્તશબ્દેન લક્ષણયોચ્યતે, તમાશ્રિતો ભવતિ । તદ્રૂપો ભવતીત્યર્થઃ । સ મહાન્ ભવતિ - ત્રૈલોક્યપૂજ્યો ભવતિ । સોડમૃતત્વં ગચ્છતિ-નિરાવરણં કૈવલ્યમાપ્નોતિ । અવિમુક્તાત્માશ્રિતાડમૃતત્વપદયોર્જીવન્મુક્તિવિદેહમુક્તિભેદેનાડર્થભેદો જ્ઞાતવ્યઃ । અસ્ય મન્ત્રસ્ય મહિમાનં ભગવાન્ ભવાનીવલ્લભઃ પ્રિયઃ પરમાત્મા શ્રીરામચન્દ્ર એવ જાનાતિ નેતરઃ । ઇતિશબ્દઃ પ્રશ્નદ્વયસ્યોત્તરદ્વયસમાપ્તૌ ॥ ૨॥

ઇતિ આનન્દનિધિટીકાયાં દ્વિતીયકણ્ડિકા સમાપ્તા ।

અથ તૃતીયકણ્ડિકા ।

પ્રથમકણ્ડિકયા નિર્દિષ્ટસ્ય તારકબ્રહ્મણઃ, તદનન્તરિતયા તારતારકૈક્યેન તત્સ્વરૂપં પ્રદર્શ્ય, તૃતીયયા તસ્ય વાચકસ્ય વાચ્યમર્થમભિનયન્ વાચ્યવાચકયોરૈક્યહૃતાતિશયત્વેન સ્વયમેવાહ-યાજ્ઞવલ્ક્યઃ । નનુ કિં તારકં કિં તરતીતિ પ્રશ્નાર્થનિરૂપણેનોપક્ષીણત્વાદ્વાક્યસ્યાતોડપુષ્ટમર્થકથનમકાણ્ડતાણ્ડવિતમનુસરતિ, વક્તવ્યાનામનન્તવાત્ । ન, કિં તારકમિતિ પ્રશ્નસ્યૈવ શેષાવશિષ્ટવાત્ । નહિ વાચ્યમર્થમન્તરેણ વાચકસ્ય પર્યવસાનં દૃષ્ટં શ્રુતં વા । અતસ્તસ્યૈવાર્થકથનમાહ-અથેતિ ।

અથૈતે શ્લોકા ભવન્તિ ।

અકારાક્ષરસમ્ભૂતઃ સૌમિત્રિવિશ્વભાવનઃ ।

ઉકારાક્ષરસમ્ભૂતં શત્રુઘ્નસ્તૈજસાત્મકઃ ॥ ૧॥

પ્રાજ્ઞાત્મકસ્તુ ભરતો મકારાક્ષરસમ્ભવઃ ।

અર્ધમાત્રાત્મકો રામો બ્રહ્માનન્દૈકવિગ્રહઃ ॥ ૨॥

શ્રીરામસાન્નિધ્યવશાજ્જગદાનન્દદાયિની ।

ઉત્પત્તિસ્થિતિસંહારકારિણી સર્વદેહિનામ્ ॥ ૩॥

સા સીતા ભવતિ જ્ઞેયા મૂલપ્રકૃતિ સંજ્ઞિતા ।

પ્રણવત્વાત્પ્રકૃતિરિતિ વદન્તિ બ્રહ્મવાદિનઃ ॥ ૪॥

અથ- તારકસ્વરૂપકથનાનન્તરં તદર્થભૂતા એતે-શ્રુતિપ્રસિદ્ધવાક્યપ્રમાણાશ્ચત્વારઃ શ્લોકા ભવન્તિ ।

અકારશ્ચાસાવક્ષરં ચ તસ્માત્સમ્ભૂતઃ - સમ્યગ્ જાતઃ । અર્થસૃષ્ટેઃ પશ્ચાદ્ભાવિત્વાદકારેણાડવભાસિતઃ

અકારવાચ્યઃ, અકારાર્થ ઇતિ યાવત્ । સૌમિત્રિ-સુમિત્રાસુતઃ વિશ્વભાવનઃ-જાગ્રદવસ્થાનઃ, જાગ્રદવસ્થાયાં

વિશ્વં સહુલ્પયતીતિ તથા । જાગ્રદવસ્થાસાક્ષ્યાત્મા વિશ્વ ઇત્યર્થઃ । તથા ઉકારાર્થમકારાર્થાડર્ધમાત્રાર્થાઃ

સ્વપ્રસુષ્પ્તિતુરીયસાક્ષિણસ્તૈજસપ્રાજ્ઞાનન્દઃ શત્રુઘ્નભરતરામા જ્ઞાતવ્યાઃ । તત્ર બ્રહ્માનન્દૈકવિગ્રહઃ, બ્રહ્મ

યાસાવાનન્દશ્ચ સ એવૈકો વિગ્રહઃ-શારીરં યસ્ય સ તથા । શ્રીરામસાન્નિધ્યવશાત્- રામશબ્દસ્ય શ્રીપૂર્વત્વં

ભક્ત્યતિશયાધાનાર્થમ્ । રામસાક્ષાત્કારસ્યૈવ પરમપુરુષાર્થત્વાપત્તેઃ । “યો વા એતદક્ષરં ગાર્ગ્યવિદિત્વા

અસ્માલ્લોકાત્પ્રૈતિ સ કૃપણઃ” ।

डिं तेन न कृतं पापं यौरैणाऽऽत्मापडारिणा ।

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ॥

धृतिश्रुतिस्मृतिभ्यां पुरुषार्थाप्रयत्ने विनिन्दनश्रवणश्रव्य । तस्य ब्रह्मानन्दविग्रहस्य श्रीरामस्य सान्निध्यं नाम आश्रयः । लौकिकमायावत् स्वाश्रयाव्यामोहकत्वेन स्वस्य य जडत्वेन तदाश्रयणं सद्भ्रशत्वं य नानुस्रितमतः सान्निध्यवशास्त्रिदाभासबललाभात् । जगदाकारकारिणी, जगत आकारस्तद्गुरोतीति तथा । उत्पत्तिस्थितिसंलारकारिणी सर्वदेहिनाम्, सर्वेषां देहिनां-आकारितानां तेषामुत्पत्त्यादिकारिणी । या य “मूलप्रकृतिरविकृतिरित्युक्तनाम्नी, सा सीता भवति ज्ञेया- सीतेति ज्ञेया भवति । प्रकृतिनिर्वचनमाह- प्रणवत्वात्प्रकृतिरिति वदन्ति ब्रह्मवादिनैति । “एतत्तुता” धित्यस्य धातोः प्रणूयते - प्रस्तूयते मलदाद्याकारनिर्माणां यथा सा प्रणवा तस्या भावस्तत्त्वं तस्मात्प्रणवत्वात्, प्रकर्षेण क्रियतेऽनयेति प्रकृतिः, ब्रह्मप्रणवमूवो वेदस्तद्भेदनीला विचारपरः वदन्ति-कथयन्ति । “माया व्यक्तं प्रकृतिः सीते”ति पर्यायाः । तथायश्रीरामायणोरां प्रति कालोक्तमुपनिबन्धाऽऽदिकविर्भगवा-वाल्मीकिः-

सङ्क्षिप्य हि परांल्लोकानेकस्त्वं मायया सह ।

भार्यया शुभया देव्या मां त्वं पूर्वमञ्जुजनः ॥

धृति । जगत्स्वप्नसुषुमितुरीयसाक्षित्वेनोक्तविश्वतैजसप्राज्ञेश्वराः सौमित्रिशत्रुघ्नभरतरामास्तेषामैक्येऽप्यनेकत्वकर्त्री सीता येत्येतावानेव स्थूलसूक्ष्मसर्वप्रपञ्च अकारात्मकस्य तारक- ब्रह्मणोऽर्थं धृति । उपसंलुतावितिशब्दः । नतु “अकाराक्षरसम्भूत” धृत्यादिना अकारस्यैवार्थः प्रदर्शितः, नतु षडक्षरतारकस्येति येन, तारतारकयोरभेदप्रदर्शनात् । पूर्वं “अकारात्मकत्वेन षडक्षरं तारकं ब्रह्म प्राधान्येनोपासितव्य-मित्युक्तम्, धृदानीं तारकषडक्षरात्मकत्वेन अकारप्राधान्येनेत्युच्यते । तत्र ब्रह्मचर्यगृहवानस्थाभिप्राय आधः प्रकारः । द्वितीयस्तुतुर्थाश्रमाभिप्रायेण । धृदानीं अकारोपासनया कमेण मुक्तिप्रकारमाह-ओमित्येतदक्षरं सर्वमित्यादिना यावत्कण्डिकासमाप्ति ।

ओमित्येतदक्षरं सर्वं तस्योपव्याप्यानं भूतं भव्यं भविष्यदिति सर्वमोङ्कार अवे । यथ्यान्यत्रिकावालातीतं तदप्योङ्कार अवे । सर्वं ज्येतद् ब्रह्म, अयमात्मा ब्रह्म । सोऽयमात्मा यत्तुष्पाज्जगरितस्थानो बहिःप्रज्ञः समाङ्ग अेकोनविंशतिमुष्पः स्थूलभुगवैश्वानरः प्रथमः पादः ॥ ५ ॥

ओमित्येतदक्षरं सर्वमिति । सर्वं - वाच्यमर्थजतं अंठत्येतदक्षरं-अकाररूपमेवाक्षरम् । अक्षररूपश्रीरामपरमार्थप्रदत्वात्तदक्षरं

। सर्ववागात्मके अकारे भावाभावात्मकसर्वार्थवाच्यवाचकत्वं नाऽसमञ्जसमिति भावः । “वाग्वा अकार” धृति, “तद्यथा शङ्कुना सर्वाणि पर्णानि सन्तृण्णान्येवमोङ्कारेण सर्वा वाऽसन्तृण्णो”ति य, “अकारो वै सर्वावाङ्” धृत्यादिश्रुतिभिः अकारस्य सर्ववागात्मकत्वमभिधीयते । अकारेणाऽवभास्यमानत्वात्सर्वं अकारात्मकमेवेति ज्ञाते सति कथं परमार्थावामिरित्यत आह -तस्योपव्याप्यानमिति । तस्य - परमार्थप्रकाशकस्य अकारस्य उप-अक्षररूपश्रीरामप्रतिपत्त्युपायत्वाद्दक्षररूपश्रीरामसामीप्येन व्याप्यानं - विस्पष्टं प्रकटकथनं, जानीयादिति शेषः । कथमित्यत आह -भूतं भव्यं भविष्यदिति सर्वं अकारमेवेति । कालत्रयपरिच्छिन्नं समष्टिव्यष्ट्यात्मकं विराड्छिरण्यगर्भरूपं अकार मेवेति । तर्हि कालत्रयातिकान्तस्य अकारात्मकत्वं न स्यादित्यत आह- यथ्यान्यत्रिकावालातीतं तदपि अकार मेवेति । यथ्यान्यत्रिकावालातीतं - कार्यैकसमधिगम्यं कालत्रयाऽनाकलितं

अव्याकृतादि, तदपि ऊंकार अेव । अेषङ्कार्यकारणरूपस्यसर्वप्रपञ्चस्य वाच्यस्य वाचकत्वं ऊंकारे प्रदर्शितम् । एदानीं वाच्यवाचकयोर्भेदात् परमार्थरूपश्रीरामावात्मिन् स्यादित्यतस्तयोरभेदं दर्शयति -सर्वं ज्येतद्ब्रह्मेति । सर्वं - कार्यकारणात्मकं वाच्यं वाचकं ऊंकारं परादिवाक्यतुष्ट्यरूपं परमार्थभूतश्रीरामावभासकमक्षरं य । छि यस्मादित्यर्थे । अेतद्दुक्तरीत्या नामरूपात्मकंशब्दसृष्ट्यर्थसृष्टिक्रमेपूर्वं प्रदर्शितं ब्रह्म शुद्धे श्रीरामाप्ये ब्रह्माण्यारोपितम् । “वायारम्भाणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्य”मिति श्रुतेः ।

ननु “सर्वं ज्येतद्ब्रह्मे”त्यत्र “सर्वं भवित्वा ब्रह्मे”त्यत्र य सर्वात्मकं ब्रह्मोच्यते । तर्हि सर्वं ब्रह्मेति सर्वमनूद्य ब्रह्मात्मताविधिः, अथवा ब्रह्माऽनूद्य सर्वात्मताविधिः? न प्रथमः, मिथ्यात्वेनाऽभिमतस्य सर्वस्य ब्रह्मात्मतायाममिथ्यात्वापत्तेः । नहि ब्रह्म मिथ्या । न द्वितीयः, ब्रह्माणो मिथ्यात्वापत्तेः । नहि मिथ्याभूतात्सर्वस्मादभिन्नममिथ्याभवितुमर्हति ।

अत्रोच्यते-सर्वमनूद्य तस्य ब्रह्मात्मता विधीयते । नय ब्रह्मात्मतायांसर्वस्यसत्यत्वापत्तिर्दोषाय । सर्वस्यापि ब्रह्मात्मना सत्यत्वस्येष्टत्वात् । तर्हि “प्रपञ्चो मिथ्ये”ति वाचोयुक्तिरयुक्ता स्यादिति चेन्न, स्वरूपतो मिथ्यात्वस्य ब्रह्मरूपेणसत्यभूतत्वेऽप्यप्रत्युल्लत्वात् । नहि स्वरूपेण मिथ्याभूतमपि रजतं शुक्तिरूपेणापि मिथ्या भवति । ननु तर्हि “सुवर्णं कुण्डलमिति यत्रापि केनचिद्रूपेण सत्यत्वं केनचिद्रूपेण मिथ्यात्वमापद्येतेति येनैवम्, वैषम्यात् । तत्र छि सुवर्णकुण्डलांशयोरन्यतरस्यापि बाधाभावाद्भिन्नैवबाधं सामानाधिकरण्याप्रयोगात् । “सर्वं ब्रह्मे”त्यत्र य सर्वस्य स्वरूपतो बाध्यतया बाधे सामानाधिकरण्यमयोगानुपपत्तिः । योरः स्थाणुरितिवत् । अेतदेवश्रीरामपूर्वतापिनीये’जुवत्वेनेदमो यस्ये’त्यत्र विशदीकृतम् ।

न-वात्मनो व्यतिरेकेण केवलस्वरूपनिर्गमणेन परोक्षेण कथं परमार्थभूतरामावाप्तिः । नहि “सौरं तेजो दधती”ति कथया पाकनिष्पत्तिर्दृष्टा, यावत्तन्मागौन स्फुरति । अतो “गुडजिह्विका”न्यायेन परमार्थापत्तिमाह-अयमात्मा ब्रह्मेति । पूर्वोक्ततेतोरर्थोऽत्र द्रष्टव्यः । यस्मात्सर्वं ब्रह्म तस्मात् अयं-’अयमहमस्मी’त्यनुभवगोचर आत्मापि ब्रह्म । नहिसर्वस्माद्भिन्नत्वेननिष्कृष्य मौञ्जेषिकावत् पृथङ् कियते आत्मा । न-वात्मनः प्रत्यगात्मत्वेन सर्वस्य दृश्यत्वेन यसर्वस्मात्पार्थक्यमात्मनःश्रुतिस्मृतिपुराणैतिहासादिष्ववगम्यत अेव । सत्यम्, तत्त्वेन वा नेत्युच्यते । व्यवहारमवलम्ब्य प्रथमत आत्मनो ब्रह्मत्वं दर्शयितुं सर्वान्तःपातित्वमुक्तम् । स्वरूपेण सर्वव्यतिरिक्तात्मा त्विदानीं निर्गम्यते । अतो न दोषावकाशः । ननु पूर्णत्वाद्ब्रह्माण्य आत्मव्यतिरिक्ते यस्मिन् कस्मिन् वा विशेषे ब्रह्मसाक्षात्कारोदययत्नेनाऽलम्, किमिति आत्मन्येवेत्याग्रहः । नायमाग्रहः तत्रैव न्याय्यत्वात् । “अहमज्ञ” एत्यनुभवसिद्धात्मनि अज्ञानाध्यासनिरासप्रयत्नस्यैव प्राशस्त्यम् । नहि देवदत्ताऽऽन्धनिरासाय यज्ञदत्ताऽऽजन्मप्रयोगः । अत आत्मनोऽध्यस्तऽज्ञाननिरासोऽध्यासाधिष्ठानविकासश्चेत्युभयमभयदं भवतीति भावः ।

भवतु अयमात्मा ब्रह्म । तथापि ब्रह्मापरोक्षत्वं कथमागतमिति चेत्, उच्यते-अयमस्मीत्यनुभवाद्यपरोक्ष आत्मैव । तद्दुक्तं भट्टपादैः-

एदमः प्रसक्षगतं समीपतरवर्ति चैतदो रूपम् ।

अदसस्तु विप्रङ्गं तदिति परोक्षे बिजानीयात् ॥

एति । यदि परोक्षः स्यादात्मा तदा तस्य जऽत्वेन प्रकाशत्वानुपपत्तौ जगदान्धं प्रसज्येत ।

“अन्यस्येवाऽन्यलग्रस्य विनिपातः पदे पदे”

एति न्यायात् । अत आत्मनो ब्रह्मत्वे ब्रह्मणोऽपि पारोक्ष्यनिवृत्त्याऽपरोक्षत्वाभिर्निरायासत अयेत्यभिप्रायः । यद्यपि बृहत्वाद्बृहत्वात्वाद्वा ब्रह्मपदार्थज्ञानमस्ति, अयमस्मीत्यात्मज्ञानमायस्ति । तथापि आत्मैव ब्रह्मेति ज्ञापयति शास्त्रम् । तदेव ब्रह्ममात्मैक्यम्परमार्थश्रीरामावाप्तिरित्युक्तं भवति । अयमात्मा ब्रह्मेत्यनेन भडावाक्येनोक्तमर्थं द्रढयितुम्-

“अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते”

एति न्यायेनतत्त्वम्पदार्थयोरुपास्योपासकयोरारोपापवाद्द्वाराऽभाएडैकरसशुद्धब्रह्मवाप्तिमाह-सोऽयमात्मा यतुष्पादिति । सः-पूर्वोक्तः अयमात्मा परावरत्वेन व्यवस्थितः यतुष्पात्-यतुष्पारणः कार्षापणवत्, न गौरित्र यतुष्पात् । यथाहि-

“कार्षापणस्तु विज्ञेयः कार्षिकस्ताम्रिकः पाणः”

एति मनुक्त्या कर्षण-पलयतुर्थांशेन उन्मितस्ताम्रविकारोमाषषोऽशात्मकः । स य पूर्वपूर्वपादानामुत्तरोत्तरमेतन्नेव कार्षापणसङ्ख्यासंज्ञां लभते नान्यथा । तथा त्रयाणां विश्वादीनाम्पूर्वपूर्वविलापनेनतुरीयस्य प्रतिपत्तिं गमयितुं करणसाधनः पादशब्दः । कथं यतुष्पात्वमित्यत आह-जागरितस्थानैत्यादिना यतुर्थं मन्यन्ते एत्यन्तेन । जागरितस्थानः, जागरितं स्थानमस्येति जागरितस्थानः अहिःप्रज्ञः-स्वात्मव्यतिरिक्ते विषये प्रज्ञा यस्य स अहिःप्रज्ञः । अहिर्विषये वा यस्य प्रज्ञा, विद्याकृताऽवभास एत्यर्थः । समाङ्गः-सप्त मस्तकादीन्चङ्गानि यस्य स तथा । तान्येवोक्तानि वार्तिककृद्भिः-

शिरश्चक्षुर्मुभं प्राणो मध्यं अस्तिस्ततोऽप्यधः ।

एत्यङ्गसप्तकं वैश्वानरोपास्तिश्रुतौ स्मृतम् ॥

एति । तानि कानीत्युच्यते-“धौर्भूधा, यक्षुरादित्यः, अग्निर्मुभं, प्राणो वायुः, देहमध्यमाकाशः, अस्तिः समुद्रः, पृथिवी पादा”विति । सप्तसु लोकेषु शिरादीन्चङ्गानि यस्येति वा । अेकोनविंशतिमुभः-पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि पञ्च प्राणाः यत्वार्यन्तःकरणानि, अेवं अेकोनविंशतिः साधिदैवतानि नामरूपाश्रयक्रियासाराणि मुभान्युपलब्धिस्थानान्यस्येति अेकोनविंशतिमुभः । श्रीनृसिंहपूर्वतापिनीयेप्रणवमङ्गं जनीया”दिति श्रुत्या मन्त्रराजाङ्गत्वं अंकारस्याभिहितम् । तथैव श्रीमच्छङ्कराचार्यैर्व्याख्यातं नृसिंहोत्तरतापिनीयेदेवा ह वै प्रजापतिमश्रुवन् अणोरणीयांसाम्भानं अंकारं नो व्याचक्ष्वे”त्यनया श्रुत्या प्राधान्यमेव अंकारस्याभिहितम् । माण्डूक्योपनिषदि प्राणविद्यायाःस्वाधीनत्वात्स्वाधीनत्वेन प्राधान्यं अंकारस्योक्तम् । तथाश्रीरामपूर्वतापिनीये“श्रुवत्वेनेदमों यस्ये”त्यनया श्रुत्या श्रीतारकधक्षरमन्त्रराजस्य पूर्वाङ्गत्वेनोत्तराङ्गत्वेन य अंकारोपासना निरूपिता । अत्र श्रीरामोत्तरतापिनीये प्राधान्यं वाऽप्राधान्यं वा, प्राधान्याप्राधान्यं वा अप्राधान्यं प्राधान्यं वा न तथोच्यते । किन्तु अंकार अेव षडक्षरं तारकं ब्रह्मोच्यते । अतोव्याख्याभेदेय पाठभेदे य न्यूनातिरिक्तत्वे यछान्दोग्यादौअंकारोपासनाभेदे वा अन्यथा प्रतिपत्तिर्न मन्तव्या । तथा स्थूलभुङ्, स्थूलान् विषयान् प्राधान्येन स्वात्मसात्करोतीति स्थूलभुङ् वैश्वानरः, विश्वेषां नराणां नयनाद्वैश्वानरः । स्थानादिपञ्चविशेषणविशेष्यो विराडकारार्थं एति यावत् । समाङ्गवैश्वानरपदप्रक्षेपस्तु समष्टिव्यष्ट्यात्मनोरेकत्वप्रदर्शनार्थम् । अन्यथा अष्टाङ्गो विश्वश्चेति

વક્તવ્યમ્, અગ્રે તૈજસાદીનામુક્તત્વાત્ । તર્હિ દ્વિતીયતૃતીયપાદયોર્હિરણ્યગર્ભાડવ્યાકૃતયોરનુક્તત્વાત્
સમશ્ચિયષ્ટયોરેકત્વભડ્ગપ્રસડ્ગ ઇતિ ચેન્ન, યથા પ્રથમપાદે વૈશ્વાનરો વિશ્વૈક્યપ્રદર્શનાર્થસ્તથૈવાડગ્નિમપાદદ્વયે
તૈજસપ્રાણૌ હિરણ્યગર્ભાડવ્યાકૃતૈક્યપ્રદર્શનપરાવિત્યવસેયમ્ । પ્રથમ:પાદ: । એતત્પૂર્વકોત્તરપાદાધિગમાત્પ્રાથમ્યમ્
।

દ્વિતીયમાહ-

સ્વપ્રસ્થાનોડન્ત: પ્રજા: સમાડ્ગ એકોનવિંશતિમુખ: પ્રવિવિક્તભુક્તૈજસો દ્વિતીય: પાદ: ॥ ૬ ॥

સ્વપ્રસ્થાન: સ્વપ્ર: સ્થાનમસ્ય તૈજસસ્યેતિ સ્વપ્રસ્થાન: અન્ત:પ્રજા:, જાગ્રત્પ્રજ્ઞાનૈકસાધનબહિર્વિષયેષ્વવભાસમાના
(અન્ત:પ્રજ્ઞા)મનસિ સ્પન્દમાના સતી તથાભૂતં સંસ્કારં મનસ્યાધત્તે । તન્મનસ્તથા સંસ્કૃતં વિચિત્રપટ ઇવ
બાહ્યસાધનાનપેક્ષાડવિદ્યાકર્મભ્યાં પ્રેર્યમાણં જાગ્રદ્ભવતિ । તથાચ બૃહદારણ્યકે “અસ્ય લોકસ્ય સર્વાવતો
માત્રામુપાદાયે”ત્યાદિશ્રુત્યોક્તમ્ । મનસ્યેકીભવતીતિપ્રસ્તુત્ય “અત્રૈષ દેવ:સ્વપ્ને મહિમાનમનુભવતી”ત્યથર્વણે
। ઇન્દ્રિયાપેક્ષયા સૂક્ષ્મત્વાન્મનસ: તદ્વાસનારૂપાન્તર્લબ્ધમજ્ઞોડન્ત:પ્રજા: । “સમાડ્ગ એકોનવિંશતિમુખ”
ઇત્યડ્ગમુખયોરુક્તન્યાયેન વાસનારૂપમેવાત્ર બોદ્ધવ્યમ્ । સ્વપ્ને વાસનામયયો: પ્રતીયમાનત્વાત્ । પ્રવિવિક્તભુક્ત,
પ્રકર્ષેણ વિવિક્તે તત: કેવલં વાસનામયાન્ભોગાન્ ભુનક્તીતિ પ્રવિવિક્તભુક્તૈજસ:, જાગ્રત્સુષુમ્ની સ્વતેજસા
ગચ્છતીતિ તૈજસ:-ઉકારાર્થ: દ્વિતીય: પાદ: ।

ત્રિષ્વપિ સ્થાનેષુ તત્વાડપ્રતિબોધલક્ષણસ્ય સ્વાપસ્ય તુલ્યત્વાદત: પૂર્વાભ્યાં સુષુપ્તં વિભજતે તૃતીયપાદકથનાર્થમ્-
યત્ર સુમો ન કચ્ચન કામં કામયતે ન કચ્ચન સ્વપ્નં પશ્યતિ તત્સુષુપ્તમ્ । સુષુપ્તસ્થાન એકીભૂત: પ્રજ્ઞાનઘન
એવાનન્દમયો હ્યાનન્દભુક્ત્યેતોમુખ: પ્રાજ્ઞાસ્તૃતીય: પાદ: ॥ ૭ ॥

યત્ર સુમો ન કચ્ચન કામં કામયતે, ન કચ્ચન સ્વપ્નં પશ્યતિ તત્સુષુપ્તમિતિ । યત્ર-ચસ્યામવસ્થાયાં સુમ:-નિદ્રિત:
પુમાન્ કચ્ચન-કમપિ કામં-વિષયં ન કામયતે-આસક્તબુદ્ધ્યા માભિલષતિ, ન કચ્ચન સ્વપ્નં પશ્યતિ-કમપિ
વાસનામયભોગં નાનુસન્ધતે, તત્સુષુપ્તં-સા સુષુપ્તમાવસ્થા । તૃતીયપાદમાહ-સુષુપ્તસ્થાનૈત્યાદિના । સુષુપ્તસ્થાન:
ઉક્તં સુષુપ્તં સ્થાનમસ્યેતિ સ તથા । અસત્કાર્યવાદસ્યાડયુક્તત્વાદ્વિધમાનમયત્ર સમાડ્ગત્વમેકોનવિંશતિમુખત્વં
ચ સન્માત્રાત્ર પૃથગ્ વિભાવ્યત ઇત્યાહ-એકીભૂત ઇતિ । કિમાત્મકોડસાવેકીભાવ ઇત્યાકાઙ્કાયાં સન્માત્રરૂપ:
પ્રજ્ઞાનાત્મક ઇત્યાહ । પ્રજ્ઞાનઘન એવેતિ । જાગ્રત્સ્વપ્રજ્ઞાનાનાં ઘનત્વાન્નિવિડત્વાત્ સર્વરસાનામિવ
સૈન્ધવખિલ્યે પ્રજ્ઞાનઘન: । એવકારેણ જાત્યન્તરપ્રતિષેધ: । અત એવ એકત્વેન વિશેષવિજ્ઞાનાભાવાત્
। આનન્દમય:-આનન્દપ્રાય: । દુઃખબીજસ્ય વિધમાનત્વાદાનન્દ એવેતિ વક્તું ન યુક્તમ્ । અનેન
સચ્ચિદાનન્દાડભાસાગ્રસ્તાન્તર્મુખસન્માત્રરૂપબ્રહ્મજ્ઞાનાત્મકસામાન્યશરીરપ્રવેશોપાય: પ્રદર્શિત: । વિશ્વ
તૈજસયોરિવાસ્થાપિ ભોગ્યમાહ-અત્યાનન્દભુગિતિ । અતિશયેન આનન્દં ભુનક્તીતિ તથા । યથા હિ લોકે નિરીહ:
સ્થિત: સુખાનન્દભુક્ત ઉચ્યતે, તથાત્ર સ્વાભાવિકપરમાનન્દયોગ ઉપપન્ન: । કેન કારણેન આનન્દભોગ્યત્વમત આહ-
યેતોમુખ ઇતિ । પ્રજ્ઞાનઘનરૂપોડયં સુષુપ્ત આત્મેતિ કથમવગમ્યતે ઇતિચેત્, સ્વપ્રજાગ્રત્પ્રજ્ઞાકારણત્વાદિત્યાહ-
યેતોમુખ ઇતિ, ચેત:-ચિત્પ્રતિબિમ્બસહિતા વિદ્યાવૃત્તયો મુખં કરણં યસ્ય સ ચેતોમુખ: । “આનન્દમય:
અત્યાનન્દભુક્ત ચેતોમુખ” ઇતિ ત્રિભિ: પદૈ: ભોક્તુભોગ્યકરણાન્યુચ્યન્તે । સ્વપ્રાદિમતિબોધે ચેત: પતિ
દ્વારીભૂતત્વાત્તથાબોધલક્ષણં વા ચેતો મુખં-દ્વારમસ્ય સ્વપ્રાદ્યાગમનં પ્રતીતિચેતોમુખ: ।

“अविधावृत्त्यवच्छिन्नयैतन्मं भोगसाधनम्”

एति वार्तिके । भूतभविष्यज्ञानत्वात्सर्वविषयज्ञानत्वमस्यैवेत्याह प्राज्ञ एति । सुभो हिभूतपूर्वगत्या प्राज्ञा
 इत्युच्यते । अथवा प्रज्ञामिमात्रमस्यैवाऽसाधारणरूपमिति प्राज्ञः । एतत्पर्योर्विशिष्टमेव ज्ञानमस्ति । सोऽयं
 प्राज्ञो-मकारार्थस्तृतीयः पादः ।

असावेव सर्वस्य कारणमिति यत्तुर्थमाह-अेष सर्वेश्वरैत्यादिना ।

अेष सर्वेश्वर अेष सर्वज्ञ अेषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य प्रभवाप्ययौ हि भूतानाम् ॥ ८ ॥

नबहिःप्रज्ञं नान्तःप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं नप्रज्ञं नप्रज्ञं नप्रज्ञानघनमदृष्टमव्यवहार्यमग्राह्यमलक्षणमचिन्त्यमव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्यय
 प्रपञ्चोपशमं शिवमद्वैतं यत्तुर्थं मन्यते ।

अेष सर्वेश्वरः, अेष प्राज्ञ आत्मा स्वरूपावस्थः । अयमेव हि सर्वेश्वरः । यद्यपि प्राज्ञस्यापि
 सर्वेश्वरत्वाद्विधर्मजातं युज्यते, तथापि सापेक्षत्वेन सञ्जीवत्वेन च निरस्यते । तुरीयस्य तु निरपेक्षत्वान्निर्भाजत्वात्
 सर्वेश्वरत्वाद्विधर्मजातं सद्गच्छत एति भावः । सर्वेश्वरत्वे हेतुमाह-अेष सर्वज्ञैति । अयमेव हि
 सर्वावस्थाभेदज्ञाता । सर्वेश्वरत्वेऽप्यन्तरेश्वरत्वं न स्यादित्यत आह-अेषोऽन्तर्यामीति । स्वयमन्तरनुप्रविश्य
 सर्वेषां भूतानां नियन्ता । ब्राह्मण्यन्तरनियन्तृत्वे हेतुमाह-अेष योनिः सर्वस्येति । यो यस्य कारणं स तस्य
 नियन्ता भवति । सर्वयोनिवे हेतुमाह-प्रभवाप्ययौ हि भूतामिति । हि-यस्मात् भूतानामयमेव प्रभवाप्ययौ-
 उत्पत्तिप्रलययौ कृतवान् तस्मात् सर्वयोनिः ।

प्रथमद्वितीयपादे स्थानादीनि पञ्च विशेषणानि निरूपितानि । तृतीये षट् । यत्तुर्थे पञ्चविशेषणैरीश्वरत्वं
 प्रदर्शितम् । तदीश्वरत्वादिकं मायामात्रं विहाय शुद्धं स्वरूपमात्मनः पञ्चदशविशेषणैर्विशेषितं शिवं
 यत्तुर्थपादमाह-नबहिःप्रज्ञमिति ।

बहिर्विषयव्यापारोपरमाद्विश्वसाक्षिणी जाग्रदवस्था प्रतिषिध्यते । तर्हि मनोव्यापारस्य दुर्वारत्वादनन्तःप्रज्ञत्वं
 प्रसक्तम्, तन्मा भूदित्यत आह-नान्तःप्रज्ञमिति । अनेन तैजससाक्षिणी स्वप्रावस्था निषिध्यते ।
 उभयव्यापारप्रतिषेधेन तदनन्तरालव्यापारे प्राप्ते तन्निषेधति-नोभयतःप्रज्ञमिति । जाग्रत्स्वप्नान्तराले
 मनो व्यापृतम्प्रज्ञार्थं कुर्यादित्यर्थः । अन्तरालप्रतिषेधेनोभयत्र युगपत्प्रज्ञार्थं व्यापारे प्राप्ते तन्निषेधति-
 नप्रज्ञमिति । अयं सर्वतो मनोव्यापारप्रतिषेधादव्यापृतम्मनोऽविधात्मकं समवतिष्ठते, तन्स्थिति प्रतिषेधति-
 नाप्रज्ञमिति । तत्र स्थितिप्रतिषेधादज्ञानसाक्षिकत्वेप्राप्ते सन्निषेधति-नप्रज्ञानघनमिति । अेषिः षड्भिः
 पदैः प्रतिषेधभूतैरुपास्यप्रतिकूलं प्रतिषिध्य यस्मिन्नुपास्ये मनोव्यापृतङ्कार्यं तदुपास्यं निर्दिशति नवभिः पदैः-
 अदृष्टमितिदृष्टयविषयत्वाद्दर्शनायोग्यम् । “यस्येन्द्रियस्य यो विषयस्तेनैव स ज्ञायते ना-यने”ति नियमात् । अत
 अेव अव्यवहार्यम् । अत अेव अग्राह्यम् । अत अेव अलक्षणम्, न लक्षणं-लिङ्गं विधेते यस्य तदलक्षणम्
 । अत अेव अचिन्त्यं, अनुमानेन तर्कज्ञावा । अत अेव अव्यपदेश्यं, नियतकारोपास्यप्रतिपादकैः शब्दैः । अत
 अेव ऐकात्मप्रत्ययसारम्, ऐकस्मिन् सर्वेषामात्मनां प्रत्ययः ऐकात्मप्रत्ययः स अेव सारं यस्य तत्तथोक्तम् ।
 यद्वा ऐक अेव आत्मा उपास्योपासकयोरित्येव प्रत्ययः, शेषं पूर्ववत् । अत अेव प्रपञ्चोपशमम्, प्रागुक्तन्यायेन
 मनसो हि ब्राह्मण्यदर्शनस्मरणव्यापाराभावाद्द्व्यावृत्तत्वाच्च । स्वाभावावाच्य उपास्यव्यतिरेकेण प्रपञ्चाप्रतीतेः
 प्रपञ्चोपशममिति । शिवं-शङ्करम्, कथम्भूतं अद्वैतम्-सञ्जातीयविज्जातीयस्वगतभेदरहितं, अर्धमात्रं नादात्मकं

ચતુર્થ-તુરીયં પાદં મન્યન્તે । જાગ્રદાદિસ્વરૂપ-
નિરુણમાચાર્યોક્તમેવોચ્યતે-

જાગ્રત્સત્ત્વગુણા પ્રોક્તા કેવલં શક્તિરૂપિણી ।
મરણં વિસ્મૃતિર્મૂર્છાં નિદ્રા ચ તમસાડડવૃતા ॥
સુષુપ્તેસ્તુ કલા જ્ઞેયા સુષુપ્તિઃ શિવરૂપિણી ।
સંયોગઃ સત્ત્વતમસો રજ ઇત્યભિધીયતે ॥
સુષુપ્ત્યન્તે જાગરાદૌ સ્વપ્રાવસ્થા રજોમયી ।
સુષુપ્ત્યાદૌ જાગરાન્તે સ્ફુરતામાત્રલક્ષણા ॥
અવસ્થાશેષતાં પ્રાપ્તા તુર્યા તુ પરમા કલા ।
ચૂતરમ્ભાદિક્કલવત્પાકાત્ કૈવલ્યદાયિની ॥
તથાચ વાર્તિકે-

વિરાટ્ હિરણ્યગર્ભશ્ચકારણં ચેત્યુપાધયઃ ।
ઇશસ્ય ચત્રિભિર્હીનં તુરીયં તત્પદં વિદુઃ ॥

ઇતિ । એતચ્ચોપાસ્યં શ્રીરામાખ્યં વસ્તુ પ્રત્યગાત્મતયોપાસ્યમિત્યાહ-સ આત્મા વિજ્ઞેય ઇતિ ।

સ આત્મા વિજ્ઞેયઃ સદોજ્જ્વલોડવિદ્યાતત્કાર્યહીનઃ સ્વાત્મબન્ધહરઃ સર્વદા દ્વૈતરહિત આનન્દરૂપઃ
સર્વાધિષ્ઠાનસન્માત્રો નિરસ્તાવિદ્યાતમોમોહોડભમેવેતિ સમ્ભાવ્યોડભો તત્સદ્યાત્પરં બ્રહ્મ રામચન્દ્રશ્ચિદાત્મકઃ
સોડભો તદ્રામભદ્રઃ પરજ્ઞયોતીરસોડભમિત્યાત્માનમાદાય મનસા બ્રહ્મણૌકીકુર્યાત્ ।

સદા રામોડભમિત્યેતત્તત્ત્વતઃ પ્રવદન્તિ ચે ।

ન તે સંસારિણો નૂનં રામ એવ ન સંશયઃ ॥

ઇત્યુપનિષદ એવં વેદ સ મુખ્યો ભવતીતિ યાજ્ઞવલ્કયઃ ।

સ ઉપાસ્ય આત્મા-શ્રીરામઃ પ્રત્યગાત્મનિ એવં વિજ્ઞેયો-દ્રષ્ટવ્યઃ । “આત્મન્ચેવાડડત્માનં પશ્યેદિ”તિ
શ્રુત્યન્તરાત્ । કથમ્ભૂતો વિજ્ઞેય ઇત્યાહ-સદોજ્જ્વલ ઇત્યાદિસમવિશેષણાનિ । સદા ઉજ્જ્વલઃ-વૃત્યભિમ્નઃ,
અવિદ્યાતત્કાર્યહીનઃ-સ્વરૂપાસ્ફૂર્તિદુઃખાધનુભવરહિતઃ સ્વાત્મબન્ધહરઃ-સ્વરૂપપ્રતિબન્ધરહિતઃ, સર્વદા
દ્વૈતરહિતઃ-દૃશ્યસ્ફુરણશૂન્યઃ-આનન્દરૂપઃ-આનન્દગુણવાન્ ન ભવતિ । સર્વાધિષ્ઠાનસન્માત્રઃ, સર્વસ્થાધિષ્ઠાનં
યાસૌસન્માત્રશ્ચ નિરસ્તાવિદ્યાતમોમોહઃ-માયા માયાભાસશ્ચેતિ માયાડવિદ્યેત્યુચ્યતે । અવિદ્યાતત્કાર્યરાહિત્યં
પ્રથમતઃ, માયામાયાકાર્યરાહિત્યં પશ્ચાદિત્યપૌનરુક્ત્યમ્ । પૂર્વપૂર્વસ્થોત્તરોત્તરં યથેષ્ટં હેતુહેતુમદ્ભાવઃ
। એવં સમવિશેષણવિશિષ્ટ આત્મા વિજ્ઞેય ઇત્યુક્તમ્ । સ કથં વિજ્ઞેય ઇત્યત આહ-અહમેવેતિ ।
સમ્ભાવ્યેતિ-ઉક્ત આત્મા ત્વહમેવેતિ સમ્યક્ ભાવયિત્વા । સમ્યક્પદેનોક્તાં ભાવનાં “તત્ત્વમસિ, ત્વં
તદસી”તિવત્ પરસ્પરવ્યત્યયેન દર્શયતિ-અહમો તત્સદ્યાત્પરં બ્રહ્મેતિ । ઓમિત્યુચ્ચરન્ અહં-ઉક્તસ્વરૂપ
આત્મા તત્-વ્યાપકં-સત્-સન્માત્રં ચત્-પ્રસિદ્ધં પરં બ્રહ્મ વાઙ્મનોડગોચરમ્ । તત્કિમિત્યપેક્ષાયામાહ-
રામચન્દ્રશ્ચિદાત્મકૈતિ । અનેન બ્રહ્મણઃ પારોક્ષ્યનિવૃત્યર્થમહં બ્રહ્માસ્મી”ત્યુક્તં ભવતિ । એવં સતિ
પ્રાપ્તામશનાયાપિપાસાદિપ્રસક્તિં વારચિતું પુનઃ ઓમિત્યુચ્ચરન્ સઃ અહમ્ । તચ્છબ્દપરામૃષ્ટમર્થપૂર્વોક્તમનુવદતિ-

तद्रामभद्रः परञ्जयोतीरसैति । तदादिविशेषणत्रयविशिष्टरामभद्रः परञ्जयोतीरसः-परमज्योतिःसारः अहं
आत्मा । अनेन “ब्रह्माहमस्मीत्युक्तं भवति । अहं सति अशनायापिपासाधपरोक्षनिवृत्तिः स्वतः
सिद्धैव, ब्रह्मणः अशनायादिरहितत्वात् । “अशनायापिपासे शोकं मोहं जराभृत्युमत्येतीतिश्रुतेः ।
उक्तमर्थमुपसंहरति-ध्यात्मनमादाय मनसा ब्रह्मणैकीकुर्यादिति । एतत् उक्तप्रकारेण आत्मानमादाय-
आत्मानमात्मत्वेन ज्ञात्वा । मनसासाधनेन “मनसैवाऽनुद्गृह्यमिति श्रुतेः । ब्रह्मणा-श्रीरामभद्रेण सह
अेकीकुर्यात्, अैक्यं कुर्यादित्यर्थः । अेतदेवाऽसकृदावर्तनी-यमुपासकेनेत्याह-

सदा रामोऽहमित्येतत्त्वतः प्रवदन्ति ये ।

न ते संसारिणो नूनं राम अेव न संशयः ॥

एति । सदा-आसाक्षात्कारं रामोऽहमित्येतत् । तत्त्वत एति,

तस्य भावस्तत्त्वं तस्मात्तत्त्वत । अयमर्थः-प्रथमतस्तु वैभरीं मध्यमायां विलाप्य, मध्यमां पश्यन्त्यां
पश्यन्तीं परायामित्येकी योगः । सा परा ऊंकारे, तं योङ्कारं विभज्य अकार उकारे, उकारो मकारे,
मकारोऽर्धमात्रायामिति द्वितीयः । ततः ऊंकारार्थद्वयमधिदेवाध्यात्मरूपं प्रथमतः कमेण अकारोकारमकारार्धमात्रासु
लक्ष्मणशत्रुघ्नभरतरामाः वैश्वानरछिण्डयगर्भाऽव्याकृतेश्वरापरपर्यायाः, ततो विश्वतैजसप्राज्ञतुरीया एति
तृतीयो योगः । स य ऊं कारः सर्वे, तस्य सर्वमात्मन्यारोपितम् । स य आत्मा यतुष्पात् । तस्यात्मनो
जाग्रदादिषादत्रयानुसन्धानेन अेकत्वमवधार्य यतुर्थपादश्रीरामस्वरूपेणाऽवतिष्ठेदिति यतुर्थो योगः । अेवं
योगयतुष्टयरूपं तत्त्वं ये ततः प्रवदन्ति । श्रवणमनननिदिध्यासनपरः प्रशब्दार्थः । ते संसारे वर्तमाना अपि
प्रसुम्भपुरुषवद-न्यैः संसारिण एव परिदृश्यमाना अपि नूनं-निश्चयेन से न संसारिणः-राम अेव ते नात्र संशयः ।
संशयकर्तुर्नरकावाप्तिरेव कुलं नान्यत् । “संशयात्मा विनश्यतीतिस्मृतेः ।

ननु यदिति श्रीरामः, तर्हि श्रीरामवत् सेतुबन्धनाद्यद्भुतदेवदुष्करकर्मसामर्थ्यं किमिति तेषु न दृश्यते ।
अतः संसारिण अेवेत्युच्यते । श्रीरामे भगवति मायावैभवयोगबलाऽसाधारणसामर्थ्यं स्वाभाविकम्
। “मायिनं तु महेश्वरमिति श्रुतेः । अविद्यावरणविशिष्टे ज्ञेवे त्वसामर्थ्यम् । स्वकीयं मायाशाबल्यं
परिदृश्य ज्ञेवस्य याऽविद्याशाबल्यं परिदृश्येत् भक्तानुकम्पया शुद्धांशं ब्रह्मात्मैक्यं समर्पितम् । अतो
मायामायाकार्याऽविद्याविद्याकार्यरहिताः शुद्धश्रीरामब्रह्मरूपमेव ज्ञेवन्मुक्ताः संसारिभिरनिर्धारितशीला
विचरन्तीति नैष दोषः । तथा श्रीमद्भागवते-

न कुर्यान्न वदेत्किञ्चिन्न ध्यायेत् साध्यसाधु वा ।

आत्मारामोऽनया वृत्त्या विचरेज्जवन्मुनिः ।

एति । ननु “ज्ञेवन्मुक्तिर्नाम देहाभावो वा, सदेहस्यभोगाभावो वा? नाद्यः, विरोधात् । नहि देहवतो
देहाभावसम्भवः । न द्वितीयः, भोगपरिहार्यत्वात् । नहि भोगकारणे विद्यमाने भोगविच्छेदः सम्भवति । ननु
भोगस्तात्त्विकः, अतात्त्विको वा? नाद्यः, अनिर्माक्षप्रसङ्गात् । नहि तात्त्विकं शुक्त्यादिप्रमाणज्ञाननिरस्यम् ।
द्वितीयमङ्गीकुर्महे । भोगस्य आत्माऽज्ञानपरिकल्पितस्य आत्मज्ञानेन विच्छेदसम्भवात् ।

तद्विदं न समञ्जसम् । दिग्भोहादेर्भाषितस्याप्यनुवृत्तिदर्शनात् । नहि कायकामवादिकारणे विद्यमाने
पीतशुष्पाद्यदर्शनम् । अन्वथादेहवर्तनं न स्यात् । अतो विदुषां जनकादीनां राज्ञां श्रूयते । “न उ वै सशरीरस्य

સતઃ પ્રિયાપ્રિયચોરપષ્ટતિરસ્તી”તિ શ્રુત્યાપિ દેહવતો ભોગાડસમ્ભવો નિરસ્યતે । અતોડયુક્તાજીવન્મુક્તિરિતિ । અત્રોચ્યતે-તત્ત્વજ્ઞાનોત્પત્તિર્જીવતો મૃતસ્ય વા? નાન્ત્યઃ, શમદમાદિપૂર્વકશ્રવણાદિકારણાનામસમ્ભવાત્ । અત આદોડ્ગીકાર્યઃ । વિદુષો યાજ્ઞવલ્ક્યસ્ય જીવત એવ સંન્યાસઃ શ્રૂયતે, ન મૃતસ્ય । જીવતસ્તત્ત્વજ્ઞાનોત્પત્તૌ કો લાભ ઇતિ ચેત્, “જ્ઞાનાદેવ તુકૈવલ્યમિતિભૂમઃ । “સ યો હ વૈતત્પરમં બ્રહ્મ વેદ બ્રહ્મૈવ ભવતિ બ્રહ્મવિદાપ્રોતિ પરમિત્યાદિશ્રુતિભ્યઃ । તર્હિ ભોગસન્તતિર્દુર્નિવારેતિ ચેન્ન, ભોગસ્થાત્માડજ્ઞાનકલ્પિતત્વાત્ । કારણાનાં વિદ્યમાનત્વે દિઝમોહાદિવદનુવૃત્તિર્દૈષ્ટેતિ ચેત્, દૃશ્યતાત્રામ । નતથાપિ સુમોચિતસ્યસ્વપ્રવ્યામોહવત્રમાણજનિતજ્ઞાનેન બાધિતાનુવૃત્તિઃ કાર્યક્ષમત્વં લભતે । વિદુષાં જનકાદીનાં રાજ્યશ્રવણં તુ લોકસડ્ગ્રહાર્થમ્ ।

નનુ યદિ તે વિદ્વાંસઃ, તર્હિકુલબાધનાત્સકલકર્મસંન્યાસેનાનુગૃહ્યતામ્, નત્વગ્નિહોત્રાદિનેતિ ચેન્ન । અયમાક્ષેપસ્તિન્તિણીયોદ્યમનુસરતિ । યસ્ય યાદૃક્ પ્રારબ્ધકર્મસંસ્કારઃ, તસ્ય તાદૃગેવ વર્તનમ્ । ઉત્પન્નેડપિ જ્ઞાને તેષામનયૈવ નીત્યા લોકસડ્ગ્રહે ક્રિયમાણે નૈષ દોષઃ । “ન હ વૈ સશરીરસ્યે”તિશ્રુતેઃ કા ગતિરિતિ ચેત્, તસ્યાઃ સામાન્યવિષયત્વેન વિદુષઃ (ઇતિ)પદવિશેષાશ્રવણેન યાડસ્ખલિતગતિરેવ । અતો જીવન્નેવ મુક્તઃ, તસ્ય બાધિતાનુવૃત્તિર્ભવતીતિ યુક્તા જીવન્મુક્તિઃ ।

નનુ “નેતિ નેતિ નહ્યેતસ્માદિતિ નાન્યત્પરમસ્તિ નેહ નાનાસ્તિ કિંચને”ત્યાદિવાક્યસાહિત “તત્ત્વમસિ” મહાવાક્યોત્પન્ન જ્ઞાનેન પ્રપગ્ચ્યમવિલયદ્વારા જ્ઞાનોત્પત્તૌ પ્રપગ્ચ્યસ્ય પ્રત્યયેન બાધ્યતાયાં દેહસ્યાપિ પ્રપગ્ચ્યાન્તઃપાતિત્વાત્ જ્ઞાનોદયસમનન્તરમેવ શરીરપ્રવિલયઃ પ્રાપ્ત ઇત્યસિદ્ધા જીવન્મુક્તિરિતિ ચેન્ન, પ્રારબ્ધકર્મવશાત્તદનુવૃત્તેઃ । જ્ઞાનોદયેન સકલકર્મક્ષયેડપિ પ્રારબ્ધકર્મસંસ્કારવશાત્ કુલાલચક્રબ્રહ્મણવત્ શરીરભ્રમણમિતિ જીવન્મુક્તિઃ સિદ્ધૈવ । અતો જીવન્મુક્તાસ્તે વિચરન્તિ । તથાયજ્ઞબાલોપનિષચ્છુતિઃ- ‘તત્ર પરમહંસા નામ સંવર્તકાડરુણિશ્ચેતકેતુદ્દુર્વાસઃઋભુનિદાઘજડભરતદત્તાત્રેયરૈવતકપ્રભૃતયોડવ્યક્તવિડ્ગા અવ્યક્તાચારા અનુન્મત્તા ઉન્મત્તવાદાયરન્તસ્ત્રિદર્શકમણ્ડલં શિક્ષ્યં પાત્રં જલપવિત્રં શિખાં યજ્ઞોપવીતં ચેત્યેતત્સર્વ ભૂઃ સ્વાહેત્યપ્સુ પરિત્યજ્યાત્માનમન્વિચ્છેદ્યથા જાતરૂપધરો નિર્દ્વન્દ્વો નિષ્પરિગ્રહસ્તત્ત્વબ્રહ્મમાર્ગે સમ્યક્ સમ્પન્નઃ શુદ્ધમાનસઃ પ્રાણસન્ધારણાર્થં યથોક્તકાલે વિમુક્તો ભૈક્ષ્યમાચરન્નુદરપાત્રેણ લાભાલાભૌ સમૌ કૃત્વા શૂન્યાગારદેવગૃહતુણકૂટવલ્મીકવૃક્ષમૂલકુલાલશાલાગ્નિહોત્રનદીપુલિનગિરિકુરકન્દરકોટરનિર્જરસ્થાણિલેષુ અનિકતવાસપ્રયત્નોનિર્મમઃ શુકલધ્યાનપરાયણોડધ્યાત્મનિષ્ઠોડશુભકર્મનિર્મૂલનપરઃ સંન્યાસેન દેહત્યાગં કરોતિ સ પરમહંસો નામે”તિ । યદ્વાલક્ષણલક્ષિતાઃ આરબ્ધકર્મસંસ્કારસદૃશાઃસ્વચ્છન્દા વિચરન્તિ । “તસ્માદ્બ્રાહ્મણઃ પાણિડત્યં નિર્વિદ્યં બાલ્યે ન તિષ્ઠાસેદ્ધાલ્યં ય પાણિડત્યં નિર્વિદ્યાડય મુનિરમૌનં ય મૌનં ય નિર્વિદ્યાડય બ્રાહ્મણઃ સ બ્રાહ્મણઃ કેન સ્યાદ્દેન સ્યાત્તેનેદૃશ એવાડતોડન્યદાર્તમિતિશ્રુત્યુક્તાવા વિચરન્તિ । ઉપસંહરતિ-ઇત્યુપનિષદ્ય એવં વેદ સ મુખ્યો ભવતીતિ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઇતિ । એવંવિદ્યા ઉપનિષદ્બ્રહ્મવિદ્યા તાં યઃ-શ્રીરામોપાસકઃ એવં- ઉક્તપ્રકારેણ-વેદ જાનાતિ, સ મુખ્યો ભવતિ-ત્રૈલોક્યપૂજ્યો ભવતિ । સ મુક્તો ભવતીતિ વા પાઠઃ । ઇતિ યાજ્ઞવલ્ક્યઃ-એવં ભરદ્વાજમુપદિષ્ટવાન્ યાજ્ઞવલ્ક્ય ઇતિ ॥ ૩ ॥

ઇતિ આનન્દનિધિટીકાયાં તૃતીયકણ્ડિકા સમાપ્તા ।

સન્ધિની સર્વભૂતાનાં સા સન્ધ્યા હ્યેકદણ્ડિનામ્ ॥

ઇતિ સ્મૃતેઃ । ઉપસંહરતિ-સોડવિમુક્ત ઉપાસ્ય ઇતીતિ । યસ્ત્વયા પૃષ્ઠ આત્મા “બ્રહ્માત્મૈક્યં કથમહં વિજાનીયા”મિતિ, સ આત્મા અવિમુક્તે-ભુવોર્ધ્વાણસ્ય ચ સન્ધૌ ઉપાસ્યઃ-સર્વદોષાસનીયઃ । “દેવોભૂમધ્યગોચરઃ, ભૂમધ્યે સંસ્થિતં દેવ”મિત્યાદિસ્મૃતિભ્યઃ । તથાચ વસિષ્ઠઃ-

નિદ્રાદૌ જાગરણ્યાન્તે યો ભાવૌપજાયતે ।

તં ભાવં ભાવયન્ રામ! જીવન્મુક્તઃ સદા ભવ ॥

યદિ દેહં પૃથક્કૃત્ય ચિતિવિશ્રમ્યતિષ્ઠસિ ।

અધુનૈવ સુખી શાન્તો જીવન્મુક્તો ભવિષ્યસિ ॥

ઇતિ । ગોવિન્દભગવત્પૂજ્યપાદાચાર્યૈરપિ ગોવિન્દભગવદ્ગ્રન્થે નિરૂપિતમ્-

ભૂયુગમધ્યગતં ચચ્છશિવિદ્યુત્સૂર્યવજ્જગદ્ભાસિ ।

કેષાઞ્ચિત્પુણ્યવશાદુન્મીલતિ ચિન્મયં જયોતિઃ ॥

પરમાનન્દૈકમયમ્પરમં જયોતિઃસ્વભાવમવિકલ્પમ્ ।

વિગલિતસર્વકલેશં જ્ઞેયં શાન્તં સ્વસંવેદમ્ ॥

તસ્મિન્નાધાય મનઃ સ્ફુરદખિલં ચિન્મયં જગત્પથ્યન્ ।

ઉત્સન્નકર્મબન્ધો બ્રહ્મત્વમિહૈવ યાપ્રોતિ ॥

અસ્તં હિ યાન્તિ વિષયાઃ પ્રાણાંસ્ત્વન્તઃ પ્રશામ્યન્તિ ।

“ન સ્ફુરિતે દુઃખસુખે ચિદ્બોધ (વિ?)ધ્વસ્તમોહાનામ્ ॥

રાગદ્વેષવિમુક્તાઃ સત્યાશ્ચાડહન્તયા રહિતાઃ ।

સર્વત્ર નિર્વિશદ્ધા ભવન્તિ ચિદ્બ્રહ્મસંસ્પર્શાત્ ॥

તિષ્ઠન્ત્યણિમાદિયુતા દેહેડસ્મિન્ લબ્ધસચ્ચિદાનન્દાઃ ।

બ્રહ્મસ્વભાવમમૃતં સમ્પ્રાપ્તાશ્ચૈવ કૃતકૃત્યાઃ ॥

આયતનં વિદ્યાનાં મૂલં ધર્માર્થકામમોક્ષાણામ્ ।

શ્રેયઃ પરે કિમન્યત્ શરીરમજરામરં વિહાયૈકમ્ ॥

ઇતિ । સુરેશ્વરવાર્તિકેચ તથા-

અપામાર્ગલતેવાયં વિરુદ્ધફલદો ભવઃ ।

પ્રત્યગ્દૃશાં વિમોક્ષાય સંસારાય પરાગ્દૃશામ્ ॥

ઇતિ । એતદેવ અવિમુક્તે પ્રસિદ્ધે યોજનીયમ્ । યજ્ઞદાનાદિભિર્બહુજન્મસુસ્માદિતસુકૃતસંસ્કારનિચયખચિતચરમશરીરસ્ય

શમદમાદિસાધનચતુષ્ટયસમ્પન્નસ્ય પૂર્વતાપિનીયોક્તસગુણોપાસનપ્રસાદલબ્ધચિત્તસ્થૈર્યસ્ય શ્રવણમનનનિદિધ્યાસનજનિતસાધ

સકલકર્મસન્ધ્યાસપૂર્વકદેહાભિમાનગલિતસ્ય ચત્ર કુત્રચિદ્વર્તમાનસ્ય ભુવોર્ધ્વાણસ્ય સન્ધ્યાવવિમુક્તોપાસનં નિર્ગુણં

શ્રીરામોપાસનાભિધેયમેવમુચિતં નાન્યદિતિ સર્વશાસ્ત્રાર્થપરિસમાપ્તિઃ । એવમ્ભૂતશ્રીરામાત્મોપાસક એવ

ત્રૈલોક્યગુરુર્ભવતીતિ । ઉપાસનફલમાહ-સોડવિમુક્તં જ્ઞાનમાચરે યો ચૈતદેવં વેદેતિ । યઃ-ઉપાસકઃ, વૈ

एतिनिश्चयेनयेतत्-उपासनं अवे-उक्तप्रकारेण वेद-जानाति, सः अविमुक्तं-तुरीयाप्यं सन्धिं ज्ञानं आचष्टे-
कथयति । तदुक्तङ्गीतासु-

“उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तथ्यदर्शिनः”

एति । शिक्षार्थस्य शिष्यस्याऽतिरुड्यत्वात्तद्भाषामेव सङ्कमणेन बोधमुत्पाद्यतीत्यर्थः । सर्वत्र एतिशब्दाः
प्रश्नसमाप्तौ तदुत्तरसमाप्तौ च ज्ञातव्याः ।

शिष्यस्य सम्भुभीकरणाय आप्यायिकामाह-अथ तं प्रत्युवाचेति ।

अथ तं प्रत्युवाच स्वयमेव याज्ञवल्क्यः-

श्रीरामस्य मनुं काश्यां जजाप वृषभध्वजः ।

मन्वन्तरसहस्रैस्तु जपढोमार्थनादिभिः ॥

ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः प्राह शङ्करम् ।

वृणीष्व यदभीष्टं तद्दास्यामि परमेश्वर ॥

एति । स ङोवाच-

मणिकण्ठ्या मम क्षेत्रे गङ्गायां वा तटे पुनः ।

म्रियते देहि तज्जन्तोर्मुक्तिं नातो वरान्तरम् ॥

एति । अथ स ङोवाच श्रीरामः-

क्षेत्रेऽत्र तव देवेश यत्र कुत्रापि वा मृताः ।

कृमिकीटाद्योऽप्याशु मुक्ताः सन्तु न यान्यथा ॥

अविमुक्ते तव क्षेत्रे सर्वेषां मुक्तिसिद्धये ।

अहं सन्निहितस्तत्र पाषाणप्रतिमादिषु ॥

क्षेत्रेऽस्मिन्थोऽर्ययेद्भक्त्या मन्त्रेणानेन मां शिव ।

ब्रह्महत्यादिपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥

त्वत्तो वा ब्रह्मणो वापि ये लभन्ते षडक्षरम् ।

शुवन्तो मन्त्रसिद्धाः स्युर्मुक्ता मां प्राप्नुवन्ति ते ॥

मुमुर्षोर्दक्षिणे कर्णे यस्य कस्यापि वा स्वयम् ।

उपदेक्ष्यसि मन्मन्त्रं स मुक्तो भविता शिव ॥

एति श्रीरामयन्द्रेणोक्तं योऽविमुक्तं पश्यति । स जन्मान्तरितान् दोषान् नाशयति ।

एति चतुर्थकण्डिका ।

तुरीयसन्धौ श्रुतायामपि श्रद्धावित्तरहितस्य भधिरार्पितगुड्यमिवभवतीति । अथ-तदनन्तरं तं-अत्रिं प्रति
उवाच स्वयमेव याज्ञवल्क्यः । डिमुवाच तदाह-श्रीरामस्येत्यादिना-‘त्वत्तो वा ब्रह्मणो वाऽपि’ इत्यनेन
शिवादिब्रह्मादिसम्प्रदायद्वयं दर्शितम् । अन्यत् स्यष्टम् । ज्ञानसौलभ्यादविमुक्तसेवकस्य यद्वान्तरङ्गलम्,
तदाह-श्रीरामयन्द्रेणोक्तमिति । ‘जन्मान्तरिता’निति प्रारब्धकर्मव्यतिरेकेण षडजन्मकृतकर्मोपलक्षणार्थम् । शेषं

स्मष्टम् । अविमुक्तोपासनयाऽनायासतः श्रीरामसाक्षात्कारो यस्मात् तस्मादविमुक्तत्यागे परमपुरुषार्थदानिः
स्यादिति भावः । तथायब्रह्माण्डे-

भोक्षं सुदुर्लभं ज्ञात्वा संसारं याऽतिभीषणम् ।

अविमुक्तं समासाद्य तत्रैव निधनं व्रजेत् ॥

इति ।

अधिभूतं साधित्वैवमध्यात्ममविमुक्तकम् ।

आत्मा काशी भ्रुवोर्मध्ये सौलभ्यं तूत्तरोत्तरम् ॥

समष्टिव्यष्टिगम्पूर्वं समष्टावेव योत्तरम् ।

व्यष्टामेव तृतीयं स्यात् त्रिषु यैकं नसन्त्यजेत् ॥

इति सङ्ग्रहः ॥ ४ ॥

इति आनन्दनिधिटीकायां चतुर्थकण्डिका समाप्ता ।

अथ पञ्चमकण्डिका ।

“ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः प्राह शङ्करम्”

इति पूर्वोक्तं श्रुत्वा केन प्रकारेण भगवान् प्रसीदतीति तं प्रश्नं प्रष्टुं पञ्चमकण्डिकारम्भः ।

श्रीरामप्रसन्नकरणोपायम्पृच्छति, ईश्वरानुगृहीतस्यब्रह्मविद्यासम्भवात् । तदुक्तम्-

ईश्वरानुग्रहादेव पुंसामद्वैतवासना ।

महाभयपरित्राणाद्द्वित्राणामेवजायते ॥

इति । अथेति ।

अथ डैनं भरद्वाजो याज्ञवल्क्यमुवाच-अथ कैर्मन्त्रैः स्तुतः श्रीरामः प्रीतो भवति स्वात्मानं दर्शयति, तन्नो ब्रूहि

भगवन्निति ।

स ङोवाच याज्ञवल्क्यः-श्रीरामेणैवं शिक्षितो ब्रह्मा पुनरेतया गाथया नमस्करोति ।

विश्वाधारं महाविष्णुं नारायणमनामयम् ।

पूर्वानन्दैकविज्ञानं परञ्ज्योतिः स्वरूपिणम् ।

मनसा संस्मरन् ब्रह्मा तुष्टाव परमेश्वरम् ॥

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान्द्वैतपरमानन्दात्मा, यः परं ब्रह्म भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान् यश्चाऽभण्डैकरसात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान् यश्च ब्रह्मानन्दाभूतं भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान् यस्तारकं ब्रह्म भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान् यश्च ब्रह्मा विष्णुरीश्वरो यः सर्वदेवात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्ः स भगवान् ये सर्वे वेदाः साङ्गाः सशाभाः सपुराणा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यश्चोङ्कारो भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो श्रीरामयन्द्रः स भगवान् याश्चतस्रोऽर्धमात्रा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यश्च परमपुरुषो भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यश्च मछेश्वरो भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यश्च मडादेवो भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् य ॐ नमोभगवते वासुदेवाय मडाविषगुर्भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यः परमात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यो ज्ञानात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ।

ॐ यो वै श्रीरामयन्द्रः स भगवान् यः सञ्चिदानन्दद्वैतैकरसात्मा भूर्भुवःस्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥

धयेतैर्ब्रह्मा समयत्वारिंशन्मन्त्रैर्नित्यं देवं स्तौति तत्र तस्य देवः प्रीतो भवति, स्वात्मानं दर्शयति ।

तस्माद्ये अतैर्मन्त्रैर्नित्यं देवं स्तौति स देवं पश्यति, सोऽमृतत्वं गच्छति सोऽमृतत्वं गच्छतीति ॥

धत्यथर्वाणरुदस्ये श्रीरामोत्तरतापिनीयोपनिषत् समाप्ता ।

अते मन्त्राः श्रीनृसिंहपूर्वतापिनीये द्वात्रिंशत्यूडे । तथा अथर्वाणशिरसि रुद्रोपनिषदि अत्रापि नानापाठकमा
दृष्टः श्रीरामयन्द्रानुग्रहवद्भिर्बहुधा परिशोधिताः पाठकमभङ्गमयात्विषिता विज्ञेयाः । ओमिस्तु सर्वात्मकत्वं
श्रीरामयन्द्रस्योच्यते ।

तत्र तस्येति, तस्य-ब्रह्मणः । स देवं पश्यतीति, देवं-श्रीरामं साक्षादात्मनि कृपया बहिरपि
य पश्यति । अमृतत्वमिति, मोक्षं गच्छति-प्राप्नोति । अन्धसमाप्तिं दर्शयति-धत्यथर्वाणरुदस्ये
श्रीरामोत्तरतापिनीयोपनिषत्समाप्तेति ॥

सम्भन्त्यामलतारकेणामनुनादित्वाद्यन्धदृष्ट्याऽऽर्द्धिया रुद्रोपेन्द्रमरुद्राणादिसिद्धितैर्गोप्या विरिञ्चयादितिः ।

व्यक्ताऽऽनन्दवनोद्धृताऽऽशु परमानन्देन या सम्भृता तामानन्दनिधिं निधाय लृष्टये नन्दन्तुरामप्रियाः ॥

यस्यां भक्तिर्विरक्तिर्विविधशमदमप्राप्तिरप्राप्तिरन्तर्दुःखस्यैतानि रत्नान्यभिलसुकृतिनां यान्ति लाभाय भूपौ ।

विधाऽम्भोधिप्रवृद्धिप्रवतरमडाभोधयन्द्रोदयाधामानन्दऽऽर्द्ध्यां निधिं तां निदधतु लृष्टये तद्विदः सर्वकालम् ॥

विश्वेशपादपद्मोत्थमकरन्दौघभिन्दुभिः ।

रञ्जितायां सदा काश्यां टीकाऽऽनन्दभनेः कृता ॥

यस्योपदेशदीधित्या तारकं ब्रह्म काशते ।

काश्यां काशीनिवासाय नमस्तस्मै पिनाडिने ॥

नाडं मांसं नयाऽस्थीनि देहादन्योऽपरो ह्यडम् ।

धति भावानुपेण व्यवाहारेणमुच्यते ॥

धति श्रीरामयन्द्रयरणानुगृहीतपरमहंसपरिव्राजकार्यार्यानन्दवनविरचिता

श्रीरामोत्तरतापिनीयोपनिषदानन्दनिधिटीका समाप्ता ।

॥ समाप्तश्चाऽयं ग्रन्थः ॥

Swami Anandavana has not commented on the last chapter of Ramauttaratapini upanishad, i.e. Mantraraj Mahatmya.

Encoded and proofread by Mrityunjay Pandey

——
shrIrAmatApinIyopaniShadAnandanidhiTika by Anandavana
pdf was typeset on October 30, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

